

*Antologie de cultură,
literatură și artă*

*Gânduri imortalizate
în bătaia penitei*

*Volum coordonat de
Ana-Cristina Popescu*

*Editura InfoRapArt - Galați
2020*

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Coordonator antologie: Ana-Cristina Popescu

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Antologie de cultură, literatură și artă

**Galați
2020**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gânduri imortalizate în bătaia peniței / Antologie de cultură, literatură și artă. - Galați: Editura InfoRapArt, 2020

ISBN 978-606-012-130-5

Coordonator antologie: Ana-Cristina Popescu

Tehnoredactare: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate coordonatorului.

Tipar executat
la Tipografia Opanis
Tel.: 0727837844; 0743901318
www.tipografieopanis.ro

Editura InfoRapArt

Cuvânt înainte

„Gânduri imortalizate în bătaia peniței “ este o antologie de cultură, literatură și artă ce cuprinde materiale selectate din revista trimestrială on-line „În bătaia peniței“, materiale publicate pe parcursul anului 2019.

Revista on-line, „În bătaia peniței“, a împlinit patru ani în 2019, iar volumul „Gânduri imortalizate în bătaia peniței “ este a patra antologie ce însumează materiale publicate pe parcursul unui an în paginile revistei.

Și această antologie are ca scop promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești.

Redactor-șef revistă,

Ana-Cristina POPESCU

Despre revista „În bătaia peniței“

Revistă de cultură,

literatură și artă,

În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529

ISSN-L 2501-1529

**Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu**

Adrian POPESCU,

Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Andrada Brîndușa KESZEG

Mario Marco MIHĂILĂ

Melisa MONTOI

Lucia Elena POPA

Manuela DĂNESCU PROCOIAN

Simona Gabriela ȚÎRU

Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina
POPESCU

Responsabilitatea privind
conținutul materialelor publicate în
revista „În bătaia peniței“ aparține
strict autorului care semnează
textul.

Materialele se pot trimite la
adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Site-ul unde este publicată revista:

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

Colectivul redacțional:

Redactor-șef:

Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU

Adrian POPESCU

Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș

Adrian CRÂNGANU

Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC

Antuza Valentina DÂRLEA

Romulus FRÎNCU

Ana GHIAUR

Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL

Maria IEVA

GÂNDURI DESPRE ANTOLOGIA „SLOVE LĂMURITE ÎN BĂTAIA PENITEI“

Melania Rusu CARAGIOIU

PRIN LITERATURA NOUĂ DIN CARANSEBEȘ

Într-un climat lăsat de natură cu efluvii de ozon binefăcătoare de la Muntele Mic și Muntele Țarcu, la confluența râurilor Timiș cu Sebeș se găsește Orașul Caransebeș. Localitate și zonă bogată în fapte de arme și leagăn de cultură românească. La unison cu izvorul mare al literaturii orăvițene, mult vestite, aci în zona Caransebeș s-au ivit mereu muguri și afirmări de vitejie, cultură și literatură.

Acum, când Centenarul Marei Uniri este viu în sufletul nostru, se cuvine să ne amintim și de caransebeșenii cei care au participat susținând declararea și serbarea Marelui Eveniment al Unirii.

Să-l ascultăm, în anul 1978, pe unul dinte acei martori oculari ai Marei Uniri, pe inginerul astronom Mihai Stoicovici din Caransebes, într-un interviu pe care i l-am luat la Timișoara

„În Caransebeș făceam parte din garda națională care era însuflețită de „o mare fierbere,,

„Înainte de a merge la Alba Iulia, îmi amintesc, a avut loc lupta în care 150 de oameni din „Garda națională din Caransebeș au dat dovadă de un neasemuit eroism. Printre ei erau „majoritatea civili și teologi, fără pregătire militară, mulți dintre ei nu făcuseră nici armata, iar „numărul de soldați era foarte mic. Totuși cu piepturile lor au încercat să stăvilească marea jale, „pe care au semănat-o pe aceste teritorii trupele austro-ungare din Balcani. Am reușit să „dezarmăm 10.000-15.000 inamici, care retrăgându-se voiau să distrugă tot. Pentru meritele „deosebite de care am dat dovadă am fost decorați cu cea mai mare distincție militară.

...
„Înainte de 1 decembrie 1918 am plecat la Alba Iulia. Eram peste 100.000 de oameni care „mărșăluiau și stăteam sub cerul liber, dar bucuria noastră era imensă. Șefii noștri, Colonelul „Biju, Jumanca, Miron Cristea (patriarhul) s-sau

duș cu trenul, dar nouă ni s-au alăturat oameni „de la Deva, de la Hațeg și de pe tot cuprinsul pe unde am trecut”.

De atunci încoace, în, și despre Caransebeș și Caransebeșeni s-a scris mult, se scrie mult, dar nu numai pentru localnici, ci datorită mijloacelor moderne de comunicare multe informații de aci ajung în cele patru zări, în toată Europa, Australia, Marea Zeelandă, și mai cu seamă în România.

Una dintre cele mai îndrăgite publicații actuale este Revista „În bătaia peniței”, Redactor șef, Profesoara Ana Cristina Popescu. În „Antologie de cultură și literatură „Slove lămurite în bătaia peniței în ANUL CENTENAR 2018” Domnia sa ne spune: „Antologia cuprinde materiale selectate din revista trimestrială, on-line: „În bătaia peniței”... pe tot parcursul anului 2018... În Anul Centenar 2018, Revista a împlinit trei ani, iar volumul „Slove lămurite în bătaia peniței” este a treia antologie ce însumează materiale publicate pe parcursul unui an în paginile revistei, Și aceasta are ca scop promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești.

Frumos și ordonat orânduite găsim din materialele selectate ale colaboratorilor: Petru Andraș, Valentin Busuioc, Alexa Gavril Bâle, Ana Caia, Antuza Valentina Dârlea, Florina Doican, Romulus Frîncu, Ana Ghiaur, Ioana-Gerlinde Frîncu Graszl, Maria Ieva, Andrada Brîndușa Keszeg, Mario Marco Mihăilă, Lucia Elena Popa, Gabriela Dagmar Preda, Simona Gabriela Țîru, Andrușă R. Vătușiu, Redactori: Melania Rusu Caragioiu, Adrian Popescu, Ion Turnea, Secretar de redacție: Simona Petronela Mițu, Redactori asociați: Adrian Crânganu, Romeo Ioan Roșianu, Mariana Strungă, Simion Todorescu. Tehnoredactare: Ana Cristina Popescu.

Dictate de preocupările și inspirația celor care scriu pentru Revista „În bătaia peniței” apar și în cuprinsul Antologiei capitolele sugestive: Evenimente, Evenimente-Activități, Rezultate, capitole bogat ilustrate cu documente foto foarte numeroase și multe din ele fiind comentate de participanții la evenimentul respectiv.

Abundă costumele naționale

Ca un profesor drept și iubitor, Doamna Profesoară Ana Cristina Popescu, poetă, prozatoare și dramaturg, acordă o mare atenție formării individului prin exemplul oferit de vizionarea și audierea în colectivitate a cuvântului povătuitor prin teatru. Dintotdeauna forma dramatică din literatură, prin replicile sale a avut un mare rol educațional. În Antologia de față găsim piese dramatice-teatru, publicat de scriitorul dramaturg Andrada Brîndușa Keszeg, precum și poezii și proză scurtă de aceeași autoare, dedicate cu căldură cititorului, multe fiind adresate copiilor și tineretului.

Inima acestei Antologii eu o consider evocarea eseurilor proză scurtă și poeziei scrisă de școlari. Copiii de astăzi sunt maturi, inteligenți, receptivi, meditativi și în puținul lor timp reușesc să creeze valori, astăzi la dimensiunea

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

vârstei lor , iar mâine ca adult, vor da mult societății (Ceeace subliniază tacit Profesoara Ana Cristina Popescu).

Un capitol larg din Antologie este destinat „Maeștrilor cuvântului” , Poeților bănățeni dar nu numai, toți cunoscuți condeieri, Enumetăm cu empoția citirii cuvântului pe scriitorii Emilia Rizeanu, Ioan Andreica. Pr. Radu Botiș, Călin Pamparau, Luca Cipolla, Melania Rusu Caragioiu, Maria Ieva, Valentin Busuioc, Viorel Birtu Părăianu Întâlnim printre maeștri și pe poeta Irina Lucia Mihalca , pe care am găsit-o în emisiuni Radio Melbourne-Australia, glăsuind cuvinte de laudă pentru tot ce este românesc. Datorită Directorului Studioului De Radio, Melbourne, Dl Ben Todică, acest glas românesc a fost auzit în toată lumea.

Fiecare poet român preamărește tot ce este românesc , reamintind străinilor despre aportul cultural și științific mondial datorat românilor, dar Domniile lor, dragii poeți cuprinși în paginile Colecției Revistei „ În bătaia Peniței” și în cele trei Antologii, exprimă acest mare deziderat, cu mult suflet și dragoste de neam.

Răsfoind în continuare găsim capitolele „Editorial, Eseu și proză scurtă, În continuare sunt biobibliografiile participanților la Marea Unire din 1918, prezentare alcătuită de dl prof,Romulus Frîncu. Lista acelor adevărați eroi: Iosif Alboni din Bucova, Preotul Romul Raca din Bouțarul inferior, Preotul Nicolae Ivănescu din Marga, Iosif Olariu din Marga, Preotul Popovici Gheorghe din Măru,

În Revista „ În bătaia peniței” există și secțiunea „ Cronică literară, Sunt prezenți scriitorii Gelu Dragoș, Radu Botiș, Ion Turnea Emilia Rizeanu, Antuza Valentina Dârlea, Maria Secula, Monica Condan, Silvia Hârceagă, Mădălina Roman

Antologia „, Slove lămutite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018...” aduce în sufletul nostru bucuria împlinirilor neamului nostru , care timp de două milenii a prosperat , a luptat pentru glia străbună, a realizat tot ceea ce vedem în jurul nostru, a sacrificat vieți în apărarea hotarelor, a dăruit bunuri, invenții, descoperiri, cultură, cu multă generozitate și altor popoare și a învins toate piedicile și restriștile, care deși au fost multe nu ne-au oprit din progresul nostru firesc.

În incheiere dau poezia unei copile, Aly Titel-Lifa, marcând dragostea de glia noastră Sfântă-România:

SĂ PLEC ?

„Aș vrea să plec
Dar nu de tot,
Căci să mă mint
N-aș vrea deloc
Să vizitez întreg pământul.

S-ating cu degetele, nu doar cu
gândul,

Aș vrea în Londra sau Paris,
Să văd America, ce e un vis,
Să văd Asia cea de seamă,
Și Africa, ce ne e mamă.
Și-n insule aș vrea să merg,
Și-n Australia, asta-i cert.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

În cele patru zări să zbor,
Dar mai întâi în țara ce-o ador,
Că România este țara mea
Și vreau să văd orice colț din ea,
Că avem munți foarte înalți
Fie-n Bucegi, Fie-n Carpați
Și Dunărea, ce nu-i străină
Spre Marea Neagră curge lină.
Să-not în Mureș, Olt sau Jiu
Și defileele ca să l,e știu
Să văd Moldova lui Ștefan
Și Bucureștiul an de an,
Să bat pas cu pas Oltenia

Și Maramureșul, Muntenia,
Spre Ardealul cel bogat
Și Transilvania să o străbat
Și-n Timișoara mândră, cea mai cea
Că tot Banatul este fruncea
De-aici mă trag, de-aici mă știu
Și-mi e drag român să fiu,
Și limba ce-o grăiesc îi aici
Și nu am să mă mut în veci.

Prof. Ioan Andreica

Floare aleasă a măiestriei cuvintelor

Antologia de cultură, literatură și artă „Slove lămurite în bătaia peniței”, primită de la D-na profesoară Ana-Cristina Popescu, m-a readus la suprafață tocmai când îmi pierdusem speranța salvării și am gândit: dacă fiecare județ ar avea o asemenea profesoară, ființa poporului român ar fi salvată.

Antologiile alcătuite și publicate de d-na profesoară au un proiect de mare perspectivă tocmai prin felul cum au fost structurate în proiecte de viitor niciodată epuizabile. Capitolul „Evenimente-activități-rezultate”, durabil și consistent, veșnic în actualitate. E de remarcant însemnătatea consemnării acestora, ca un document a netrecerii în uitare și unei cărți de vizită pentru tânăra generație pe care cu onoare o slujește d-na profesoară.

Cireașa de pe tort a acestei gândiri de antologie este capitolul „Flori de gând culese din suflete de copii și cernute în bătaia peniței”, unde sunt publicate adevărate comori ale creațiilor elevilor, constituind peste vreme comparații și modele de referință.

D-na profesoară a îmbinat bijuteriile confecționate de elevi cu un capitol „Lumini de gând țesute în bătaia peniței de maeștrii cuvintelor” tocmai pentru a înfrăți generațiile, a constitui un țel al tinerilor creatori, și ca o recunoștință pentru colaboratori sau integrat cronicile literare. În acest fel am ajuns și eu în paginile acestei frumoase și benefice reviste. Pentru aceasta mulțumesc părintelui preot Radu Botiș care m-a pus în legătură cu acest minunat colectiv al redacției, condus de d-na profesoară Ana-Cristina Popescu pe care o felicit în modul cel mai călduros și doresc revistei durată foarte lungă.

Sonia BERGER

„Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018“

La începutul anului 2019 a văzut lumina tiparului antologia „Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018“, antologie ce cuprinde materiale ce au fost publicate pe tot parcursul anului 2018 în revista trimestrială on-line „În bătaia peniței“, fondată la Caransebeș în anul 2016.

Antologia a fost îngrijită de Ana-Cristina Popescu, redactorul șef al revistei on-line „În bătaia peniței“.

„Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018“ a avut ca scop promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești, astfel că în paginile volumului pot să fie lecturate tradiții, monografie, istorie, folclor, religie prin materiale precum „Oțelu Roșu, o pitorească așezare din Banatul Montan“, autor Ana-Cristina Popescu, „Biografiile participanților de pe Valea Bistrei la Marea Unire de la 1918“, pr. Romulus Frîncu, „Un loc cu o istorie bogată, Pomul Verde – Caransebeș“, Ion Turnea, „Valea Almăjului, Valea Miracolelor“, Simona Petronela Mîțu. Nu lipsesc din volum poeziile, proza, teatrul, eseurile, evenimentele, editorialul și cronicile literare.

Printre evenimentele menționate în antologie aș aminti „Un studiu de istorie în Banatul Montan, ținutul gugulanilor“ ce anunță apariția volumului „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“, autor Ioan Mățu.

Dintre cei care au semnat cronici în acest volum aș aminti pe scriitorul și jurnalistul Radu Botiș, scriitorii Emilia Rizianu, Antuza Valentina Dârlea, Maria Secula, Monica Condan, Silvia Hârceagă.

Editorialul „Groparii“, autor Adrian Crânganu este un îndemn spre respectul față de cel mai valoros lucru al sufletului omenesc, cartea, izvor nesecat de înțelepciune „o carte e ceva viu, e singurul lucru care trăiește, iar în paginile ei, ca sângele, pulsează tușul“.

„Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018“ are trei părți. Prima parte este dedicată evenimentelor, iar părțile a II-a și a III-a ce cuprind capitole precum cele menționate mai sus poezie, proză, teatru, monografie etc sunt destinate condeielor. Partea a II-a e destinată tinerilor scriitori aflați încă pe băncile școlilor și este intitulată „Flori de gând culese din suflete de copii și cernute în bătaia peniței“, iar partea a III-a este un mozaic al scriitorilor consacrați dintre care aș aminti pe Valentin Busuioc, Melania Caragioiu, Irina Lucia Mihalca, Luca Cipolla, Lucia Popa, Maria Ieva, Viorel Birtu Pîrăianu și este intitulată „Lumini de gând țesute în bătaia peniței de maeștrii cuvintelor“.

Volumul apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2019, consider că merită toată atenția, fiind un mozaic literar, cultural și artistic.

Marinela PANȚIRU

Vești de la Caransebeș...

A apărut antologia "Slove lămurite în bătaia peniței în Anul Centenar 2018" (întocmită de Ana-Cristina Popescu), Editura InfoRapArt - Galați, 2019, care cuprinde materiale selectate din revista trimestrială "În bătaia peniței", fiind "a treia antologie care are ca scop promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești", după cum ne mărturisește, dintru început, doamna profesoară Ana-Cristina Popescu, redactor-șef al revistei amintite, căreia-i țin isonul redactorii Melania Rusu Caragioiu, Adrian Popescu, Ion Turnea, Simona Petronela Mîțu și colaboratorii.

Titluri precum "Caransebesul, sub semnul cuvântului, la Timișoara", "Un studiu de istorie din Banatul Montan, ținutul gugulanilor", "Școală 3 între trecut și prezent - amintiri, amintiri...", lansarea unor volume, precum "Momente" (Andrada Brindusa Keszeg), prezentat în cadrul evenimentului "35 de ani de activitate la Școala Gimnazială nr. 3 Oțelu Roșu", "Cristal" (Ana-Cristina Popescu) - o carte cu texte publicistice (eseuri, meditații, recenzii), " Umbre" (Ana-Cristina Popescu), abordată de prof. Emilia Rozeanu, "Conflicte" (de aceeași autoare), cu o recenzie de Antuza Valentina Dârlea, "Reuniune" (A.C. Popescu) - volum de teatru, care cuprinde 26 de piese, din care trei au fost deja puse în scenă cu elevii (prezenți în publicație, în diferite ipostaze), "Ultimul cojoc al Dochiei" (pr. Ion Turnea) și, nu în ultimul rând, "Biografiile participanților de pe Valea Bistriței la Marea Unire de la 1918" (pr. Romulus Frîncu) reușesc să-și aducă prinosul, pe calea slovelor, și în Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918, făcându-ne mândri că suntem români!

FELICITĂRI TRUDITORILOR!

**IMAGINI: ȘTEȚ DANIEL
ȘC. GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU**

EVENIMENTE

Andrușa R. VĂTUIU

(Simpozionul M. Eminescu- Mehadia 2019)

Mihail Eminescu la Orșova

În vara anului 1868, trupa de teatru Pascaly , a efectuat un lung turneu în Banat. După Arad, Timișoara, Lugoj, trupa a ajuns la Oravița, iar de aici, cu trenul la Baziaș.

În componența echipei se afla și tânărul Mihail Eminescu, în ipostaza de suflor, actor, traducător și secretar al trupei .

La data de 1 septembrie 1868, artiștii trupei Pascaly au ajuns la Baziaș, cazându-se la hotelul "Loyd".

Pe vremea aceea, vapoarele circulau numai ziua. Așa că, au fost nevoiți să rămână peste noapte, urmând ca a doua zi să se îmbarce pe un vapor ce sosea de la Viena și urma să meargă spre Orșova.

În data de 2 septembrie 1868, la orele 18,00, au ajuns în portul Orșova, unde au stat până a doua zi. Orșova, era unul dintre cele mai importante porturi internaționale la Dunăre. S-au cazat la hotelul – restaurant "Imperial", hotel care în timpul celui de al doilea război mondial, la data de 04.08.1944, a fost bombardat, după unele informații, de către aviația americană.

Au petrecut noaptea la Orșova, iar a doua zi, 3 septembrie 1868 s-au îmbarcat și au plecat spre Tg. Măgurele.

Prin grija profesorului Constantin Juan Petroi, istoric, publicist, muzeograf și director al Casei de Cultură, în parcul "general Ion Dragalina" din Orșova , a fost ridicat un bust al poetului M. Eminescu, realizat de renumitul sculptor Marcel Guguianu, același care a realizat mai târziu și statuia lui Eminescu de la New York.

Vorbind despre importanța marelui nostru poet M. Eminescu în spectrul cultural românesc, am dorit să aflu câte statui sau monumente dedicate acestuia, se află în România și peste hotare.

Deși nu există o statistică oficială, am inventariat un număr de 45 în România, dintre care opt sunt numai în Bârlad.

Ceva inedit se întâmplă la Galați, unde se află cea mai veche statuie, dezvelită la 16 octombrie 1911, realizată de Frederic Starck. În istoria recentă, statuia a fost vandalizată permanent, fără a se afla cel care a vandalizat-o a șaptea oară, deși statuia se află în parcul din centrul municipiului Galați.

În Europa am identificat statui la Paris, Chișinău, Cernăuți, Odessa și Budapesta.

În afara Europei, se cunosc în Canada trei statui (la Montreal, la Câmpul Românesc din Hamilton realizat de Nică Petre și la Windsor), în Venezuela la Caracas și în S.U.A. la New York.

În fiecare an în luna ianuarie , în Canada la Toronto, de 23 de ani, grupul de la Observatorul omagiază personalitatea poetului M. Eminescu.

Ana-Cristina POPESCU

Jurnalistul, izvor traversând pădurea acestei vieți

În 28 iunie 2019, la București, în Sala Constantin Brâncuși de la Palatul Parlamentului, a fost celebrată pentru a cincea oară Ziua Ziaristului Român ce a devenit deja o tradiție a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. Cu prilejul acestui eveniment Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România a acordat și Premiile „Eminescu Ziaristul”, premii aflate la cea de-a șaptea ediție.

Festivitatea moderată de președintele UZPR Doru Dinu Glăvan și Ovidiu Zafir, fotoreporter Florin Eșanu, a avut două părți. În prima parte au fost acordate trofee, iar în a doua parte distincții.

După ce președintele UZPR, Doru Dinu Glăvan a ținut un cuvânt în deschiderea evenimentului, s-a intonat imnul jurnaliștilor din România pe versurile lui Miron Manega și muzica lui Mihai Napu. Versurile imnului sunt foarte sugestive. Ele stau mărturie că, pentru toată dăruirea jurnalistică, istoria va fi cea care-i va păstra mereu vii pe ziariști, la loc de cinste, „istoria va fi plata ta”.

Înainte ca festivitatea de acordare a premiilor „Eminescu Ziaristul” să înceapă, președintele UZPR Doru Dinu Glăvan, l-a invitat pe prof. univ. dr. Nicolae Georgescu, jurnalistul care este totodată și un mare eminescolog, să spună câteva cuvinte despre însemnătatea zilei de 28 iunie pentru presă.

Cei prezenți la eveniment au putut afla că 28 iunie a fost ziua când jurnalistul și scriitorul Mihai Eminescu a fost scos din viața civilă, ziua în care, prin ultimul material publicat, jurnalistul Mihai Eminescu pledează pentru libertatea presei și a jurnaliștilor, arătându-și încrederea că presa nu va putea să fie influențată politic.

În prima parte a festivității au fost acordate cinci trofee intitulate „Izvorul traversând pădurea”. Președintele UZPR Doru Dinu Glăvan aduce la cunoștință celor prezenți că „Izvorul traversând pădurea se numește lucrarea ce am început să o dăruim celor distinși încă din anul 2013. Este o lucrare inspirată din poezia marelui Mihai Eminescu unde tema izvorului apare ca un Eden obsesiv, purtând nostalgia anilor copilăriei fericite petrecute la țară, în preajma codrului. Constrâns de forma cilindrică a trunchiului de copac, cu mijloace nonverbale ale

sculptorului, artistul Doru Băieșuț a voit să sugereze curgerea lichidă a apei, dorind totodată să includă și ideea de sursă, obârșie, punct de plecare, naștere, început de drum, șuvoi nestăvilit. Lucrările artistului Doru Băieșuț sunt oferite în fiecare an pentru eminescologii noștri.”

Primul trofeu a fost înmănat scriitorului și jurnalistului Aurel Ștefanachi din Iași care are în desfășurare un proiect important pentru cultura română „200 de ediții Eminescu“, ajuns în prezent la 80.

Al doilea trofeu a fost acordat jurnalistului ieșean Emilian Marcu. Despre Emilian Marcu ca ziarist și eminescolog a vorbit jurnalistul Ștefan Mitroi. Ștefan Mitroi, în cuvântul său, a mai subliniat că ziua de 28 iunie, deși simbolizează prima moarte a lui Eminescu, moartea civilă, ea semnifică și o naștere, aceea a profesiei de jurnalist după cum a avut încredere Mihai Eminescu și pentru care s-au adunat toți cei prezenți în Sala Constantin Brâncuși de la Palatul Parlamentului. Prin urmare Eminescu poate să fie numit și întâiul jurnalist, nu doar întâiul poet, a mai precizat. Despre jurnalistului ieșean Emilian Marcu aflăm de la ziaristul Ștefan Mitroi, că a reușit să publice primul volum „Amiaza câmpiei“ înainte de revoluția din 1989, când foarte greu reușeau să publice, dar și că au ucenicit împreună la revista „Opinia studentescă“. Lui Emilian Marcu îi este lăudat și devotamentul față de patrie prin cărțile ce le-a publicat despre domnitori, ca de exemplu despre Ștefan cel Mare și îl numește simbolic Evanghelistul Marcu de la Heleșteni.

Jurnalistul și scriitorul Emilian Marcu a mulțumit președintelui UZPR Doru Dinu Glăvan pentru premiu și distincție, dar și jurnalistului Ștefan Mitroi pentru prezentare, după care a citit un poem intitulat „Dor de Eminescu“, numind sugestiv „Biblie a limbii române este Eminescu astăzi [...] Eminescu este cartea de citire dusă-n brațe [...]“. A mai menționat că este foarte preocupat să demonstreze că jurnalistul Eminescu nu s-a născut pe 15 ianuarie 1850, ci pe 20 decembrie 1849, la Dumbrăveni și nu la Botoșani, după cum însuși poetul a scris cu propria lui mână.

Înainte de acordarea celui de al treilea trofeu, jurnalistul Sergiu Cioiu, a rostit câteva versuri din poezia eminesciană „Eu nu cred nici în Iehova“, „Ođă în metru antic“ și „Floare albastră“.

Jurnalistul profesor Tudor Nedelcea de la Craiova a primit al treilea trofeu și o distincție. Despre el a vorbit jurnalistul Miron Manega menționând că a publicat mai multe lucrări despre Mihai Eminescu, numind unele dintre ele „Eminescu istoricul“, „Pentru mine Eminescu“, „Doina lui Eminescu“, „Viziunea lui Eminescu“. Premiul primit, Tudor Nedelcea, l-a dedicat editorului Dimitrie Vatamaniuc ce a scos la lumina tiparului toată publicistica eminesciană, volumele IX-XIII, mulțumind de asemenea și președintelui UZPR, Doru Dinu Glăvan, ce a finanțat un Atlas al Văii Timocului, demonstrând că în Valea Timocului se vorbește limba română.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Un alt trofeu a fost acordat jurnalistului prof. universitar la Timișoara Adrian Dinu Rachieru care a vorbit celor prezenți despre dualismul eminescian încheind cu un citat despre Eminescu dintr-un volum propriu „Conviețuirea cu Eminescu“.

Înainte de acordarea ultimului trofeu, tânăra artistă din Republica Moldova, Lenuța Burghilă, a cântat în limba română poezia „De ce nu-mi vii?“, iar spre finalul festivității, în limba japoneză (niponă) „La steaua“.

Al cincilea trofeu a fost acordat în memoria președintelui Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, Victor Crăciun. Despre Victor Crăciun a vorbit vicepreședintele Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, Ilie Cristescu.

În partea a doua a festivității au fost acordate distincțiile „Credință și loialitate” mai multor jurnaliști, care s-au remarcat printr-o activitate bogată și de calitate, în spiritul credinței și loialității pentru valorile naționale în presa scrisă și on-line, în radio, televiziune, prin publicarea unor volume de publicistică în anul 2018. Jurnaliștii ce au primit distincții sunt: Ioan Vulcan (Sibiu), , Valentin Uban (București), Dumitru Manolache (București), Ana Cristina Popescu (Caransebeș), Mariea Pândaru Bârgău (Deva), Marin I. Ștefan (Șimleul Silvaniei), Nicolae Grigorie-Lăcrița (Craiova), Maria Crețu-Graur (Sf. Gheorghe), Ana Alina Ciorici (Sf. Gheorghe), Tudor Chirilă (București), Ștefan Iovan (București), Adela Cristina Munteanu (Pitești), Karen Atilla Sebeni (Cluj-Napoca), Marin Găbudean/ Cristina Magearu (București), Mihai Buznea (Bacău), Eugen Verman (Bacău), Livia Ciupercă (Iași), Marian Nencescu (București), Corneliu Cârlan (București), Nicolae Badiu (Pitești), Cristina Sava (Tg. Mureș), Firiță Carp (București), Emil Talianu din Giurgiu, de la Radio România Antena Satelor, Mihaela Gabriela Helmis de la București, redactor șef adjunct la Radio România Actualități, pe prof. univ. de la Timișoara Ilie Cristescu, de loc din Băile Herculane, primul doctor în turism care a publicat 17 volume de publicistică și i s-au jucat 12 piese de teatru, pe jurnalistul Ioan Țița-Călin de la Eforie, sociolog și membru al Uniunii Epigramiștilor Români, Cristian Tabără, jurnalist și prezentator de televiziune român, în prezent director al departamentului de Film al TVR 1, Laurian Stănescu, pentru cartea sa „Eminescu, un Dumnezeu rănit”, părintele Valer Constantin Necula de la Sibiu ce a recitat poezia „Rugăciune” a scriitorului Mihai Eminescu, ca o binecuvântare pentru cei prezenți. Celebrarea Zilei Ziaristului Român, ediția a V-a, a coincis și cu un alt moment important în istoria jurnalismului, Centenarul Uniunii Ziariștilor Profesioniști, 1919-2019.

Foto: Adrian POPESCU

Ana-Cristina POPESCU

**Întâlnirea jurnaliștilor din Banatul Montan
pentru a sărbători 100 de ani de presă profesionistă în România**

Miercuri, 9 octombrie, la Reșița, membrii Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Filiala Caraș-Severin, care începând cu anul 2018 poartă denumirea unui mare jurnalist, Ștefan Naciu, s-au întâlnit cu președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan.

Tema întâlnirii a fost „Ziaristul – Promotor al Marii Uniri. Sărbătorirea a 100 de ani de jurnalism profesionist în România!“, fapt pentru care fiecare jurnalist prezent a primit câte un ecuson. Totodată, jurnaliștii prezenți, au primit și o mapă cu publicații conform căroră se poate observa ce rol important a avut presa de-a lungul timpului. Noul număr al revistei UZP ce se regăsea în mapa fiecărui membru al filialei prezent la întâlnire a îmbrățișat sloganul „Împreună scriem istoria clipei!“, 1919 – 2019 și a adus în paginile ei informații despre istoricul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, amintind atât membrii fondatori, cât și personalitățile marcante ale presei românești. Nu a lipsit din paginile revistei nici „Imnul Jurnalistului“, versuri de Miron Manega ce arată că presa este cea care a scris istoria de-a lungul vremurilor „Tu ești mărturia / Clipei – veșnicia, / Istoria / Te trage după ea, / Ia-ți zălog doar conștiința ta, / Jurnalistule“

Președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan, a prezentat jurnaliștilor din Banatul Montan principalele obiective ale asociației profesioniste de creație publicistică, jurnalistică a ziariștilor din România în anul Centenarului 1919-2019, îndemnându-i printre altele să acceseze proiecte cu finanțare europeană ca ajutor în desfășurarea activității publicistice.

Jurnalistul, scriitorul, criticul literar și editorul Gheorghe Jurma, născut în Banat, în localitatea Bobda, comuna Cenei, județul Timiș, redactor-șef al ziarului „Timpul” între 1990 și 1993, director al Editurii „Timpul”, redenumită Tim, din 2004 a vorbit celor prezenți despre jurnalism, jurnaliști și profesioniști afirmând că „în momentul de față există o ofensivă a jurnaliștilor din Caraș Severin” prezentând și recomandând un volum de reportaje despre localitatea Anina a scriitorului și jurnalistului Nicolae Sârbu „La o vânătoare de dinozuri”, apărută la Editura Tim, dar și un volum de beletristică, un roman, al scriitorului și jurnalistului Victor Nafir, „ce atacă unele probleme ale trecutului și prezentului” ziariștilor, menționând totodată și pe unii jurnaliști care au publicat cărți, pășind de la presa scrisă spre creație literară, spre carte, cu profesionalism, Adrian Crânganu, Daniel Botgros, Titus Crisciu, Jenică Munteanu, Nicolae Irimia, Nicolae Pătruț etc.

Despre un manuscris al Dorinei Sgaverdia, dar și despre unele volume publicate ale jurnalistei și scriitoarei „Jocuri în imperiu de cenușă” ce însumează comentariile politice, dar și culturale de la Radio România Reșița, câteva interviuri, „Sub povara vorbelor” a vorbit același mare jurnalist și scriitor Gheorghe Jurma. Președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan i-a înmănat Dorinei Sgaverdia „Distincția Credință și Loialitate” pentru abnegația, dăruirea, talentul și priceperea puse în slujba jurnalismului, în întreaga carieră.

Întâlnirea ce a avut ca scop principal discuții pe tema jurnalismului, importanța presei în folosul comunității, pasul de la presa scrisă la creație literară, la carte, după cum marii scriitori au fost înainte de toate și jurnaliști așa cum a mai spus președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan „Cititorii, publicul în general, trebuie să înțeleagă că suntem o breaslă foarte importantă, alcătuită din oameni valoroși, din tot timpul, pentru că dacă ne uităm la marii scriitori români, cu toții au fost mai întâi jurnaliști, iar din rândul lor au fost și prim-miniștri, și miniștri și ambasadori, iar acest lucru ne dă încredere în viitor” s-a finalizat cu o poză de grup și schimburi de impresii între ziariștii prezenți.

CRONICĂ LITERARĂ / APARIȚII EDITORIALE

Marinela PANȚIRU

DIN DRAGOSTE PENTRU GLIA STRĂMOȘEASCĂ. OȚELU ROȘU – MONOGRAFIE

Am primit cu bucurie cartea doamnei profesoare Ana-Cristina Popescu, DRAGOSTE PENTRU GLIA STRĂMOȘEASCĂ. OȚELU ROȘU - MONOGRAFIE, apărută, recent, la Editura InfoRapArt Galați. În cele 113 pagini, autoarea ne dezvăluie, însuflețit, istoricul localității Oțelu Roșu, informații despre așezare, localități învecinate, relief, sistemul hidrografic, climă, floră și faună, populație, organizare economico-administrativă, industria localității, instituții și centre de cultură și spiritualitate, muzeele ce pot fi vizitate, bisericile și cimitirele localității, monumente istorice, instituții de cultură, personalitățile zonei, tradiții și obiceiuri ale locului și, ca un corolar, "Dicționar cu termeni regionali din Ohaba - Bistra, Cireșa și Mal (Oțelu Roșu)". Toate - în capitole distincte -, însoțite de fotografii, mărturiile elocvente, bibliografie selectivă, note atent transpuse.

O carte utilă nu doar pentru băștinași, ci și pentru toți aceia care doresc să afle ori să-și amintească de un anumit loc din Banatul nostru drag!

Melania Rusu CARAGIOIU

UN ORIZONT FRUMOS,

Note de lector pentru Mica Antologie a Revistei „În bătaia penitei” Nr.2, 2019, Caransebeș-Banat.

Am primit cu toții pe Facebook vești îmbucurătoare de la D-na Ana Cristina Popescu, Redactorul șef al revistei „În bătaia penitei”, știrea prin care am aflat despre faptul că Domnia sa a primit importanta distincție „Credință și loialitate” din partea Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, UZPR, ne-a sosit într-o frumoasă Antologie. Spicuim din antologia respectivă articolele și imaginile foto în ordinea aleasă de dânsa ca autoare a redactării acestei Antologii.

Articolul de față își găsește locul la comentarii pe marginea Antologiei respective, văzută de redactor Melania Rusu Caragioiu

În urmă cu patrusprezece ani profesoara Ana-Cristina Popescu a înscris pe internet un site, care ulterior i-a facilitat apariția on line a Revistei „În bătaia Penitei”. Mai mult, această revistă poartă sigla ISSUU ceea ce incumbă multe merite și de aici și facilități. Răsfoind antologia aflăm întâi de toate despre prezența D-nei Ana Cristina Popescu în data de 28 iunie 2019, În București, în Sala „Constantin Brâncuși” de la Palatul Parlamentului României, unde a avut loc pentru a V-a oară sărbătorirea Zilei Ziariștilor Profesioniști din România, UZRP. În prezența unui public ales, domnul Doru Dinu Glăvan, Președintele UZPR, Dl. Ovidiu Zamfir și Dl. fotoreporter Florin Eșanu au punctat desfășurarea sărbătoririi evenimentului. S-a cântat Imnul ziariștilor pe versuri de Miron Manega și muzica de Mihai Napu. Într-o atmosferă plăcută, dar plină de emoții, au trecut în fața ochilor dânzei momentele festive, iar în a doua parte a programului s-au decernat distincțiile „Credință și loialitate” dintre care o distincție și pentru prof. Ana Cristina Popescu, acest dascăl neobosit cunoscut ca dramaturg, regizor de teatru școlar și jurnalist recunoscut. Revenind la Antologia pe care v-o prezentăm în viziunea personală, aceasta se înscrie în ideea de colaborare și dragoste frățească și a prosperării a tot ce este românesc. Ideea a fost exemplificată prin grupaje de poezii semnate de eleva Andrada Brândușa Keszeg, Irina Lucia Mihalca, Melania Rusu Caragioiu, grupaj de poezii cu tematică diferită, dar toate convergând spre același scop, binefacerile lecturării. Poezia existențialistă este semnată aci de poeta de renume Irina Lucia Mihalca. Poezia cunoscută în țară și Diaspora închinată românismului și a triumfului binelui mondial, este semnată de Melania Rusu Caragioiu. Luca Cipolla, poet italian, prezintă un grupaj de poezie bilingvă italiană- română. Găsim alături de poeziile sale și grafica portretului său. Dau spre edificare câteva versuri traduse în limba română din poezia sa „Piegate=

Aplecat”: „Lacul ascunde tăceri de moarte / Și lebăda strigă ultimei clipiri /... / Parfumează iarba / ... Ecranează orizontul / Și închide ochii ultimei cortine fără aplauze. Eleva Andrada Brândușa Keszeg se afirmă de acum ca tânăr poet și dramaturg. Piesa ei de teatru într-un act, „Lovindu-te de faima lumii” a fost deja jucată de colegii artiști amatori, iar tânăra cronicar, eleva Melisa Montoi în „Gânduri despre teatru” a scris câteva rânduri pe marginea acestei piese de teatru. Nu uit nici o exemplificare - o strofă - din poezia Andradei Brândușa Keszeg, bun observator a realității, văzută de tânăra poetă și subliniind bucuria micilor școlari veseli și jucăuși, cu multă înțelegere și subtilitate. Se observă mâna de maestru a profesoarei de literatură română, Ana Cristina Popescu în lecția despre efectul ascuns care dă la iveală și chiar subliniază sugestiv efectul celor scrise, inducând starea emotivă.

Redau mai jos o strofă grăitoare a tinerei poete Andrada din poezia bucuriei copilăriei fericite, moderne, a copiilor de azi: „O, satul e din ce în ce mai tăcut, / Dar în vacanțe se-nvesește mai mult, / Căci atunci nepoții vin la bunici / Și cât de frumos se joacă ei pe aici” /.

Deschidem Antologia la Secțiunea: Istorie, Monografie, Folklor. Citim despre fapte de arme, legate de ziua eroilor. Cercetarea scoate la iveală întâmplări de eroism. Aflăm prin autorul articolului, Romulus Frîncu, despre eroul național, generalul Moise Groza, fiu al Banatului, din Comuna Obreja, (1844-1919), care a fost persoana oficială în Comisia - pentru momentul istoric - din 1873, din partea Austro-Ungariei pentru stabilirea graniței din Munții Siriolui. În Comisia respectivă fiind și Generalul Florescu, Ministrul de război al României, acesta îi propune colegului său de grad militar, austro-ungar, Moise Groza, să se încadreze în rândurile armatei române. Moise Groza primește propunerea cu entuziasm românesc. La puțin timp după aceea îl găsim printre eroi, în fruntea cuceririi Redutei Grivița, (1873). Eroismul său fost răsplătit de către Regele Carol I, cu cele mai mari distincții militare: „Vitutea militară” și „Steaua României”.

Într-o succintă prezentare a volumului „Pecepții” de Ana Cristina Popescu, autorul Ion Turnea creionează subiectele deosebite din cele trei piese de teatru cuprinse în carte: „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre”, „Vând casă cu vedere spre viitor” și „Frontiera simțămintelor mute”. În aceste piese de teatru autoarea descrie realități uimitoare. Ne oprim asupra piesei de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre” în care autoarea ne transpune în Alba Iulia, la semnarea Actului Unirii. Dănsa a ales personalitățile din Banat, care au fost alături de Iosif Alboni Conducătorul Grupului de la Hațeg. Ca personaje găsim bănățenii: Ion Pop Reteganu, Patriarhul Miron Cristea, Episcopul Catolic Iuliu Hossu, Alexandru Vaida Voevod, Vasile Goldiș, George Adam, personalități care au făcut epocă în istorie, literatură și cukițură. De prezentarea volumului, „Din Dragoste pentru glia strămoșească”, monografia localității Oțelul Roșu, alcătuită după o amănunțită cercetare de documente de

către autoarea Ana Cristina Popescu, se ocupă pe larg, deasemenea, într-o cronică, tot scriitorul Ion Turnea.

Subiectul teatru al Anei Cristina Popescu a suscitat mult interes. Scriitorul Radu Botiș semnează două cronici asupra volumelor, „Din dragoste pentru glia strămoșească” – monografie și respectiv „Percepții”. Primul volum am văzut deja, este o monografie. Autoarea s-a întrecut pe sine și aplicând stilul său analitic de a concepe redactarea și de a scrie, dânsa a analizat amănunțit, structurând în nouă capitole și redând toate aspectele de infrastructură și suprastructură a zonei, precum și toate aspectele social- economice din trecut și prezent asupra localității Oțelul Roșu, fapt complet semnalat de autorul cronicii. Tot Dl. Radu Botiș se ocupă la fel de amănunțit și de prezentarea volumului „Percepții”. Remarcăm sublinierea notei de humor care se degajă din piesa de teatru „Vând casă cu privire spre viitor” .

În alt articol scriitorul Radu Botiș se apleacă asupra romanului „Chipul din Ceață” a autoarei Ana Cristina Popescu. un roman dedicat sentimentului de dragoste privit sub toate aspectele, religioase, mondene, filozofice. Redau unul din nenumăratele citate evidențiate de autorul cronicii : „Dragostea este îndelung răbdătoare, este binevoitoare, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufeste.” În continuare Dl. Radu Botiș prezintă volumul de publicații, eseu și proză scurtă „Impresii” a aceleiași autoare. Aspectele prinse în acest volum-ne spune realizatorul cronicii – toate conduc spre fericire, o fericire pe care noi o construim prin abilitatea noastră spirituală.

Scriitoarea Marinela Panțiru scrie impresii asupra volumului important de monografie și magistral realizat de Ana Cristina Popescu, „Din dragoste pentru glia strămoșească”, monografia localității Oțelul Roșu, subliniind valoarea și efortul întocmirii unei asemenea lucrări foarte dificilă de alcătuit , dar în acelali timp de o importanță vitală pentru localitatea respectivă, focar de istorie , cultură și economie.

Răsfoind paginile Antologiei în continuare, găsim semnată de scriitoarea Mădălina Doman, tot frumoase impresii personale asupra Monografiei întocmită de Ana Cristina Popescu, pentru localitatea Oțelul Roșu, localitate vestită, într-o zonă vestită, în Sud- Vestul României în trecut și într-o actualitate mai recentă.

În cuvântul editorului, D-na Bianca Meteș, Editura „Info Rap Art”-Galați, asupra volumului de „Impresii”, subliniază în prefață verva autoarei Ana Cristina Popescu, acuratețea, precizia scrisului și acel talent de învăluire care îl face pe cititor să citească plin de nesat, desfășurarea altor și altor întâmplări, fapte, evenimente, cuprinse în volum.

Antologia se încheie cu un nou episod din Romanul științifico- fantastic „Venusiana” a autoarei Diana-Corina Cherșa, un volum care se promite incitant prin probele cunoscute și prin supozițiile lansate de autoare în

cercetarea mistice planete Venus, care, se speră, de a fi curând cucerită prin incursiunile din spațiul cosmic.

https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fissuu.com%2Ffelzumina%2Fdocs%2Funie2019%3Ffbclid%3DIwAR1DD0SoR6X6oHbvZ1UDtBrmL57nGqsgLls6Ekdi9qGJXsGdJZbXg341U2I&h=AT2bthJy9t68pxXRgdCJ0tABEQtOnwrb3vtINFRU1n6Von8U0ZbpwEqmRbxa7FkgjPd2DtrrWWcuapcMfhVdmj-F61rmAnCvSKaZoR_8X1OlUzf2B-hI776Ydn70kuBvoM

Și noi, cu toții am putea deci răspunde: „O, Românie, dintre ai tăi / „, IN VECI S-OR NAȘTE PUI DE LEI !” / St-Constant –Canada, *TIMȘOARA*-România, februarie, 2019.

Ana-Cristina Popescu

Din tiparnițele presei codrene și chiorene

Anul acesta am primit o invitație de colaborare la o revistă de cultură, literatură, artă, religie și tradiții din nordul țării, din Maramureș, de la directorul general al revistei, Radu Botiș, o colaborare ce mă bucură, dat fiind faptul că publicația este extrem de valoroasă, promovând valorile culturale românești.

Revista „Izvoare codrene și chiorene” apărută sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști, a fost fondată în mai 2010 de poetul Vasile Dan Marchiș și a biruit timpul datorită unor oameni de cultură, mereu în slujba condeiului, literaturii și artei, Radu Botiș, director general, Gelu Dragoș, director executiv, Olimpia Mureșan, director cultural-artistic, Mihai Zimcală, redactor șef, Mircea Botiș, Vasile Bele, șefi departament publicații, Maxim (Iulian-Maxim) Morariu, editorialist și fondatorul Vasile Dan Marchiș.

Colegiul de coordonare al revistei, alcătuit din preoți, profesori, iubitori ai cuvântului, au dat glas publicisticii literare, istoriei, tradițiilor și obiceiurilor din Țara Codrului și Țara Chioarului și nu numai, făcând înconjurul țării și adunând în paginile ei nestemate culturale, literare și artistice ale oamenilor de litere, științe și arte.

Nr. 16-17 din 2019 al revistei a adunat în rândurile ei autori de renume și publicații valoroase menite să străbată veacurile prin informațiile oferite, prin talentul artistic ce a stat la baza apariției lor pe hârtie prin îmbinări de sunete și litere în cuvinte cu suflet, în cuvinte potrivite să atingă și să miște inima și mintea cititorului.

Despre Simpozionul „Centenarul Marii Uniri” din cadrul Festivalului „Toamnă someșeană” de la Ulmeni – Maramureș a vorbit în paginile revistei Olimpia Mureșan promovând viața culturală și tradițiile zonei. Totodată apar informații și despre premiile Uniunii Ziariștilor Profesioniști pentru Anul Centenar 2018, dar și despre Centenarul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România 1919 - 2019.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Revista ce însumează 242 de pagini are un conținut istoric și etnografic bogat. Astfel cititorul se bucură să obțină informații despre viața socială, economică și culturală a oamenilor din diferite regiuni, într-o anumită perioadă de timp ca de exemplu mărturiile despre Țara Năsăudului în perioada Primului Război Mondial sau despre localități din nordul țării, localități bogate în istorie și tradiții precum Lucăcești, situată în nord-vestul Țării Chioarului sau Pribilești, comuna Satulung unde se află și Castelul Teleki, despre satul Tohast, localitatea natală a scriitorului Petru Dulfu, despre satul Țiclău, despre frumoasa Țara Codrului, mai multe materiale, printre care se numără și frumoasele rânduri dedicate orașul Ulmeni din Țara Codrului de către Andreia-Roxana Botiș, despre bogatele tradiții din Chiuzbaia, într-un alt material despre bogatele tradiții din Vișinelu, județul Mureș, dar și o călătorie pe urmele lui Dumitru Fărcaș în localitatea Groși, Maramureș.

Cititorul se mai poate documenta din rândurile revistei și în legătură cu alte zone din țară, zone bogate în tradiții, istorie și cultură, datorită reportajelor, datorită recenziilor făcute unor lucrări științifice de către autorii ce au pus umărul prin slove aurite la apariția revistei.

Tot în acest număr al revistei întâlnim materiale despre dezvoltarea personală prin prezentarea volumului „Arta de a învinge“, autor Minodora Ion, teologice și filosofice „Mi-ka-El (cine e ca Dumnezeu)“, Angela-Monica Juncan, didactica, „Școala între motivație și motivare“, prof. Mircea Botiș și pr. Radu Botiș, editoriale, poezie, proză.

Este lăudabilă munca depusă în sprijinul apariției revistei menite să poarte prin cuvânt istoria, tradițiile românești, valori literare, culturale și artistice, după cum frumos spune Marian Malciu în rândurile publicației prin „Sonetul cuvântului“, „Cuvântul e deasupra mea și-n mine, / În toate cele pe pământ lăsate / Și-n lucrurile nevăzute, toate, / În râuri, mări, oceane cristaline.“ Prin cuvânt iau ființă toate și el poartă cu sine bucuriile, durerile, toată învățătura, arta și știința lumii. Prin cuvintele revistei vor gusta eternitatea obiceiuri, tradiții, istorii și mărturii și se vor bucura de aprecierea multor generații.

Ana-Cristina POPESCU

O copilă ce a gustat nectarul cuvintelor

La doar 14 ani, Andrada Brîndușa Keszeg, are publicate cinci volume de autor, două antologii și trei volume de beletristică, volumele de beletristică au fost publicate anul acesta, în vacanța de vară.

Andrada a debutat în volum în anul 2017 cu antologia de poezie, eseu și proză „Momente“, iar anul următor a publicat volumul „Călătorind printre gânduri“ o antologie de poezie, eseu, proză și teatru, ca în 2019 să publice la Galați, la Editura InfoRapArt, trei volume de beletristică, unul de poezie „Metaforele copilăriei“, unul de proză „Lumea sufletului meu“ și un volum de teatru „Pe scena vieții“.

Atât volumul de poezie, cât și cel de proză și teatru duce cititorul în lumea plină de culoare a copilăriei, o lume în care totul are o rezolvare. În poezia „Ariciul“, Andrada încearcă să-și găsească și un altfel de prieten, un prieten plin de ace „M-am uitat la el mai bine, / Dar s-a speriat de mine, / Într-o minge s-a transformat, / Când l-am atins, m-a înțepat. / Ace are, cred că o mie, / Parcă-s scoase din cutie, / Puse unul lângă altul, / Așa-i protejat, săracul.“ Rezolvarea situației, transformarea mingii de ace în micuțul mamifer, un posibil prieten, a fost posibilă datorită răbdării. Așa cum Micul Prinț din povestea scriitorului Antoine de Saint-Exupéry a avut răbdare să îmblânzească vulpea și Andrada a avut răbdare cu ariciul. „După mai bine de-un ceas, / Crezând că singur a rămas, / Țepii el și i-a retras / Și-am văzut doi ochi și un nas. / Ce frumos este ariciul! / Dacă nu și-ar scoate acul, / Prieteni buni am rămânea, / Dacă nu ar înțeapa.“ În proza „Rândunelele“, păsările călătoare ce-și făceau cuibul primăvară de primăvară în grajdul casei întârzie să ajungă „Într-o primăvară rândunelele nu au mai venit. Le așteptam cu nerăbdare, dar în zadar. Cuibul era tot gol. Îmi imaginam că rătăciseră alea, dar cel mai greu de suportat era gândul că ele pieriseră pe drum. Astfel au trecut doi ani, ani în care cuibul rămas gol s-a degradat și a căzut. Nimic nu mai amintea de adăpostul rândunelelor, dar eu mă gândeam la ele. “ Și aici totul are o rezolvare plină de lumină și speranță, așa cum numai sufletul unui copil poate să o zărească când „În primăvara următoare două rândunele au apărut în grădina mea. Ușa grajdului era închisă, dar ele au intrat pe fereastră. Au intrat și au ieșit de câteva ori, apoi s-au apucat de treabă. În câteva zile cuibul era gata. Îmi puneam mereu întrebarea: „Oare erau rândunelele crescute aici sau erau altele?“ Își construiseră cuibul în același loc, chiar dacă din cel vechi nu mai rămăsese nimic. Coincidență sau nu, pentru mine nu mai conta. Mă bucuram că aveam rândunelele din nou aproape și speram din tot sufletul meu de copil să revină mereu aici, în cuibul lor cald.“ Și în piesa de teatru „Ilie“ tot ce părea greu se rezolvă simplu, frumos, liniștitor. Copilul orfan, Ilie, este ajutat de preotul din sat și la rândul lui devine preot și slujitor în biserică.

Atât poeziile, cât și proza, dar și teatrul tinerei scriitoare abordează diferite teme precum copilăria, viața, dragostea față de locul natal, față de țară, dragostea față de mamă, de familie, de bunici, natura, credința și tradițiile strămoșești. Multe din scrieri sunt moralizatoare, sunt realiste, inspirate din experiențele de viață și aici aş putea enumera piese de teatru precum „În

încercarea de a pierde timpul / Despre rolul părinților în educația copiilor“, „Actor în rolul vieții“, „Lovindu-te de faima lumii“.

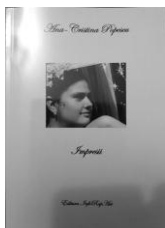
Foarte mult m-a impresionat și poezia „Dascălul“, în care Andrada aduce un omagiu celor care dăruiesc suflet din sufletul lor micuțelor vlăstare „Dascălul e omul care / Te-nconjoară cu răbdare, / El îți dă zilnic povață, / Lucruri bune te învață. / [...] / Dascălul e omul care / Vrea să te vadă om mare, / Pentru asta mai concret, / Merită doar respect.“

Sunt convinsă că Andrada, fetița îndrăgostită de cuvinte după cum ea însăși mărturisește, peste ani și ani, o să fie printre acei iubitori ai condeiului ce se fac remarcați în literatură datorită muncii sale, talentului, răbdării, iubirii ce o are pentru lectură, pentru tainele cuvintelor, datorită încrederii că poate gusta și ea asemenea poetului Lucian Blaga „apa din care bea curcubeul. / [...] apa / din care curcubeul / își bea frumusețea și neființa.“

Totul în viață se realizează prin multă muncă, dăruire, încredere în propriile abilități că indiferent de obstacole, te poți ridica deasupra lor și zâmbi altor raze de soare.

Bianca METEȘ

Impresiile Anei

Impresiile sunt acele efecte lăsate în conștiința omului de lucruri sau de întâmplări din jurul lui.

În volumul „Impresii“, apărut la Editura InfoRapArt, Galați, la începutul anului 2019, Ana-Cristina Popescu a adunat impresii din experiențele sale, din locurile pe unde a trecut, din cadrul evenimentelor la care a participat. A adunat publicistică prezentând unele manifestări la care a luat parte, ca de pildă o lansare de carte, prin materialul publicat cu titlul „Pendulând între știință și impostură“, în care vorbește despre unele dintre volumele scriitorului Radu Paraschivescu, sau a adunat cronică literară, fiind impresionată de câte o carte a unui scriitor contemporan – „În căutarea adevăratei primăveri“, a adunat editoriale publicate inițial în jurnale, pentru a evidenția atitudinea sa față de realitatea socială, respectiv „Tot țăranul român, săracul!“ dar și proză scurtă și eseuri.

Prozele scurte din volum sunt adevărate poeme în proză. Ele vorbesc fie despre jocul acestei vieți – „Și totul e un joc“, fie despre dans – „În pași de dans“, fie despre niște emoții puternice – „În pânțelele chitului“ sau „Păsări negre“, „Răsăritul“.

Volumul „Impresii“, al scriitoarei caransebeșene Ana-Cristina Popescu, curge lin, prin slovele alese cu dibăcie, și cu siguranță va atrage atenția cititorilor.

Lucia Elena POPA

PE URMA UNEI STELE

de Maria Ieva

Volumul de poezii *Pe urma unei stele* de Maria Ieva, apărut la Editura Absolut în 2018, aduce în fața cititorilor bucuria poeziei autentice prin constituirea lirică a unui bogat univers de simțire, în care mărturisirile creează o poezie de atmosferă, de percepții și senzații, de lumină și culoare, susținută de originalitatea și forța expresivă a

limbajului poetic.

În strânsă legătură cu titlul, poezia *Pe urma unei stele* reprezintă o *ars poetica*, o poezie program a volumului. Mergând „pe urma unei stele” îndreptate spre nord și urmărind trecerea timpului, scurgerea anotimpurilor până la venirea primăverii „pe-un drum săpat în lacrimi”, ca simbol, steaua deschide calea unui destin frumos, optimist, cu încredere în viață, despovărare și răni vindecate. E un fel de a spune că traseul destinului personajului liric este unul optimist, acesta fiind și traseul sentimentelor dezvăluite. În alte poezii, stelele apar ca sugestie a aspirației ființei umane spre evadarea din cercul strâmt al lumii. Eul liric caută mereu apropierea astrelor ca pe o înălțare, ca pe o despovărare de lut. O asemenea înălțare înseamnă, implicit, și o elevare a sufletului omenesc, a simțirii înfățișate liric, în arealul purității, în plină lumină stelară. Căci iubirea curată este lumină.

Principala temă dezbătută este iubirea, împletită cu alte teme cum sunt: destinul, visul, timpul, darul vieții, poezia etc. Iubirea este clamată prin forța cuvintelor, al căror ecou o fascinează pe poetă, o cheamă să le exploreze forța. O simțire puternică așteaptă să fie definită prin cuvinte. Viziunea poetică vizează imaginarul unui univers răscolitor. Chemarea iubirii risipește tăcerea: („Hai, vino, iubite și mâna-mi întinde, / Se-aude un clopot vorbind de-nviere”), duce la scrierea unui mesaj „pe aripi de înger” în „drumul spre rai”. Există poezii ce anunță așteptarea unei iubiri cu îngăduința Tatălui Ceres (*Am să vin să-ți vorbesc*), altele evocă dragostea plină de candoare și frumusețe, sublimată în visare (*Flash*), sau încercarea de a răzbi dincolo de deziluzii și de a menține permanent speranța redobândirii încrederii în acest sentiment etern: „Și talpa se-afundă adânc în nămol,/ Să scoată afară alt fulg de lumină” (*Un fulg de lumină*); sau: „Pe buze de îngeri tresare o șoaptă, / Zăpezi ne'ntrupate din pleoape se cern,/ În muguri de vise iubirea așteaptă,/ Ca fluturul alb ce lovește în stern” (*Oglindire*). Poate, cele mai captivante poezii, răscolitoare confesiuni, dovadă a unei intuiții adânci a autoarei , sunt cele care înfățișează iubirea trăită plenar, devenită „nelumească”, ridicarea ei la rang cosmic, ca și înscrierea acestui puternic sentiment într-un destin configurat dincolo de contingent, unde se leagă

viața cu moartea și izvorâsc vieți după vieți: „Un joc de umbre îmi înfășoară mâna, / Iar umerii încep să înflorească,/ În altă viață am plătit arvuna,/ Pentru iubirea noastră nelumească” (*Același început*). Sentimentul iubirii împlinite cuprinde toate sferile existențiale, extazul poetic se întinde de la pământ la cer, incluzând chiar și moartea, la care se face uneori aluzie : „Îngenunchiată, steaua, mă-nvăluie-n visare,/ Cum în iubire, mama, își învelește pruncul,/ Că-n ochii tăi de apă văd două flăcări rare, / Să regălesc înaltul, să regăsești adâncul” (*Rătăcire*).

În ansamblul său, volumul cuprinde o combinație de stiluri și tehnici ale diferitelor curente literare valorificate cu mult succes, de la stilul clasic cu muzicalitatea și armoniile sale, până la poeziile ermetice ca sens (expresioniste prin structură sau neoromantice) care emană forță lirică prin jocul de imagini și construcții poetice foarte inspirate, pline de lumină și culoare, metafore subtile, revelatoare, combinații surprinzătoare de cuvinte. Sinesteziile create sunt de mare efect, prin arta manevrării unui lexic bogat, surprinzător. Dintre nenumăratele exemple care probează această afirmație, selectăm doar două: „Se-aude scâncind poemul nescris,/ Lovește în zidul făcut de Manole,/ Dar țipătul tace; în mugur, ucis, / Arcușul tresare pe corzi de viole” (*Lacrima nopții*), sau: „Soarele când calcă peste umbra mâinii,/ Dintr-un cuib de vânturi să-mi aduci un pui / Și când de lumină vor orbi toți crinii,/ Tu să-mi scoți din palme cel din urmă cui.” (*Ochi de curcubeu*). Într-unele poeme se întâlnesc și elemente specifice poeziei de factură metafizică, vizând înscrierea iubirii, a darurilor vieții sub ocrotire divină, rolul destinului, transcenderea universului terestru și aspirația spre eternizarea iubirii care îmbină viața cu moartea.

Poveștile de dragoste apar cel mai des în vis, ca niște materializări ale căutărilor, ca revelații, în finalul acestora apărând chiar „visul în vis”. Ele se asociază cu vederea în oglindă (motiv amplu exploatat), ce face trecerea între lumi și universuri, acolo, între îngeri, stele, soare, lună, întretăieri de culori, acolo unde dominantă este lumina (alt motiv literar generator de idei și imagini). Este surprinzător că, în finalul volumului, în poezia *Nu există o poveste de iubire*, eroina lirică mărturisește că poveștile de iubire înfățișate sunt imaginare, suplinind „golul din piept”, (nevoia de iubire), că totul este „doar un vis / trăit cu ochii deschiși”. În strânsă legătură cu această poezie, în următoarea (*Iertarea femeii*), protagonista lirică, își cere iertare sieși (ea e femeia, de fapt) „că visele (tale) respiră în cărți”, iar finalul amintește, ca motivație a faptului respectiv, asperitățile vieții: „Oglinzile vieții au margini tăioase” .

Nu poate fi uitată tema cuvântului, a poeziei. Aici este punctul de pornire al creației, de la chemarea muzei a izvorât întregul. Poeta stăpânește bine arta mânăuirii cuvintelor, le prețuiește, le elogiază, le umanizează, le vede „îmbrățișate, cu inima bătând, apropiindu-și palmele”, le așteaptă „în lacrimi”, fiindcă în ele se găsește „nectarul zeilor”: „Dar lacrimile curse în cuvinte,/ Ca un parfum în sălile de bal / Au dezlegat misterul tainei sfinte / Și au păstrat nectarul

pentru graal”. Același mesaj îl conține poemul *Cântecul depărtării*: „Te simt, te văd, dar ești așa departe, / Mă mângâi și mă dori de-o veșnicie, / În ființa mea lumina ta se-mparte / Și sufletul te cântă, Poezie!”

Găsim aici o dovadă că poeta a fost hărăzită cu un talent rar, prin care reușește să dezvăluie forța de transfigurare a cuvintelor declanșatoare de mari emoții și trăiri. Orice poem din acest volum, dar și toate celelalte reprezintă câte un tratat despre alchimia cuvintelor devoalată de către o autoare ce lucrează cu inima. O alchimie cu totul și cu totul originală, bazată pe substanțe pure. De aceea, avem convingerea că despre Maria Ieva se va mai vorbi ca despre o mare poetă.

Radu BOTIȘ

Bucuria lecturii

Începutul primăverii a bătut la ușa mea cu două volume ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu. Cum am primit coletul cu cele două volume, am încercat să-mi organizez programul în așa fel, încât să-mi fac timp cât mai curând pentru lectură. Eu colaborez cu scriitoarea Ana-Cristina Popescu prin intermediul revistei „În bătaia peniței” și am avut plăcerea să lecturez și alte scrieri ale dumneaei, printre care un superb volum de teatru ce m-a surprins plăcut. La fel de plăcut surprins am fost și de volumele „Chipul din ceață” și „Impresii” apărute la Editura InfoRapArt, Galați, 2019.

Volumul „Chipul din ceață” este un roman ce are ca punct de plecare copilăria cu tot farmecul ei, cu prietenii, jocurile, întâmplările pline de haz, momentele unice de care nu poți să-ți amintești mai târziu decât cu mare drag. Deși punctul de plecare al romanului este copilăria cu toate misterele ei, mistere ce le poți descifra adevărata profunzime doar la vârsta inocenței și care își pun amprenta în devenirea ca om al copilului de ieri, acesta curge lin spre adolescență și tinerețe.

Firul narativ urmărește în evoluție două personaje, pe Carla Mihai și pe Marian Anca poreclit Cireasă. Carla Mihai se bucură de o copilărie frumoasă, fericită, de o adolescență luminoasă și de o tinerețe încununată de reușite profesionale, în timp ce Marian Anca este acel om ce crește învăluit în umbră, este acel chip din ceață spre care majoritatea refuză să privească, mai puțin Carla. Ea este singura care are curajul să înlăture vălul de ceață spre a vedea strălucirea de pe obrazul ascuns. Ea este singura care la final reușește să risipească ceața ce acoperea chipul unui om ascunzându-l de ochii lumii în care trăiește prin puterea dragostei.

Nimic nu e mai puternic ca dragostea. „Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să

mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. [...] Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată. “ (Corinteni 13, v.2, 4-8) Carla a ascultat de acel sentiment nobil, de acel sentiment unic născut în suflet, dragostea și a reușit să treacă peste barierele lumești fructificându-l, dându-i glas, întinzând o mână dintr-o lume rece obișnuită să vadă lucrurile superficial, spre o lume caldă, liniștită, dar învăluită în ceață.

Cireasă, nume simbolic ce leagă personajul de elementele fundamentale ale vieții, fructul unui arbor, de lemn, de foc, de aer, de pământul în care arborul are rădăcini, de dragoste, fiindcă florile de cireș simbolizează căsătoria, frumusețea, înțelepciunea, se lovește în copilărie de ostilitatea unui profesor și este nevoit să-și întrerupă studiile în clasa a VII-a. Această întâmplare nefastă atrage asupra sa un stigmat. Deși personajul devine un autodidact, fiindcă iubea cartea, va fi mereu lăsat în umbră de ceilalți, marginalizat, adesea ironizat. Reușește să-și continue studiile mult mai târziu, după ce are propria afacere, fiind un bun tâmplar printr-un program numit „A doua șansă”.

Singura ce vede dincolo de aparențe este Carla. Ea nu ascultă doar de rațiune, ci și de focul ce s-a aprins în suflet. În copilărie niște întâmplări o fac pe Carla să fie surprinsă de înțelepciunea băiatului, de maturitatea de care dă dovadă în a trata lucrurile, maturitate ce nu o găsește la alți copii de vârsta lor. Începe să-l privească cu alți ochi, ba îl zărește ca fiind un băiat și mai târziu un tânăr foarte frumos.

Realizată profesional, Carla, nu reușește să împace latura sufletească, să-și întemeieze o familie, decât la maturitate, când lasă acea iubire pură, copilărească, ce nu poate să fie întinată de nimic murdar, să prindă glas. Prin căsătoria ei cu Cireasă reușește să alunge vâlul de ceață, să rupă giulgiul în care lumea l-a înveșmântat pe copilul de ieri și să împlinească și a doua latură, cea mai armonioasă, căminul, bucuria unei familii împlinite.

Romanul are un final fericit ceea ce era de așteptat, fiindcă copilăria cu toate enigmaticele ei nu se poate materializa mai târziu, dacă-i ascuți glasul tainic decât prin lumina unei primăveri eterne, paradisiace.

Volumul „Impresii” este un volum de publicistică ce a adunat în rândurile lui impresii ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu materializate prin arta cuvântului în editoriale, cronică literară, evenimente, eseuri și proză scurtă.

Materialele publicate în acest volum impresionează cititorii prin profunzimea mesajului.

Oricine ar citi cronică făcută de Ana-Cristina Popescu la volumul „De dragul tău” a scriitorului Iulian Patca intitulată „În căutarea adevăratei primăveri” sau evenimentul anunțat în volumul „Impresii” prin titlul „Pendulând între știință și

impostură“ ce a adus la Caransebeș pe scriitorul Radu Paraschivescu pentru a-și lansa două volume „Cartea râsului și a cercetării“ și „Două măhuri stau de vorbă“, și-ar propune să intre și ei în posesia cărților frumos prezentate.

Editorialul „Tot țăranul român, săracul!“ evidențiază atitudinea scriitoarei față de anumite aspecte de care se lovește omul în viață atunci când unele interese sunt mai presus de omenie, de moralitate și firesc, de corectitudine, în timp ce editorialul „Și tăcerea vorbește“ prezintă unele aspecte sociale de care ne putem izbi la tot pasul printr-o întâmplare trăită într-o călătorie cu trenul.

O să fac pe scurt și o trecere prin materialele din acest volum care mi-au captat atenția într-un mod mai aparte prin temele abordate. „Oare unde este talantul meu?“ înfățișează drumul omului în viață, a omului copleșit de tot felul de griji și care refuză să se odihnească o clipă, să privească atent în sufletul lui și să găsească acel dar unic, acel talant pe care să-l fructifice. „Fiul risipitor“ prezintă omul ce orbit adesea de cele materiale se depărtează de adevăratul sens al vieții, de adevărata frumusețe a vieții, îi surprinde pe acei părinți ce pleacă din țară lăsându-și copiii singuri. „Ca o adiere de vânt“ arată cât de fragilă e viața omului. Cu toate că viața este fragilă omul încearcă mereu să atingă vârful muntelui, ca să fie fericit, se simte dator să lupte pentru a se bucura de dulceața grăunțului. „Ca o adiere de vânt trece viața omului. Întâi e ca o vijelie, se înalță, crește, se aprinde, dărâmă stânci în jur, dar când ajunge să vadă templul făgurelui său plin cu aurul roadelor, se așază, simte că e cuprins de liniște, de mulțumire.“ spune scriitoarea. „În pânțele chitului“ aduce cu sine istoria lui Iona și arată că omul prin anumite vicii poate ajunge să trăiască în întuneric ca într-o burcă mare de pește de unde nu poate evada spre a ajunge la lumină, dacă nu scapă de păcatul ce l-a înălțuit. „Capra vecinului“ vorbește despre ochii întunecați ai lumii, acei ochi ce s-ar bucura de grăsimea caprei din vecini. „De ce au zburat păsările?“ abordează tema trecerii timpului. Adesea omul lasă timpul să treacă pe lângă el degeaba și mai târziu se întreabă de ce au zburat păsările. „În pași de dans“ surprinde viața omului ca fiind un dans ce începe lin, curge și se sfârșește odată cu ultimul acord muzical, în timp ce „Și totul e un joc“ pune pe tapet viața ca pe un joc. „Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“ îndeamnă omul să se bucure în orice moment de tot ceea ce este în jurul său. „I-am găsit mereu șurubul“ sublinează faptul că omul poate găsi rezolvare la orice problemă, trebuie doar să-și dorească acest lucru.

Volumul „Impresii“ chiar impresionează prin materialele încărcate de semnificații.

Prin cele două volume ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu, „Chipul din ceață“ și „Impresii“, publicate la începutul anului 2019, pot spune că am redescoperit acea bucurie a lecturii adusă în suflet de frumusețea chipului copilăriei, a dragostei adevărate, de imaginea vieții văzută de la forma de joc, la pași de dans; de la fuga păsărilor, la fericirea ce o aduce cu sine fiecare clipă ce ne atinge existența.

Mădălina Doman

Dragostea, singurul leac ce reușește să alunge ceața de pe chipul oamenilor

Am avut bucuria la începutul primăverii să lecturez volumul „Chipul din ceață” al scriitoarei Ana-Cristina Popescu apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2019. Încă de la prima pagină a volumului am fost atrasă de firul epic simplu și captivant. Fiecare pagină te făcea prizonierul cărții determinându-te să întorci următoarea filă.

Volumul „Chipul din ceață” este un roman despre frumusețea copilăriei în care jocul și întâmplările amuzante duc cititorul în acea lume dulce a inocenței, dar și despre adolescență și maturitate, fiindcă personajele din volum sunt urmărite în evoluție din copilărie până la maturitate. Este surprinsă în volum și puritatea primilor fiori ai iubirii de care omul își aduce aminte cu drag oricând de-a lungul vieții.

Chipul ascuns în ceață este unul din personajele masculine ale romanului, un copil și mai târziu un adolescent și un adult marginalizat de toți din cauza unei întâmplări nefericite din copilăria lui.

Volumul „Chipul din ceață” care aș putea spune că se citește dintr-o răsuflare, are un final pozitiv. Dragostea este singura care reușește să alunge ceața de pe chipul tânărului în ciuda tuturor opreliștilor.

Consider că volumul merită toată atenția cititorilor care sunt convinsă că îl vor lectura cu plăcere.

Radu BOTIȘ

Din iubire pentru locul strămoșesc

Nimic nu-ți răvășește ființa mai puternic ca dorul, ca dragostea pentru locul de unde îți tragi rădăcinile. Scriitoarea Ana-Cristina Popescu în volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească” realizează o monografie a localității natale, Oțelu Roșu, județul Caraș Severin, mărturisind că a scris volumul cu evlavie, cu sfială și dragoste „Locul natal îți răscolește ființa, e glasul dulce al mamei, e zâmbetul bunicilor, e mirosul fânului proaspăt cosit. [...] Oțelu Roșu este locul cel mai drag mie, leagănul copilăriei mele, leagănul măicuței mele, a bunicilor și străbunicilor din partea mamei, tatăl meu fiind tot de pe Valea Bistrei, din Glimboca, este locul bogat în povești și amintiri pe care îl îmbrățișez

cu drag prin acest volum, așa cum Ion al Glanetașului din romanul lui Liviu Rebreanu a sărutat pământul.“

Volumul este structurat pe nouă capitole și mai multe subcapitole în care cititorul întâlnește informații despre așezarea geografică a localității, istoricul ei, poziționare, vecinii localității, despre relief, hidrografie, solul și subsolul, clima, flora și fauna, zonarea localității, organizarea economico-administrativă a acesteia, industria localității, agricultură, despre meșteșugurile casnice și satești, orașului Oțelu Roșu adăugându-se teritorial, pe rând, sate precum Ohaba Bistra, Cireșa și Mal. Un punct important în monografie îl ocupă instituțiile localității Oțelu Roșu, centre de cultură și spiritualitate, în capitolul al șaselea ce conține zece subcapitole și în care autoarea vorbește despre școli, grădinițe, liceul din oraș în cadrul căruia se află și două muzee, Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu și Muzeul de Etnografie, despre bisericile localității, cimitire, despre poliție, primărie, monumente istorice, case naționalizate, despre Casa de Cultură Oțelu Roșu, spitale, farmacii. Mai prezintă informații despre Fabrica de pâine din localitate, magazine, restaurant, cofetării.

În capitolul al șaptelea al volumului cititorul are plăcerea să lectureze informații despre frumusețea tradițiilor, obiceiurilor din zonă, despre portul și graiul strămoșesc. Apare și un dicționar cu termeni regionali din fostele sate Ohaba Bistra, Cireșa și Mal, astăzi cartiere ale localității Oțelu Roșu.

De remarcă este faptul că imaginile de pe tot parcursul volumului sunt însoțite de explicații.

Un alt capitol al volumului este dedicat oamenilor de seamă ai localității Oțelu Roșu. „Fiecare loc are oamenii lui de seamă, acei vlăstari care prin realizările lor au adăugat câte o piatră nestemată în cununa locului în care s-au născut și au crescut. E greu să-i amintești pe toți care au bătut nestemate în coroana locului unde s-au născut, au crescut și au trăit, fiindcă fiecare mlădiță nu a crescut ca o buruină ce agricultorul o smulge și o aruncă, fiecare a lăsat în urmă praf de stele care să netezească fața așezării de care aparține.“ Sunt amintiți scriitori ai zonei, cântăreți, profesori, sportivi, dar și medici, printre care aș menționa pe prof. dr. Alina Frățilă, „prima femeie președinte din istoria Societății Internaționale de Chirurgie Dermatologică“, originară din Oțelu Roșu (Ohaba-Bistra).

Volumul se încheie cu un îndemn al scriitoarei Ana-Cristina Popescu, prin titlul capitolului nouă „Să păstrăm mereu viu în suflet locul de unde ne tragem rădăcinile!“

„Fiecare localitate însufletește țara prin istoria zonei, credințele strămoșești, datinile, tradițiile, obiceiurile, portul și graiul dulce românesc, iar fiecare vlăstar este dator să poarte comoara mai departe, să se bucure de ea, să se hrănească din înțelepciunea și frumusețea ei.“ afirmă scriitoarea și aș adăuga că fiecare monografie va duce cu ea tot ce are mai sfânt zona prezentată în filele de aur ale câte unui volum.

Radu BOTIȘ

Percepții

Volumul de teatru „Percepții”, autor Ana-Cristina Popescu, după cum îi spune și titlul, oferă o reflectare obiectivă asupra realității.

Acesta se deschide cu o piesă de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre” ce surprinde prin personajele ei evenimente din cele două războaie mondiale. Evenimentele sunt relatate prin personajul Iova ce istorisește nepotului viața sa. Această piesă de teatru e foarte complexă.

Întâlnim pe parcursul piesei personaje precum Iosif Alboni, un semnatar la actului Unirii de la Alba Iulia, conducătorul delegației din Cercul Hațegului, primar al comunei Bucova; Ionică, ofițer rezervist, nepotul lui Ion Pop Retegan, fost învățător la Băuțar și scriitor; Miron Cristea, episcop al Caransebeșului când a fost semnat actul Unirii de la Alba Iulia; Iuliu Hossu, episcop greco-catolic, cel care a citit proclamația de unire a Transilvaniei cu Regatul României; Alexandru Vaida Voevod, medic; Vasile Goldiș, delegat arădean pentru actul Unirii de la Alba Iulia; George Adam, delegat al localității Voislova pentru actul Unirii de la Alba Iulia etc. Totodată piesa surprinde și traumele unor soldați români ce au participat la luptele ce s-au dat în Munții Tatra în al doilea război mondial când personajul Nicolae Mătu alături de Iova, după ce războiul s-a sfârșit reușesc să supraviețuiască o săptămână pe munte doar cu o pungă de bomboane.

O altă piesă de teatru a volumului „Vând casă cu vedere spre viitor” este o comedie ce surprinde moravuri ale societății. Vederea spre viitor este de fapt cimitirul din fața ferestrelor casei, un mesaj că acolo vor ajunge toți, atât afaceriștii ce încercau să vândă imobilul, cât și femeia de moravuri ușoare ce a alergat toată viața după soți bogați și care ajunge să ofere vila cu vedere spre viitor unui tânăr artist pentru o clipă de fericire, o noapte ce spera să nu se mai termine. Astfel vila reintră în posesia celui ce dorea să recupereze casa părintească de care-l legau sentimente.

„Frontiera simțămintelor mute” surprinde drama prin care trece un grup de oameni după ce rămân blocați într-un tunel, într-un vagon de tren, încercările lor de a supraviețui și a evada din acea închisoare.

Fiecare piesă de teatru din volum surprinde diferite aspecte ale realității, fie că e vorba despre reacțiile oamenilor când sunt într-o situație critică ca cei ce rămân blocați într-un vagon de tren când traversau un tunel, fie reacția omului în fața morții, în fața războiului, fie în fața unei percepții a viitorului printr-o anumită locație simbolică.

Recomad spre lectură și punere în scenă pisele de teatru din volumul „Percepții”, autor Ana-Cristina Popescu.

Ion TURNEA

Despre volumul „Percepții“, autor Ana-Cristina Popescu

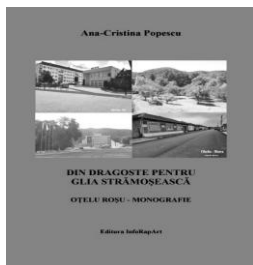
Volumul „Percepții“, autor Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, prin piesele de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre“, „Vând casă cu vedere spre viitor“ și „Frontiera simțămintelor mute“, aduce în scenă aspecte ale realității precum omul în fața unei situații de criză, omul în fața morții, omul în timpul unor evenimente istorice, ca de exemplu actul Unirii de la 1 Decembrie 1918 sau Primul și Al Doilea Război Mondial.

Volumul a apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2019, și mi-a atras atenția prin felul în care este prezentată realitatea în piesele de teatru. Personaje reale, precum Iosif Alboni, un semntar la actului Unirii de la Alba Iulia, conducătorul delegației din Cercul Hațegului, primar al comunei Bucova, Ionică, ofițer rezervist, nepotul lui Ion Pop Retegan, fost învățător la Băuțar și scriitor, Miron Cristea, episcop al Caransebeșului când a fost semnat actul Unirii de la Alba Iulia etc., își spun istoria în piesa de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre“, alături de personaje imaginare precum Iova, ce povestește nepotului crâmpie din viața lui, marcate de evenimente istorice. Câțiva oameni blocați într-un tunel, în urma unui accident feroviar, în piesa de teatru „Frontiera simțămintelor mute“, încearcă să găsească soluții spre a se elibera, a scăpa cu viață, fiecare în funcție de abilitățile lui, unul filosofând, profesorul de geografie calculând etc. Alți oameni, marcați prin diferite patimi, ca de exemplu cea a banului sau a moravurilor ușoare, își spun doleanțele în „Vând casă cu vedere spre viitor“.

Prin acest volum, Ana-Cristina Popescu a creionat diferite percepții ale realității.

Ion TURNEA

Ce poate fi mai frumos ca leagănul copilăriei?

Am avut deosebită plăcere să lecturez volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească“, autor Ana-Cristina Popescu. Volumul este o lucrare de cercetare, o monografie a localității Oțelu Roșu, localitatea unde autoarea a copilărit și profesează, localitatea pe care frumos o numește, leagănul copilăriei ei, acel loc de unde își trage rădăcinile și în care au trăit stăbunicii, buncii ei din partea mamei și trăiesc părinții ei.

Volumul este deosebit și prin fotografiile însoțite de explicațiile autoarei. Este structurat pe nouă capitole care la rândul lor au

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

adunat mai multe subcapitole în care a prezentat localitatea Oțelu Roșu, istoricul ei, cum s-a format aceasta, dar și satele ce au fost încorporate Ohaba Bistra, Cireșa și Mal care au venit cu obiceiurile lor, meșteșugurile lor, munci agricole, port, grai, au venit cu datinile lor, frumos înfățișate în volum. În capitolele și subcapitolele volumului cititorul se poate documenta despre relieful locului, faună, floră, climă, hidrografie, solul și subsolul, zonarea localității, industria localității. Poate afla date despre instituțiile din localitate, despre școli, muzee, biserici, spitale, poliție, dar poate cunoaște prin cuvintele ce vor rămâne peste ani personalități din zonă precum medici, profesori, scriitori, cătăreți și sportivi.

Recomand spre lectură volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească“, fiind o mărturie a frumuseții Banatului Montan.

POEZIE

Ioan ANDREICA

De nu știu unde

Cineva
mă striga
de nu știu unde

Ea
la care îmi purtasem

gândul
toată ziua
dintre crengi de cireș în floare
apare
mai frumoasă de cât visam
noapte și zi

E puțin de atunci

E puțin de atunci
de parcă ar fi fost ieri
când așteptam tăcuți
primăvara
colindând lunci cu vișini și meri

în poiana cu narcise
numai eu am fost

Alergam
să adun petale
întristate de plecarea ta

Astăzi

Luca CIPOLLA

Né da primo o ultimo
sole
ricavo linfa
e
quale voce
assuma il verbo
che carezza
mano di sorella

Myosotis

e mi sorregge
in cilestrine vesti..
annullami..
ch'io sia
piuma che trascende il velo,
bruma,
assorto nel primo refolo
di mattino

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

che si desta
e di petalo in petalo
infine vibrare.

Myosotis

Nici de primul ori ultimul soare
nu primesc limfă
și
care voce
să preia verbul
mângâind
mână surorii
și mă susține
pe după veșminte albăstrui..
anulează-mă..
să fiu eu
pană care transcende vălul,
pâclă,
absorbit de prima adiere
a dimineții
care se deșteaptă
și petală cu petală
în fine vibrez.

Beatitudine

Quando uno spiraglio s'apre,
fenice muta
solo un istante sei,
beatitudine.
Vorrei galleggiare
sul mare della mutevolezza,
candido fotone
nel raggio incalcolato
ed assopito
venuto a consolare
l'orda passeggera.

Beatitudine

Când o deschizătură se dezvăluie,
fenix mut
doar o clipă ești,
beatitudine.
Aș vrea să plutesc
pe marea mutabilității,
candid foton
în raza nenumărată
și ațipită
ce a venit să consoleze
hoarda trecătoare.

Erato

Erato,
nata da terra,
su corde
apparenti cuciture
del tempo,
trecce,
silenti battiture,
ospedale di
coriandoli e colori,
calvario surreale!
Così,
isola spersa sei,
Erato,
volpe in fuga,
dove il maestro
e dove il resto.

Erato

Erato,
născută din pământ,
pe corzi
cusături aparente
ale timpului,
cosițe,
tăcute tastări,
spital de

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

confeti și culori,
calvar suprareal!
Astfel,
insulă pierdută ești,
Erato,
vulpe fugară,
unde maestrul
și unde restul.

Piegato

Piegato
e ben disposto
a sentire il peso della luna
..scintille cristalline
trascendono l'istante
ed è meglio
piuttosto che
limitarsi alle memorie.
Il lago cela silenzi di morte
e il cigno stride all'ultimo bagliore.
Profuma l'erba
e saliva è la terra
che sa di ferro,

scherma l'orizzonte
e chiude gli occhi
all'ultimo sipario
senz'applausi.

Aplecat

Aplecat
și bine dispus
să simt povara lunii
..scânteii cristaline
transcend clipa
și e mai bine
decât să
mă limitez la amintiri.
Lacul ascunde tăceri de moarte
și lebăda strigă ultimei sclipiri.
Parfumează iarba
și salivă este pământul
ce are gust de fier,
ecranează orizontul
și închide ochii
ultimei cortine
fără aplauze.

Irina Lucia MIHALCA

Din picături sunt toate

Din mișcarea gândurilor apar emoțiile,
plonjezi în adâncuri, visul iese din matcă,
răspunsurile te-așteaptă,
iluzii sunt,
în urmă foșnesc gânduri, emoții,
stări, atașamente,
în vârtejul lor nu ești tu,
în prezență, în simțiri, atunci ești tu.
Dacă a vedea înseamnă a crede,
oare, este și adevărat?

În tăcerea inimii ascultă vocea lăuntrică,

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

intri înăuntru, în mister,
trezești focul
și tot ce descoperi e golul.
Acel gol este El, Dumnezeu.
Acolo nu există timp, nu există
formă,
la periferie se rotesc formele,
nu în centrul tău,
în cercul acela se-adună trecutul,
cu fericiri, drame, idei, nume, trăiri,
în acel gol, doar nimicul.
De stai cu spatele la viitor,
privind, în urmă, vezi
cum se risipesc toate astea.
Tot ce există în exterior
sunt produse de minte,
chiar și "iubirea" oamenilor.
Totul. Se întinde în trecut (
memorie)
sau în viitor (fantezie),
niciodată în prezent.
Natura minții
nu poate sta în acest timp.

Viața este doar prezent. O infinitate
de momente prezente
ce-n realitate sunt doar Unul,
Totul-în-același-timp.
Un singur, identic, moment.
Simțind, nu gândind,
nu încetinind mintea,
simțind
sau a fi prezentă în Acum.
Doar atunci ești tu, o ființă liberă,
doar acea ființă există, nu formele
din jur,
iluziile apar, dispar, mor, renasc,
o scară ce duce la infinit.

Universul este în noi.
Acel acum este mereu neschimbat,
identic nimic, de necuprins.
Doar aceea este iubirea.
Compasiunea
și bucuria ei curgătoare
va lumina întreg templul tău.
Las-o să strălucească
în centrul ființei tale!

Dumnezeu se ascunde în tot
și lasă iluzia că formele ar exista.
Când înțelegi asta nu poți
să nu râzi. Pare absurd.
A-L cunoaște nu este să ajungi
la un drum, un vârf, un țel,
ci o renunțare
la a te identifica cu forma.
Un vâl se ridică, trepte spre lumină,
vâl după vâl se ridică,
acel nimic este identic
în tot ce există,
în vis și-n viziuni îți vorbește,
intrând în El se intră în Tot.
Atâta pace, atâta iubire
și-atâta bucurie la un loc!

Cine e celălalt? De eu intru acum
și o faci și tu, cine suntem?
Nu suntem noi, ci El,
suntem Unul, uniți cu El,
suntem aceiași, parte din întreg,
eu, tu, co-creatorul
propriei vieți,
o singură ființă măreață, eternă,
în mișcare și-n înțelegere.

Din picături sunt toate...

VASILE DAN MARCHIȘ

PROGNOZĂ

Ninge haotic de parcă natura este
amanta unui singur anotimp,
dezgolită de iubire dorind
să-și acopere părțile intime
cu ce are mai repede la îndemână
fie și cu zăpadă...

Ninsoarea căzând prea abundentă
ca o bizară fantezie

vrând parcă a se situa prin asta
la rang de paradă...

Dar e o mascaradă
cum că nu se pot face
oameni în toată firea
doar din zăpadă...

Iarna își propagă ninsoarea
ca hibrid de datini și vicii
și drept amalgam de ritualuri și
fantezii

dând peste cap complimentele
rugăciunile, canoanele și
instinctele..

.În fața acestui fenomen înșelător
ca tinerețea florilor

și Tatăl Ceresc poartă o teamă:
de a nu-l lua minunile înainte...

Of, iarnă, căiește-te să știm ce
stimăm !

Of, iarnă, căiește-te să nu te îngânăm
ca păsările care se întrec una pe
alta, migrând !

DE RESTUL SENTIMENTELOR

Când mă gândeam
ce mai am de făcut
la ceas de seară târzie

muza m-a interceptat astfel:
Dacă pentru sentimentele pe care
i le-ai creat lui Dumnezeu
n-ai cerut nimic material
cum ceri cu bani marfă din magazin
ci ai cerut ceva pentru suflet
Domnul a fost de acord cu cererea
ta

ca să-ți ofere aceste poezii ...

Dar mi-a zis să te întreb
ce să-ți dea

de restul sentimentelor ?

Mai neobișnuită ca oricând
precum o foaie de hârtie goală
muza aștepta de la mine un răspuns

Atunci am grăit muzei:

Spune-i Tatălui Ceresc să-mi dea
de restul sentimentelor, viață !

FENOMEN BIZAR

Fără atribuții viabile și fără
complimente

ca la un examen de corigență ratat
vântul troienind zăpezile,

tot mutându-le dintr-un loc în altul
ca un școlar nepregătit, bilele

abacului,

la întâmplare,

una la stânga ,

două la dreapta,

neștiind nici în acest fel să
socotească...

Acum vântul s-a oprit
din necunoștință de cauză
de parcă

momentan a uitat cum să spulbere
zăpada...

Dar cum s-o spulbere...?

Fulg cu fulg...?

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

De unde atâta timp pentru
un fenomen bizar ca acesta
în capul primăverii ...?

La kilogram...?

Cu ce matematică știe ,
e în plopul acela troienit prin
pornirile sale sarcastice....!

La ochi...?

Nici vorbă,dacă în goana sa haotică
dă orbește în toate zidurile...?

Să ia zăpada la grămadă...?

Da așa poate...!

Ca hoții...!

Chiar mai rău,ca tâlharii,
sufându-ți chiar și pălăria de pe
cap...!

Vântul s-a pornit iar pe străzi
bezmetic

ca un uituc

nu-și aduce probabil aminte
prin ce cotloane și-a troienit
zăpezile...

Acum spulberând o grămadă mare
de zăpadă

pe toate străzile

nu știe,nici nu vede unde să o
ducă....

Sau consideră că o va putea reășeza
fulg cu fulg,

în locul unde a căzut din cer...

În acest sens

vântul nu poate promova
acest examen de corigență

nici prin indulgență

cu toate că e considerat amnezic
și în rândul celor cu deficiențe de
vedere...

GEOGRAFIA FĂRĂ CUVINTE

Doar zăpezile veșnice care

sunt mai vechi decât istoria
nu pot fi încadrate în aceasta
deoarece

despre zăpezile veșnice
nu s-a putut spune niciodată nimic
în plus

de ceea ce sunt astăzi...

Geografia prin ce nu poate fi
schimbătoare
sau înșelătoare?

De la o zi la alta,

Pământul poate fi umed sau uscat;
apele pot ieși din matcă sau seacă;
plantele pot fi verzi sau uscate,
însă zăpezile veșnice au fost
întotdeauna

și sunt de asemenea reci
și unice prin alcătuirea care
n-a înșelat așteptările...

Geografia fără zăpezile veșnice
se poate menține viabilă doar
punând în plan cimitirele
când acestea

sunt etalate prin simple imagini
fără a fi prezentate în cuvinte
fiindcă atunci ar părea istorie...

STATORNICIE

Mai neobișnuită ca oricând
muza m-a abordat astfel :

”Azi plec în concediu unde n-am
fost niciodată”

Am rămas uluit întrebându-mă:

”În ce loc de pe pământ n-a putut
ajunge până astăzi muza ?”

Știind parcă ce vreau să spun ,muza
a continuat:

”Mă duc în satul tău natal-Asuaju
de Sus,

unde ai crescut și ți-ai petrecut
unele perioade din viață.

Gânduri imortalizate în bătaia penitei

Doar am trecut o dată pe acolo și
chiar îmi place,
După cum ai spus și tu că e
frumos...!
Dacă în timp voi putea confirma
acest lucru,
am să rămân acolo pentru
totdeauna”

Am întrebat-o surprins:
”Unde sau la cine vei sta tu acolo?”
Muza m-a copleșit cu răspunsul:
”Păi,n-ai spus tu că ai o casă în
satul acela...?”
”Bine,bine,am continuat eu,
dar casa este acolo,iar eu locuiesc
aici...
Și după ce am scris 5 volume de
versuri datorită ție,
acum mă lași baltă !
În final muza mi-a răspuns :
”Ba din contră,dacă voi sta în casa
ta,
fie aceasta ori unde
și indiferent de situație
vei avea întotdeauna la cine veni
și pentru cine ieși în lume...!”

DECIZIE

Cel mai greu lucru în lumea
aceasta
mi-a fost să găsesc un loc în care
să pot plânge fără să fiu văzut de
nimeni
deoarece este un lucru nefiresc
a plânge de fericire
în văzul celor ce plâng de necaz...
Orice plâns poate părea o simulare
prin care dorești fără teimei,fără
merit
iertare ori unele bunuri ...

În unele cazuri
doar plânsul celor răi
poate părea viabil
deoarece aceștia plâng cu adevărat
doar din invidie

SITUAȚIE

Azi m-am simțit sărman
și sărac și prin aspectul că
persoana mea e doar una.
Și dacă sărăcia este constituită cum
că am
o mână de boabe de grâu
câte a avut Robinson Crusoe,
naufragiatul,
cu care a avut tăria să facă
agricultură,
eu nu mă supun la acest risc,
ci fac din ele
cea mai mică pâine posibilă,
deoarece prin orice poți deveni
suspect
mai puțin prin sărăcie...

EXTREMA MIRARE

Probabil exist fiindcă
Dumnezeu îmi apreciază mirarea
Prin faptul că m-am mirat pe
locurile
sau pe felurile în care
și-ar putea face apariția în fața mea
Tatăl Ceresc
nu mi-am folosit niciodată ochii,ci
gândurile
Nu ajung toți ochii lumii pentru a
realiza
o mirare deplină în adevăratul sens
al cuvântului
legat de Slava lui Dumnezeu.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Legat de Dumnezeu, cu ce mă pot
mira în același timp
a tot și la toate, dacă nu cu
gândurile...
Pe Dumnezeu nu mă voi putea mira
niciodată fiindcă
tot ce dorește el să se realizeze
este un lucru firesc...
Pe faptul că Dumnezeu vrea prin
absurd
să vină la mine în chip de lup sau
de altă creatură,
n-am de ce să mă mir, fiindcă
acest aspect ar putea fi pentru Tatăl
Ceresc ceva firesc...
Dumnezeu poate într-un fel sau
altul să mă sperie,
prin diferite fenomene cerești
sau de altă natură
dar prin asta nu mă poate face
să mă mir pe el deoarece
a te mira pe Tatăl Ceresc fără temei
fără noimă, fără rând
nu-i un fenomen firesc...
Mi-am folosit gândurile pentru a
mă mira
pe toate procedeele și formele prin
care
Dumnezeu poate apărea la vedere
în fața mea,
De aceea este de prisos să mă mir
pe o eventuală
arătare a lui Dumnezeu...

SINGURA AMINTIRE NEARSĂ A SOARELUI

1

Iar se prefigurează o secetă
cumplită
și Proorocul Ilie nu-i de găsit
S-a întrebat de el și pe la
Institutul Național de Meteorologie

și Hidrologie
însă nimic...
„Cum așa?” se adresa regele
meteorologilor
„Singura amintire nearsă a soarelui
—
acest mare prooroc de care au
ascultat
în adevăratul sens al cuvântului
toate fenomenele cerești
nu figurează în rândul
meteorologilor?
Dacă Ilie s-ar crede unul dintre voi,
ar fi vai de lume!”

2

Proorocul Ilie străbătând câmpia
pustiită de secetă,
dar de această dată ca turist
și scriindu-și memoriile,
se văzu oprit, dar nu din cauza
arșiței,
ci de intensitatea muzei
„Incredibil – tresări regele –
Ilie străbate câmpia fără statut
oficial!
Văd doar perspectiva de a-l
convinge
să-și schimbe atitudinea!
Destinul îl presează să-și scrie
neprețuitele-i memorii!
Proorocul va accepta să întoarcă
vremurile în favoarea noastră
dacă îi vom aranja să facă schimb
de experiență cu
Shakespeare, Eminescu, Heine,
Esenin...!”

SINGURA COPIE

Pe perioada stagiului de înger
n-am învățat nici măcar
procedul de simulare a modestiei

(singura copie nelegalizată a
sentimentelor
acceptată de Dumnezeu)
Luându-mi aripile
Domnul m-a retrogradat
la statutul de om.

ÎNCERCAREA CEA MAI GREĂ

Arde în mine
arhiva de rugăciuni nerostite
Scriu parcă
mă debarsez de materiale
inflamabile
Scriu parcă
mă dezbrac de haine cuprinse de
foc.

Prin cuvintele de foc
sau prin focul de cuvinte
inima este mai mult decât un
pompiier.

N-au stins
nici nu sting pompierii cu apă
câte cuvinte a stins
și stinge inima cu sânge...

Toate cuvintele ard!

Cum să mai scriu astfel...?

Văd gramatica destinului
ca pe un foc cu ardere completă
Prin arderea completă a cuvintelor
nu mi-a rămas cenușă,
nu mi-a rămas fum.

Cum să mai scriu la modul
elementar.

Arde în mine
arhiva de rugăciuni nerostite.
Sunt ca un preot lipsit de cuvinte
care săvârșește slujba prin semne

MEDITAȚIE EXTREMĂ

variantă

Într-o vreme pe când îmi controlam
cu pixul
poziția și fizionomia
adică
scriam convins că doar scrierea
mea continuă
este virgula credibilă între mine
și lucrurile neînsuflețite,
muza mea mă aborda astfel:
”Zăbovești și nu te înfățișezi la
Dumnezeu
pentru a da seamă cu faptele tale?”
Am motivat cum că
dacă Dumnezeu nu mă cheamă la el
în calitate de medic
sau avocat
ori cleric,
cu sau fără mine
în fața Tatălui Ceresc
poeziile mele au aceeași trecere...

NĂZUINȚĂ

Dacă inima ar putea prelua la
nevoie
și funcțiile creierului
ai putea gândi cu două organe odată
ca astfel să-ți poți însuși iubirea
ca pe un premiu sau recompensă
nu ca pe un element obișnuit
în funcție de cine
și ce ești,
spre a nu o încadra fără temei și
fără rând
în geografie sau în istorie.

ÎNȚĂLNIRE EXTREMĂ II

Atunci mai neobișnuită ca ori când
muza m-a vizitat deghizată în "Moș

Crăciun

Pe când nici nu apuc bine s-o
abordez,

mă ia tare:

"Ce te "înholbi" așa la mine?

Nu știi cine sunt...?

Doar nu crezi că ți-am adus
bomboane

sau știi eu ce "zăhărel" care
să te sustragă de la scris

Am venit în această postură
deoarece

până acum n-ai scris poezii despre
"Moș Crăciun"

Ce puteam face decât

să scriu în neștire deoarece

atunci simțeam în adevăratul sens
al cuvântului

"Crăciunul" în poezie

FURTUNA

Variantă

Marea își exteriorizează prin valuri
fantezia

și nebunia ,

ca o răzbunare

pentru cei ce n-au îngropat eroii în
adâncurile ei

ca punct de orientare...

Valurile preamărite mai presus de
zenit

ca onorul anotimpului în fața
soarelui răsărit

mi-e dat să le simt și pentru cei ce
de sete au murit.

Viețuitoarele mării înoată aiurea
citindu-și viitorul ca pe o haotică
vraja

în valurile ce mătură plaja

Precum un aprig război
meteorologic

dintre geografie și istorie
pentru monumente de orice fel,

zăpezi veșnice și pentru eroi,
valurile cuprind până și sanctuarele
și altarele

dând peste cap

canoanele, rugăciunile

și complimentele

amestecând datinile cu viciile ,
serenadele cu bocetele

Astfel rămânând în actualitate
doar mirările drept fenomene curate
și sentimentele cercetătorilor față
de toacă

și clopote...

Îngân valabilitatea compromisă a
acestui plai

pe care îl părăsesc

precum cercetătorii demoralizați
ce fug spre acele sanctuare care

încă nu sunt cuprinse de răul de
mare,

ce doresc să-și trăiască individual
spaima de viață, de iubire, de moarte

Fuga mea simbolizează drumul
îndurărilor

plin cu naufragiați-

canonul tănuț al mărilor

Prin naufragiu un Noe rămân

a doua amintire uscată a apelor
unic prin noaptea urgiilor

cum în istorie

plânsul unui rege după bogăție...

DIDACTICA

Simona Petronela MÎȚU

Analiza funcțională a unui comportament inadecvat la elevii de gimnaziu Portofoliul unui elev cu un comportament inadecvat

Abc comportamental

Descrierea cazului

Copilul X este în clasa a VI-a și ridică probleme profesorilor la școală.

El locuiește împreună cu părinții adoptivi și bunicii din partea mamei adoptive de la nouă luni, de când a fost înfiat. Părinții naturali au decedat în urma unui accident rutier. Din momentul în care copilul a rămas vitregit de părinții naturali, părinții adoptivi au făcut toate demersurile pentru a se ocupa de creșterea și educația lui.

Copilul nu știe că este înfiat de către actualii părinți. Acasă i s-a oferit și i se oferă totul. Orice dorință îi este împlinită. Este mereu în centrul atenției, un răsfățat. A crescut fără grija unei responsabilități.

Părinții și bunicii își iubesc foarte mult copilul și îi scuză orice comportament, căutând pentru toate greșelile lui cauze exterioare.

La școală, băiatul are probleme cu învățatura și disciplina suferind, că nu este în centrul atenției ca în sânul familiei.

Anul trecut școlar mama elevului a fost supărată că X nu a fost selectat de profesori pentru a participa la olimpiade și concursuri împreună cu elevii ce fac performanță. Ea nu putea să înțeleagă gradul de dificultate a olimpiadelor școlare. Părerea ei era că profesorii sunt vinovați că nu l-au lăsat să participe la olimpiadă indiferent de rezultat, fiindcă doar așa se putea ambiționa pentru a învăța mai bine. Ea nu putea să înțeleagă că ambiția trebuie să fie anterioară concursului pentru a putea să participe. Dacă toți elevii submediocrii ar participa la olimpiadele școlare, acestea nu s-ar mai putea numi olimpiade, ci evaluări periodice. Prin urmare elevului i se încurajează comportamentul de către familie. Este susținut în toate năzbâtiile ce le face.

Comportament

Nu respectă regulile clasei, vorbește urât cu colegii și profesorii, vorbește în timpul orelor de curs cu totul alte subiecte decât tema cursului deranjând ceilalți elevi. Pentru a atrage atenția se aruncă pe podea și se târăște, distrage atenția colegilor din jur sustrăgându-le rechizitele. Intră în conflicte cu colegii, e

agresiv cu cei din jur. Cu colegii de clasă ce nu-i fac pe plac nu se prea înțelege. Are și prieteni ce-i sunt devotați, i-aș putea numi cobai a năzbâtilor lui. Dacă nu a reușit să obțină note maxime, le cere pe cele minime „dați-mi un patru“, iar dacă notele sunt medii are un comportament inadecvat care să atragă după sine pedepse, dovada faptului că iubește extremele pentru a se simți în centrul atenției.

Antecedente

Unii dintre elevi i-au fost colegi încă din grădiniță. Ei au povestit că X alegea doar jucăriile, jocurile ce îi plăceau. În timpul jocului el era coordonatorul, altfel nu se juca și devenea agresiv.

Consecințe

Elevul înregistrează rezultate slabe la învățătură, atingând cu greu standardele minimale de performanță având o atenție scăzută la explicațiile profesorului în timpul orelor de curs. Dorindu-se mereu primul, în centrul atenției, nereușind să impresioneze prin a excela la diferitele discipline școlare, a găsit mereu alte mijloace de a capta atenția celor din jur, însă mijloace de comportament inadecvat.

Analiza cazului (Posibile funcții ale comportamentului: lipsă de concentrare, de atenție, dorința de a trage atenția, de răzbunare, fuga, evitarea unor sarcini incommode)

Subiectul prezintă tulburări de comportament, perturbă permanent activitățile, încalcă frecvent regulile clasei, are dificultăți în menținerea și stabilirea relațiilor interpersonale.

- manifestări frecvente: loviri ale colegilor, injurii, amenințări, refuzul de a realiza o sarcină, vorbește mereu.
- se integrează greu în grup.
- nu lucrează în echipă și nu e acceptat de grup fiindcă își dorește mereu primul loc.

Bariere în calea învățării

- nu se implică în activitățile școlare
- diminuarea activității intelectuale ca urmare a unui consum nervos rapid
- sarcinile școlare le consideră ca pe o pedeapsă, profesorul fiind pentru el un adversar

Factorii psihosociali care au cauzat comportamentul deviant al copilului

- Răsfățul din partea membrilor familiei
- Familia i-a încurajat orice comportament
- Familia i-a iertat toate greșelile

Strategii și intervenții utile

- stabilirea clară a regulilor și aplicarea lor
- antrenarea copilului în activități care să permită afirmarea sa
- stimularea și încurajarea comportamentelor adecvate, includerea elevului în activitățile extrașcolare

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

- motivația pozitivă (formulări de tipul: „dacă vei realiza ... vei obține”)
 - recompensați cel mai mic progres în evoluția pozitivă a comportamentului
- Ajutor și intervenții ale unor persoane specializate*

- consultarea psihologului, terapie psihologică cu implicarea tuturor factorilor

educaționali (familie, cadre didactice etc.)

- consiliere individuală sau de grup, terapie prin artă.
- terapie prin muncă, activități : desen, muzică, sport,etc

Plan de intervenție

Comportamentul țință – întrerupe ora/jocul, plimbându-se printre bănci în timpul lecțiilor,

este foarte agitat, nu respectă regulile clasei și vorbește mereu și urât cu cei din jur.

Analiza comportamentului

Forma de manifestare a comportamentului : vorbește tot timpul/ subiecte care nu au legătura cu tema lecției, agitat, adresează cuvinte injurioase colegilor

Frecvența: de 8-15 ori pe parcursul unei ore

Latența: indiferent dacă știe sau nu răspunsul la întrebarea învățătorului, vorbește imediat, fără a da posibilitatea învățătorului să termine de formulat întrebarea.

Contextul de apariție a comportamentului: în orice moment al lecției;

Scop:

- diminuarea comportamentului impulsiv și opoziționist manifestat în cadrul școlii;

- stimularea înclinatiilor elevului spre activitățile practice, latic, sportive;

Obiective:

- Formarea deprinderii de a vorbi numai în contextul temei abordate; de a răspunde doar atunci când este întrebare

- Conștientizarea de către elev a faptului că prin întrebarea formulată de învățător se vor evalua și cunoștințele celorlalți elevi;

METODE SI MIJLOACE DE REALIZARE :

Contractul

- întocmit împreună cu elevul , încurajează elevul să-și monitorizeze comportamentul

- elevul identifică și conștientizează consecințele propriului comportament

- contractul cuprinde comportamentele neadecvate; se descriu consecințele nerespectării regulilor.

Metoda modelării

- modelarea se bazează pe puterea exemplului, pe învățarea socială. Esența metodei constă în îndepărtarea conduitelor negative dobândite și plasarea copilului sub influența unor modele pozitive (profesori, colegi)

Interviu

Reporter: Am înțeles că ai fost colega lui X încă din clasa I. Ai putea să-l prezinți pe X din punctual tău de vedere.

Y: X mi-a fost coleg din clasa I și pe mine m-a respectat, fiindcă familia mea este bună prietenă cu familia colegului. Adesea mama lui X apele la mine pentru a obține notițele din timpul orelor de curs sau pentru a afla temele, sarcinile de lucru pentru acasă.

Reporter: Să înțeleg că nu ai avut cu X niciun conflict?

Y: Nu aș putea spune că nu am avut niciun conflict. Chiar eu îl tachinam că este leneș și că o să apeleze mereu la mine, dar se complăcea în situație. Cred că îi plăcea să apeleze mereu la mine.

Reporter: Să înțeleg că îi plăcea să îți atragă atenția în acest fel?

Y: Cred că da.

Rezultate obținute în urma implementării planului de intervenție:

- Se reduce frecvența apariției comportamentului neadecvat;
- Se conformează regulilor de grup;
- Respectă persoanele din grup și la școală și acasă;
- Recompensele duc la creșterea încrederii în sine, stima de sine pozitivă ;
- Conștientizează că întrebarea nu este numai pentru el;
- Stă în bancă, respectând regulile de comportament adecvate din timpul orei

PROZĂ / EDITORIAL / ESEU

Adrian CRÂNGANU

Gustul copilăriei

Stau tolănit într-o rână pe pat, mănânc cireșe dintr-un castronel albastru, din plastic, și mă uit la televizor. Sunt mari, catifelate, bat spre negru, dar n-au gustul copilăriei și nici cămoase nu sunt. Nici televizorul nu mai are forma aia greoaie de ladă a vechiului meu Venus 5, pe lămpi și alb-negru și căruia, ca să-i pun piedică imaginii care începea să fugă dacă funcționa mai mult de două ore, îi trăgeam un pumn bine țintit în partea de deasupra, în colțul drept din spate.

Nu sunt nostalgic, dar parcă cu fiecare zi care trece îmi dau seama tot mai bine că, pe vremea copilăriei mele, toate erau exact ceea ce trebuiau să fie. Nici nu-mi împopoțonez cu minciuni amintirile, și nici nu încerc să idealizez un timp pe care nu-l înțelegeam prea bine și din care, drept să spun, mă interesau prea puține lucruri. Cu adevărat, cred că pe atunci îmi păsa doar de faptul că a doua zi trebuia să merg la școală și să răspund sau să dau lucrare de control la

matematică, adică din ceva din care nu înțelegeam o iotă, și bănuiesc că dacă ar fi fost după mine, aș fi vrut ca școala să fie făcută numai din limba română, din istorie și geografie, și uneori din educație fizică dacă jucam fotbal la oră.

Prieteni am avut de tot felul, fiindcă, peste 30 de ani, unii aveau să ajungă în Parlament, medici prin clinici și spitale sau șefi prin mari companii, dar și prin pușcării ori ducându-și traiul de azi pe mâine, uitați de soartă pe la vreo masă dintr-un colț de birt. Am fost împreună la aceeași școală și am dat cu toții în aceeași minge, în curtea ei. Apoi, în timp, cineva sau ceva ne-a împins pe drumuri diferite. Poate părinții, dar mai degrabă cred că noi înșine. Și au reușit aceia dintre noi care au îndrăznit să viseze cel mai frumos.

Cu toate astea, lucrurile și întâmplările au avut o viață a lor, respirau și uneori chiar aveam impresia că se rușinau odată cu noi. Era pe vremea când timpul nu se măsura în ore, ci în cireșe.

Micuța vijelie sentimentală prin care tocmai am trecut mi-a fost stârnită de ceea ce am văzut la televizor când stăteam tolănit pe pat, cu castronul albastru, din plastic, în față. Prima dată m-am uitat la o masă rotundă în jurul căreia n-am văzut nici urmă de cavalier, nici măcar un scutier, ci o grămadă de vizitii, bufoni și slugi care se pregăteau să îmbrace costumele de carnaval ale stăpânilor. Pe urmă s-a discutat despre Sorina, fetița din Baia de Aramă, care, la televizor, îmi e în ultima vreme și somnifer, și cafea de dimineață deopotrivă, și asta în fiecare zi.

Hai să vă povestesc eu ceva. Demult, pe vremea cireșelor cu gust de copilărie, aveam în bloc patru fete, patru surori vreau să spun, și fiecare avea câte doi copii, dar niciuna bărbat. Mult timp, pe noi, băieții despre care am vorbit puțin mai înainte, ne-a frământat întrebarea cum pot să doarmă doișpe persoane într-o singură cameră. Îmi amintesc că eu am venit cu ideea că surorile dorm în două paturi, iar pe ceilalți opt copii îi prindea bunica de picioare – scuze, pe ea am uitat s-o pomenesc –, deci îi apuca de picioare, îi ridica și îi atârna seara de guler, ca pe tablouri, de câte un cui bătut în perete, iar dimineața îi cobora pe rând, într-o anumită ordine, ca să nu se încaiere între ei care să meargă primul la baie. Ideea i s-a părut atât de strălucită lui Puiu, cel mai mare și mai deștept dintre noi, ce mai, tartorul nostru, încât m-a strâns în brațe și m-a pupat pe amândoi obraji dolofani pe care-i aveam la vârsta aia. În rest, nicio televiziune nu s-a obosit să ne bage în seamă blocul, pentru că nu existau pe-atunci, dar Puiu a zis că o să băgăm scena în filmul pe care sigur o să-l facem când vom crește mari.

Acum, că am terminat de mâncat, chiar dacă-i târziu, am să spăl castronul albastru, din plastic, arunc sâmburii în găleata de gunoi, iar codițele am de gând să le adun pe un ziar și să le pun mâine la soare, să se usuce. Iar săptămâna viitoare, am să-mi fac în fiecare zi ceai din ele. Mă supără rinichii, mă cam doare un genunchi și așa mă înțepă sub coaste, în partea dreaptă...

Adrian CRÂNGANU

Furnicile și rinocerul (semifabulă)

Într-o seară pe la șapte
(Dar jurai că-i miez de noapte),
Priveam la televizor
Cum în savana africană
Se bat fără pic de teamă,
Luându-se chiar la omor,
Milioane de furnici.

Buuuun... Până aici sper să-mi fi ieșit ce mi-am propus să fac, dar, cum cred că aş obosi şi mai tare cu versuri românul nedeprins să mai citească şi altceva decât cifrele de pe bancnote, etichetele de pe haine şi mărcile maşinilor, am să încerc să fac un rezumat al primei fabule pe care aveam de gând s-o scriu.

Aşadar, acţiunea se desfăşoară într-un muşuroi în care îşi duce viaţa un popor de gângăni care, ca şi în realitate, locuiesc pe mai multe etaje. În beci şi la parter stau furnicile lucrătoare, pe urmă, cum urci, vin cele de la conducere, care sunt de două feluri. Unele, cele mai multe, sunt roşii, însă mai există – dar asta numai fiindcă sunt tolerate şi celelalte nu le bagă în seamă – şi unele galbene, bălţate, oarecum diferite de primele, fiindcă s-au şcolit prin alte muşuroaie, folosesc un limbaj preţios, pe care cele de la baza piramidei lor sociale nu-l prea înţeleg, şi, ce e cel mai deranjant, mai au şi un comportament aristocratic, ceea ce nu dă deloc bine în ochii găzelor chemate, din patru în patru zile, la nişte urne minuscule, ca să le aleagă pe acelea dintre ele care le vor conduce între patru răsărituri de soare. Mă exprim astfel fiindcă ciclul de viaţă al insectelor e mult mai mic decât al oamenilor, dar cred că cititorul şi-a dat seama şi singur ce-am vrut să spun.

Înăuntru, muşuroiul era luminat cu becuri roz, pentru ca vieţuitoarele mărunte să creadă că aşa e colorată şi viaţa lor, însă în realitate lucrurile stăteau altfel. În ultimul timp, de fapt în ultimele zile, tinerele vlăstare ale seminţiei de furnici luaseră calea străinătăţii, fiind nevoite să parcurgă uneori şi distanţe de 300 de metri, doar ca să-şi găsească un loc de muncă plătit cu mai multe grăunţe. Mai rămăseseră acasă, în cămăruţele şi pe coridoarele care stăteau să se surpe la cea mai neînsemnată ploaie, doar exemplarele bătrâne, care abia-şi mai târau picioruşele, cele care erau prea comode şi se mulţumeau cu firimituri, şi cele care lucrau oficial pentru Muşuroi. Acestea erau cele mai privilegiate, fiindcă, deşi tăiau frunze la câini (câinii furnicilor, bineînţeles, care erau atât de mici încât unui om îi era aproape imposibil să-i observe fără microscop sau măcar o lupă foarte puternică), primeau cele mai dolofane şi gustoase boabe.

O bună bucată de vreme, furnicile aristocrate şi cele roşii s-au bumbăcit pe unde s-au prins, în Sala mare sau pe galeriile Muşuroiului, în timp ce găzele de

jos, tot mai enervate, începuseră să-și agite antenuțele. Pe urmă, când furnicile cele grase din vârf au luat împrumut de la Hambarele Uniunii Africane ditamai jumătate de căruță de boabe și frunze, ca să le-astupe gura, cele galbene bălțate și-au făcut niște reteveie mici, mici de tot, cred că din paie, și-au început să-și dea în cap unele altora.

Și, ca să nu se lase mai prejos, ba chiar să fie mai cu moț decât suratele lor, găzele roșii și-au făcut niște cuțițașe din ace de albină și au sărit la gâtul tovarășelor de aceeași culoare.

Și, ca să-nchei rotund, m-am gândit să-mi exersez din nou talentul poetic:

Privindu-le cu mirare,	Băgă cornu-n grămăjoară,
Rinocerul, frățioare,	Scoțând imediat afară
Proptit strașnic pe picioare,	Puzderie de furnici,
A făcut un caca mare	Doar atât că mult mai mici
Și războiul l-a curmat.	Și de-o singură culoare.
Iar în vara următoare,	Care o fi aia oare?
Namila, cu-nverșunare,	

Lucia Elena POPA

IMAGINEA LUI MIHAI EMINESCU ÎN CONȘTIINȚA EPOCII SALE

S-a scris și se va mai scrie mult despre M. Eminescu, datorită locului privilegiat pe care-l ocupă în conștiința noastră cel numit de Petre Țuțea „**ROMÂNUL ABSOLUT**”. Să ne gândim și noi acum la „acel fermecător copil al muzelor”, cum era numit poetul într-o scrisoare adresată de către Septimiu Albini, redactor la „Tribuna” din Sibiu lui T. Maiorescu, în iulie 1889.

Dacă răsfoim documentele scrise rămase din timpul în care a trăit, vom găsi multe pagini incitante cu informații despre personalitatea poetului Mihai Eminescu, scrise de cei care l-au cunoscut. Din mărturisirile acestora, se ridică viu și proaspăt, portretul poetului, precum se naște din mare, luceafărul din poezia sa, ca să ne asculte chemarea. Am selectat câteva secvențe portretistice, adevărate mesaje ale trăsăturilor sale interioare. Chiar dacă le cunoaștem, reînvierea lor în lumina emoției noastre admirative e un prilej de a-i slăvi amintirea.

În general, toți cei care l-au portretizat pe Eminescu au fost frapați de fizionomia sa armonioasă, cu fruntea înaltă, ochii blânzi și visători. Lui I. L. Caragiale, când îl vede pentru întâia oară în perioada peregrinărilor cu trupa de teatru, îi face o puternică impresie tălmăcită admirabil în articolul „În Nirvana”: „Era o frumusețe ! O figură clasică încadrată de niște plete mari negre; o frunte înaltă și senină; niște ochi mari – la aceste ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntrul; un zâmbet blând și adânc melancolic. Avea aerul unui sfânt tânăr coborât dintr-o veche icoană, un copil predestinat durerii, pe chipul

căruia se vedea scrisul unor chinuri viitoare”. Dramaturgul pare să aibă revelația viitorului destin al poetului și sigur a citit pe fața-i și prezența celui „cineva” din spatele „ferestrelor sufletului”, adică a uriașei personalități eminesciene. Colegul și prietenul Th. Ștefanelli, ca și atâția alții, pare și el cucerit, încă de la Viena, de înfățișarea cu totul distinsă și inteligentă a tânărului cu „frunte de gânditor”, dar cu privirea dulce și zâmbet fermecător: „...ochii săi negri, nu mari, dar pururi vii, te priveau dulce în față și se închideau pe jumătate când Eminescu râdea. Și râdea adese, cu o naivitate de copil, de făceau să rădă și ceilalți din societatea lui, iar când vorbea prin râs, glasul său avea un ton deosebit, un ton dulce molatic, ce ți se lipea de inimă. Părul său negru îl purta lung, pieptănat fără cărare și astfel fruntea sa lată părea și mai mare de cum era, ceea ce-i da o înfățișare senină, inteligentă, distinctă: frunte de gânditor, cum ziceau colegii săi germani”. În ochii „pururi vii”, Nicolae Petrașcu, un alt prieten care l-a înțeles și prețuit, a simțit „fulgerări ale spiritului”: „...fruntea - înaltă și senină de parcă se cobora din lumea unui vis, susținută de arcurile regulate a două sprâncene negre; ochii negri, umbriți și adânci pe care arareori ți-i dădea să-i privești, căci vorbea mai mult cu ei plecați în jos; în clipa, însă, în care ți-i trecea pe dinainte, surprindeai în ei pâlpâitul unei lumini incandescente, ca un scăpărat al focului tainic ce-i ardea sufletul; zâmbetul, mobil, diversificându-se în orice moment, aerul feței pătruns de inspirație...”. Impresia e copleșitoare, ne aflăm în fața unei persoane rare, total diferită de cele din jur și, desigur, înzestrată special, de unde fascinația parcă pecetluită de mister, pe care-o exercita asupra celor ce-l cunoșteau. Ioan Slavici, scriitorul - prieten, vede clar amprenta oamenilor aleși asupra poetului, mărturisind în descrierea lui: „...felul gândirii sale mă seduce și nu mai puțin mă seduce forma în care se manifestă acest fel...Să cunoști pe Eminescu și vei afla un om de felul în care natura nu produce decât în momentele sale de preocupățiune... este unul dintre acei puțini oameni care nu sunt meniți a vieții în societate, pentru că nu-și află semeni ”.

Fruntea de gânditor presupune reflexivitatea, ca trăsătură esențială a personalității eminesciene remarcată de absolut toți cei care l-au cunoscut și care mereu îl surprindeau adâncit în gânduri, parcă rupt de lumea reală. Scriitorul Al. Vlahuță se simțea copleșit de admirație față de această latură a lui Eminescu vorbind despre: „adâncimea fascinantă a gândurilor lui, care mă umpleau de un fior mistic, de o admirație extatică”. Tot bântuit de gânduri îl descrie și fratele său Matei, în vremea când lucra la ziarul „Timpul”: „mergea totdeauna privind în pământ, cu capul puțin aplecat în jos, mai totdeauna gânditor”.

Despre felul de a vorbi cuceritor al poetului ne-a rămas o impresionantă descriere a prietenului său Ștefan Cacovean : „Umbla încet și vorbea rar și dulce, pare că auzai o melodie. În vorbă nu se-mpiedica, nu se coregea niciodată, se părea că spune un lucru învățat pe de rost. Pe stradă mergea foarte des fredonând, cu gândul dus și nu-i plăcea să-l deștepti din această reverie. Și în

societatea amicilor, când se vorbesc verzi-uscate, el fredona”. În amintirile sale despre Eminescu, Al. Vlahuță releva sub semnul unei adânci emoții vibrațiile „misterioase” ale glasului poetului, venit parcă dintr-o altă lume: „Avea un glas profund, muzical, umbrit într-o surdină dulce, misterioasă, care dădea cuvintelor o vibrație particulară, ca și cum veneau de departe, dintr-o lume necunoscută nouă””. Cu vocea sa caldă, minunată intona și cântece populare foarte îndrăgite. Prietenii spun că atunci când cânta, „intona cântecul cu dulceață, cu patimă, foarte pătruns de el”. Era simplu și firesc în orice făcea, nici un gest din comportamentul său nu era afectat. Cineva evocă momente în care, la Blaj, cumpăra struguri, îi punea în pălărie și mergea prin piață mâncând din ei cu naturalețe.

Permanent preocupat, mereu singur cu gândurile, Eminescu le apare colegilor întru totul detașat de lume. Ei chiar justificau înfățișarea sa, uneori neglijentă, prin așa numita „lepădare de sine”, firească, după ei, „la un talent așa de mare”. Gh. Panu observa că: „trăia într-o lume aparte, lumea capului său”, abstras de la cele lumești, iar Iacob Negruzzi relevă aceeași trăsătură, la o ședință junimistă, referindu-se la: „... aerul lui de suveran dispreț pentru omenire și pentru ceea ce-l înconjură”. Dar tocmai din „lumea capului său”, din bogăția de gânduri s-au ivit „comorile” literare remarcate de I. Slavici: „Noi îl cercetăm tocmai pentru comorile ce ni se desfășoară în sufletul său. El este o literatură vie, galerie în care, în tot momentul se produc noi întrupări ale gândirii frumoase... Cu deosebire largi îi erau cunoștințele în ceea ce privește literatura tuturor popoarelor, istoria universală și cea română îndeosebi, filosofia tuturor timpurilor și limbile clasice și cea română...”

Observațiile prietenilor despre Eminescu au în vedere și comportamentul lui de om simplu, modest, prietenos și cald în societate, dar fără însușirile omului de lume. Se arăta stingherit când era lăudat. Tot Nicolae Petrașcu mărturisește: „Discret, rezervat, simțindu-și superioritatea, Eminescu de regulă tăcea și asculta pe alții. Era, însă, cum zice un poet italian, <un bel silenzio chi mon fu mai scritto>. Respecta convingerile fiecăruia, iar la laudele nesăbuite ce i se făceau în față, părea mai contrariat decât de niște vorbe rele. Între oamenii de lume era jenat, vedea că nu poate fi în felul lor și nu știa cum să se strecoare mai curând din mijlocul lor, lăsându-se câteodată umilit el, decât să umilească dânsul pe alții”. Fratele său, Matei preciza, pentru a-i combate pe cei care vorbeau de capacitatea poetului de a improviza în poezie, că: „Eminescu în viața publică păstra o gravitate care îl făcea inapt pentru improvizație. El a lucrat nouă ani și jumătate la *Luceafărul* și în acest răgaz a făcut peste 6000 de modificări sau intervenții de stil”. Afirmările lui Matei amintesc de setea de perfecțiune în scris a poetului nostru național, despre care s-a scris foarte mult.

Am selectat aici doar câteva, foarte puține elemente de portret luate din cronicile vremii, neromanțate. Chiar și numai acestea, vorbind prin ele însele, sunt în măsură să surprindă ceea ce transmitea fața și comportamentul,

atitudinile, vorbele și gestica poetului despre personalitatea sa: combinația dintre înfățișarea blândă, fină și armonioasă, înclinația spre reflexivitate, o anume puritate sufletească vizibilă pe chip - pe de o parte, și ceea ce știm că se ascundea în spatele frunții sale memorabile: harul poetic unic, gândirea înaltă, specifică omului de geniu, concepțiile filozofice sau de altă natură puternic afirmate, crescute din cunoaștere și cugetări adânci, pe fondul unui orizont larg și înalt de înțelegere a lumii - pe de altă parte. Un om simplu, timid chiar, dar intolerant față de nedreptate, mediocritate și ipocrizie. Portretul pare să confirme concepția poporului român despre Făt-Frumos, personajul nostru emblematic, îmbinând frumusețea morală cu cea fizică, pentru a contura o personalitate plină de forță și armonie. Un destin neobișnuit, un spirit de excepție, prometeic, intrat magic și definitiv în conștiința poporului român, menit să marcheze cu geniul său istoria noastră culturală și literară. Este ceea ce surprinde Al. Vlahuță, mare admirator și prieten al poetului, în efecte artistice notabile, în poezia *Lui Eminescu*, din care selectez: „Ți-a fost dat să fii deasupra / Acestor inimi seci și strâmte... S-aprinzi pe bolta vremii aștri... / Văpaie!... tu te mistui luminând”.

O ultimă idee, dincolo de elementele de portret: prin ce argumente am putea să-l considerăm pe Eminescu **ROMÂNUL ABSOLUT** ?

În primul rând, cred, pentru că s-a dovedit a fi ceea ce Arghezi numea „un caracter”, o conștiință exemplară, cum s-a mai spus, un om integru, adevărat patriot, pentru care „sămânța din care a răsărit acest popor e nobilă”, un om intransigent cu dușmanii neamului, cu falșii români. El a istovit experiențe de viață, deseori dramatice, printre oameni simpli din popor, ne-a cunoscut și prețuit istoria și felul nostru de a fi. L-au durut nedreptățile îndurate de români, și și-a ridicat vocea poetică și de jurnalist împotriva lor ca nimeni altul. I. Slavici notează în *Amintiri* că n-a cunoscut în viața lui „...om stăpânit deopotrivă cu dânsul de gândul unității naționale și de pornirea de a se da întreg pentru ridicarea neamului românesc”. Mai menționez că Eminescu a fost cel care, între altele, era interesat ca serbarea de la Putna să contribuie la „ridicarea simțului național”.

În al doilea rând, cred, pentru că a dat poeziei sale haina specifică limbii noastre românești, cu accentele, sonoritățile și ritmul specific, înțelegând că „numai o limbă în care cuvintele sunt împrumutate c-un înțeles hotărât de veacuri este clară și numai o cugetare care se servește de o asemenea limbă, e limpede și cu teme”. Ca atare, a valorificat „limba veche și-nțeleaptă”, precum și creațiile populare mult prețuite. În acest fel, poezia lui e autentic românească și reflectă simțirea și gândirea noastră, profilul nostru spiritual, fiind adâncă în cugetare și simplă ca expresie.

Bibliografie:

Caietele Mihai Eminescu, vol. I-IV, Editura Eminescu, București, 1972;
Petru Vintilă, *Eminescu, Roman cronologic*, Editura Cartea Românească, 1974;
Ioan Slavici, *Amintiri*, Editura Minerva, București, 1983;
Alexandru Vlahuță, *Din goana vieții – Amintiri despre Eminescu, 1889*;

Irina Lucia MIHALCA

FATA DIN VIS

*Noli foras ire, in interiore homine veritas!
(Nu vă duceți în afară,
în omul interior locuiește adevărul!)
„ Fiecare este o oglindă pentru celălalt, în care se vede
pe sine însuși. ”
– Shakespeare*

*" Visul pe care îl visezi singur rămâne doar un vis, visul pe care îl visezi cu alții
devine realitate."
– din scripturile antice tibetane*

În serile calde de mai, prin fereastra camerei, aerul e plin de miresmele dulci de regina nopții, de suave arome de levănțică, de iasomie, trandafiri, caprifoi și mentă. În fața casei, un tei își răspândește grăbit florile, corcodușul și-apleacă ramurile încărcate în adierea vântului printre crenguțele zvelte de liliac. Miroase a liniște și a fluturi de vis. Dinspre marginea orașului năvălește noaptea și țârâitul greierilor.

Adolescentul prefera nopțile astea pentru lumina mistică, în tăcere reflectată. Câte un tipăt pierdut în depărtări se auzea. Citea, citea enorm pentru vârsta lui. Un tânăr, diferit de ceilalți. Își crea propriul univers prin cuvinte ce nu trebuiau rostite decât pentru sine. Găsea imposibilă calea de a-și face prieteni, chiar și o iubită. Aplecat la masa din cameră încerca să-și scrie gândurile prin fragmente de romane începute.

Să fie vis sau aievea glasul ce răzbătea tânguitor din grădina casei? Să fie vis sau realitate?

Se ridică, din câțiva pași ajunse afară. Nedumerit, încercă să afle de unde venea acea chemare abia șoptită. În curtea casei, cumpăna fântânii despica luna plină. Încet, un glas suav îl chema: "- *Vino, hai vino!* ”.

Înaintă mirat, pe urmele glasului fetei, pe alea ce ducea spre fântâna din care se răcorea încă de mic.

Aplecându-se, în oglinda ei se reflecta chipul melancolic al unei fete de o fermecătoare inocență, luminat de razele lunii. La vederea lui schiță un zâmbet și-i spuse:

- Ai venit! Sunt eoni de timp printre timp de când te caut. Nu-ți fie teamă, hai cu mine, hai, vino, vino în Orașul Solar, Heliopolis! Pășește aici, ai să-l recunoști, ai să-ți reamintești!

Fata îi făcu un semn cu mâna, îl chemă încă o dată. Pălăviri de lumină irizau prin pletele ei, pe chipul ei frumos. I se părea cunoscută, nu-și amintea cum și de unde. O mai văzuse, era sigur, simțea asta intens, dar unde și cum, căci totul părea un vis real, încă neînțeles. Ca în transă, începu să coboare

treptele ce duceau spre adâncul fântânii. Păși prin oglinda apei, trecând printr-un tunel la capătul căruia printr-o lumină albastră se deschise Poarta Stelară spre o lume paralelă, scăldată într-o lumină neobișnuită, intensă și pură.

Fata cu trăsături asiatice îl luă de mână, îl privi adânc. Zâmbindu-i, îi spuse: - De când te-ai aștept, Chanchala Sarvaga, tu știi asta, privește și-ncet vei recunoaște totul, de când ai plecat de Acasă. Bucură-te de această călătorie prin timp!

O senzație de liniște, un sentiment de pace interioară și încetinire a curgerii timpului. Ce ciudat, își aminti numele fetei, Shanti Ramya!

Din văzduh se apropie, plutind inefabil, o pajură de o rară frumusețe. Pasărea Phoenix, cu aripi învăluite într-un cerc de azur, cu pene strălucitoare ca flacăra, cu pete de purpură și aur, iar în ochi îi scânteia o tainică lumină. Privindu-i adânc, le transmise mental să se urce pe aripile ei largi, spre ținutul Soarelui-Răsare al Templului de Aur. Cu viteza gândului, trecuseră peste ținuturi cu o magnifică natură tropicală, peste câmpii întinse și pășuni, peste vegetații luxuriante brăzdate de fluvii și râuri ale căror maluri erau mărginite de palmieri și ferigi uriașe.

Ajunseră într-o frumoasă grădină cu fântâni arteziene.

La mijloc, străjuită de arbori ornamentali, o alee pornea spre Poarta Principală, asemănătoare unui vâl, care, odată deschisă, reda din curtea interioară "o lacrimă pe obrazul timpului", un templu magnific așezat pe o terasă de marmură albă, o bijuterie ce strălucea în lumina soarelui, înconjurată de construcții impunătoare.

Templul n-avea acoperiș pentru ca razele Soarelui-Ra să pătrundă în el. Pasărea îi lăsa în fața templului și dispăru tot așa cum apăruse. Era templul alb din visele ce i se succedau periodic prin timp.

Cu pași mici, Shanti Ramya porni spre templu, însoțită de tânărul cu ochii negri, strălucitori. Intrară în templu, aprinseră okoro, bețișoare parfumate de tămâie, smirnă și santal, priviră fuioare de lumină, ridicându-se în încercarea de a îmbuna zeii prin rugăciuni înmiresmate, depuseră ofrande de flori, simțiră pacea și albul liniștii, făcură câțiva pași în față și îngenuncheară, ținându-se de mână. Privind, prin ochii ei, se derula trecutul unei povești, povestea vieții lor. Știa că a mai fost aici, o recunoștea ca fiind sufletul-pereche, știa aceste locuri și viața prin care a mai trecut cândva, asemeni unei pelicule derulate în viteză.

În inimă simți o durere sfâșietoare, un dor imens, un țipăt lăuntric, golul pe care nu-l putuse umple cu nimic.

Lacrimile îi inundară ochii, își revedea întreaga acea viață, totul, inclusiv despărțirea care le-a fost dat să fie, ruptura firului lor de teama lui în fața iubirii, de oscilația și neîncrederea lui.

[Omul înfruntă moartea după o durată mică a vieții sale, iar viața lui pare să nu fi valorat prea mult. Chiar nimic.

Slăbirea vederii ne face să credem că soarele, luna și stelele sunt mai palide. Timpul zboară, experiențele triste urmează una după alta, pace, furtună, norii se întorc după ploaie, apoi doar pacea.]

Ieșiră din templu, scăldați de lumina blândă a apusului de soare. Totul căpătă un farmec aparte atunci când se lăsă seara. Porniră spre alea de unde veniră, ca Pasărea de Foc să reapară din văzduh, ducându-i la capătul Porții Stelare.

Cu lacrimi în ochi, Shanti Ramya îl îmbrățișă strâns, îi mângâie chipul și-l sărută, redându-i gustul tuturor primăverilor, acel dor nedeslușit după care tânjea.

- Ne vom reîntâlni, nu plânge, nu te-ntrista, hai, zâmbește, Chanchala Sarvaga! Știi că ți-am înțeles frica, te-am înțeles și iertat. Trebuie să te ierți, să fii liber! Singur va trebui să descoperi pașii pierduți. Ai repetat lecția prin atâtea vieți și-o vei tot repeta până o vei parcurge. Te voi aștepta, voi avea răbdare. Nu plânge, ne vom reîntâlni!

Tânărul trecu prin oglinda apei fântânii și, fără să-și dea seama, se trezi la masa de lucru, în camera lui.

Să fi fost totul un vis atât de real? Atunci de unde durerea aceasta lăuntrică, de ce simți lacrima aceasta curgându-i pe obraz? Și parfumul ei, și chipul, și gustul ei, totul să fie doar vis?

Pe masă era o floare albastră de nu-mă-uita și-o foaie de hârtie, în care caligrafic era pictat cu cerneală, asemeni unei ideograme:

*Ne trezim amândoi dintr-o altă
realitate,*

*încercând să oprim clipa,
continuarea*

unui alt timp, în acest timp.

iar dedesubt completase:

Oare, ne vom întoarce?

*Oare, ne vom regăsi, mai tineri
decât moartea care ne-a chemat,*

*despărțindu-ne,
mai curați decât cerul primăverii?*

*Copil plutind în lacrima timpului,
țipând după mireasma gândului
tău.*

*Oare, ce-naltă iubire ne-a pedepsit
cu uitarea?*

*Te văd, alergând lângă mine
cu surâs de mărgele, cu privirea ta
caldă,*

*întinzând mâna să-mi prindă
suflarea,*

să-mi alunge întristarea.

Oare, vom mai fi NOI?

Oare, visele, trăirile, pot fi visate de două ori, precum scăldatul în același fluviu de două ori sau va trebui să renunți la ele? Amintirile – temelia pe care poți zidi înscrisurile culese de-a lungul întâmplărilor. Fumul de primăvară s-a unit cu fumul de toamnă. Nu e hazard. Totul e ordonat în timp, duhul calm în pacea aspră ne urzește, ne desface.

Prețioase fragmente cu care poți întregi tot. O coloană trunchiată, un capitel sfărâmat, treptele pe care încerci să le urci îți amintesc de splendoarea unui templu. Toate alcătuiesc comoara de absolut necesară unui suflet.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Viziunea, oricât de puternică ar fi, doarme dacă nu e deșteptată printr-o întâmplare de un lucru simplu care a concretizat-o, iar când nu mai ai toate acestea, e greu să te regăsești. Ca-ntr-un obscur subteran, cobori în suflet, proiectând lumini ca să poți afla ceva.

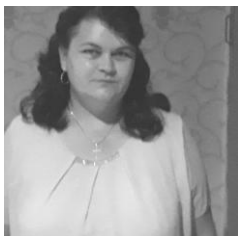
Te-apleci asupra inimii și-ascuți cum bate în ea trecutul, ca și cum ai pune urechea la pământ ca să auzi din depărtare un zgomot surd.

Inima bate, mintea nu poate uita câte a adunat. Culori, arome, sunete și forme. Văzul și auzul urmează să le păstreze. Scânteia aceea ce a dormit o clipă sub cenușa parfumată, scânteia aceea mică, energia, iar odată cu primăvara, cu vântul care bate, simți că va renaște.

(povestea, poate, va continua)

Diana-Corina CHERȘA

Venusiana – continuare

Fotografii color ale casei, din trei unghiuri diferite, grădina, animalele de companie și câteva cu Terra.

Stia ca din cauza norilor, nu se putea vizualiza nici o planeta, cu atât mai puțin Terra. Îi lăsa de lucru intelbotului casnic. Deasemenea, câinele Bobi și papagalul Celin și două pisici trebuiau trimise la hotelul de animale, după plecarea ei.

Mai verifică o dată toate comenzile date. Toul era așa cum își dorise !

Acum se duse la masaj, după care se aruncă în cada cu spumă mirosind a levantiță.

Mâine voi fi în spațiu.... Spre Venus – spuse Tori încrezătoare.

“Venusiana 2030”, era expediția care trebuia să aducă mai multe date despre planetă.

La ora stabilită, plano-bilul ajunsese în fața casei. Tori își luă rămas bun de la cei doi companioni ai ei. Programă intelbotul casnic pentru trei luni. Irigatul grădinii și alte treburi casnice erau preluate automat.

În hangarul rachetei o așteptau patru bărbați. Ea era singura femeie ! Super, o să mă distrez de minune. Programul nu le dădea voie să se cunoască până în ziua plecării.

Dădu mâna cu fiecare pe rând, fără să rețină numele. Doi erau astronauți, unul era electro-fizician, iar ultimul , capitanul avea vreo două calificări, care îi trecură pe lângă urechi.

După ce au urcat cu spido-liftul spre locul în care se ” cazau” își puse acțibildul expediției pe ușa cu bagajul și în alt colț lipi o poză cu casa si una cu Bobi.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Cei doi o priveau ca pe o intrusă, dar ea nu zise nimic.

Au pornit. Totul a mers conform raportului de la bord. Cei patru citeau conținutul pe holo-tabletă, în timp ce ea îl citea pe al ei în format tipărit....

Era evident că era o năzuroasă de aceea nu avea verighetă pe mâna stângă.

Și ce dacă ? Ce dacă nu era căsătorită ? Abia împlinise 32. Încă nu era târziu.

Viața pe Terra era mult mai pură, liniștită. Boli ca sida, ebola, și toate bolile psihice erau inexistente. Se puneau mare preț pe viața ordonată, nu mai exista poluare. Fiecare om a primit o bucată de pământ, casă cu grădină în mod egal. Roboții erau programați să ajute în toate treburile casnice și cele agricole. Hrana era îndestulătoare peste tot, lumea era mulțumită.

Prima zi pe Venus. Făcură primele măsurători cu ajutorul roverului Steampunk – folosit și altă dată la prima coloană a munților Maxwell. Se știa că lungimea lor era de 870 km. Înregistrase frecvența fulgerelor și abea dacă ajunsese la jumătatea muntelui.

Toate utilajele erau mecanizate - singurele folosite și în 2018 la ultima misiune pe Venus. Avea impresia că nu va reuși să încheie ceea începuse. Datele adunate după o săptămână se transmiteau acasă cu ajutorul codului Morse, puțin rudimentar însă sigur . Din cauza descărcărilor electrice, nu se putea lucra. Există pericolul să le explodeze stațiile.

În următoarele săptămâni trebuia să ajungă la vulcani și să adune probe din compoziția lor.

Deși planeta primise numele după zeița frumuseții, aici nimic nu era frumos sau prietenos. Peste zi , atmosfera se umplea de fulgere ce de descărcau ca dintr-un electrod uriaș. Erau nevoiți să poarte ochelari reflectorizanti și apoi casca de protecție.

În ziua când aduse probele de la vulcani, chiar s-a simțit mândră. Ea, Tori, aduse pe pământ dovezi incontestabile că și aici au fost forme de viață. Chiar dacă nu va fi pus numele ei sub mostra respectivă, a știut în sinea ei că a fost adusă de ea !...

Diana-Corina CHERȘA

Odă pentru Maria (Eroina Revoluției)

Cu câteva luni în urmă am fost să vizitez orașul martir Timișoara. Orașul Florilor, în plină vară era o adevărată grădină. Am trecut pe la locurile sfinte. Peste tot erau numai lumânări aprinse și multe flori. Adevărate altare se ridicaseră pe locurile unde au murit tineri și alți oameni. Sufletele celor nevinovați erau printre noi, fiindcă nu erau uitați.

Nu era nici pe data de 16, nici altă dată de comemorare, dar oamenii continuau să vină aici, la aceste locuri, devenite între timp locuri-simbol.

După ce am aprins și eu o lumânare și am pus un buchet de flori la aceste altare, mi-am propus să fac o plimbare prin oraș. Strada era animată. În timp ce mă plimbam absentă, am observat fără să vreau că o femeie îndoliată pornise și ea din locul ei. Privirile ei insistente mă aduceau într-un fel la realitate.

Încetinisem. Femeia se apropia tot mai mult. Începeam să-i cercetez mai atent chipul. Avea fața trasă și plaidă, ochii încercânați îndreptați spre mine, păreau că nu mai știu să clipească.

Aproape că nu mai știam dacă înaintam sau dacă rămăsesem pe loc. Aveam impresia că picioarele merg fără mine. Ochii negri și pătrunzători ai femeii mă cercetau în continuare. Când a fost la un pas de mine, m-a privit cumva speriată, din ochi îi curgeau lacrimi și am auzit-o spunând

Fata mea !...

M-am simțit îmbrățișată. Mi-am dat seama că ceva rău se întâmpla cu această femeie.

Îi simțeam lacrimile pe umăr și mă îmbrățișa în neștire. Trebuia să-i răspund într-un fel. Măinile mele au cuprins-o în brațe.

După ce și-a mai revenit puțin, mi-a dat drumul din îmbrățișare și m-a prins și ea în brațe. Timp de câteva minute ochii noștri se căutau. Încerca să vorbească

Știi...știi... tu semeni foarte bine cu fata mea. Mă scuzați că m-am manifestat așa... în plină stradă. Cele afirmate îmi dau fiori.

Îi spun să nu se jeneze, să nu mai plângă și o rog să continue plimbarea cu mine până la cele mai apropiate bănci. Până am găsit un mic părculeț, am mai schimbat câteva vorbe. Nu reușea să-și dezlipească ochii de la mine. În sfârșit, găsim o soluție. Ne așezăm. Deschide poșeta. Începe să caute cu febrilitate. A găsit batista și câteva fotografii. Își șterge ochii. Îmi trece și mie pe rând câte o fotografie și îmi explică totul despre ele. După două-trei fotografii îmi dau seama că asemănarea era într-adevăr izbitoare.

Primesc o fotografie color, la care rămân mult timp. Vin și explicațiile

Mariei îi plăceau păpușile. Avea un fotoliu special, unde își aliniase toate păpușile. Aici este cu una care îi era preferată. Costumul popular îl făcuse ea după priceperea ei. A lucrat la el fără să îmi spună. Când păpușa a fost gata îmbrăcată, a venit cu ea la mine. Într-o mână avea păpușa, iar în alta o panglică de tricolor. Atunci mi-a spus.

- Mamă vezi ? Am răspuns afirmativ. Apoi ea a pupat panglica și a încins păpușa pe te brâu. Gestul m-a făcut să-mi dau seama că a doua iubire a ei pe lângă cea părintească – era față de țară și de oamni ei.

După ce se tremină teancul de fotografii, ajunge cu povestirea spre zilele revoluției. O văd că se frământă. Întind o mână spre mâinile ei și o strâng ca să se calmeze. Mă privește o clipă, apoi își reia povestirea.

- Când Maria a auzit că s-a declanșat Revoluția în toată țara, nu-și mai găsea locul. Pe 16-17, a fost cum a fost, dar în 21 n-a mai rezistat. Eu aveam de

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

rezolvat ceva în oraș și i-am lăsat mesaj în bucătărie și am plecat. La întoarcere, când am intrat, mi-am dat seama că ceva nu este în regulă. În bucătărie, pe spatele aceluiaș bilet găsesc scris Mama, nu te supăra, dar nu mai pot sta, trebuia să fac și eu ceva, Maria.

Speram să scape cumva, dar...

Îi strâng din nou mâinile.

- După două zile de așteptare, am pornit să o caut. Știam că risc mult, dar nu mai țineam cont de nimic. Am găsit-o printre alți eroi din Piață. Aproape că nu am recunoscut-o. Am luat-o în brațe și m-am îndreptat spre casă pe drumul cel mai scurt. Nu știu cum m-am despărțit de ea, sau în orice caz, zilele acelea au fost un calvar pentru mine.

Îi returnez și ultima fotografie. Rămân pe gânduri. Mâinile ei îmi strâng puternic mâna. Tresar. Întorc capul spre ea.

- Îți mulțumesc că m-ai ascultat, parcă mă simt ușurată. Apoi îmi duce mâna spre obrazul ei umed.

- Am avut o fată pentru Revoluție. Maria a fost o fată pentru Revoluție. Singura ei dorință ar fi fost să învețe tehnicile picturii. O atrăgeau foarte mult culorile.

Îmi mulțumește încă o dată, se ridică și pleacă grăbită. O urmăresc cu ochii, așa cum a făcut ea la început.

Povestirea mă ține nehotărâtă.

Mă gândeam că Maria ar fi putut învăța să picteze. Iar apoi ar fi arătat oamenilor tema celor mai frumoase pânze un curcubeu.

Un curcubeu al tinereții, al speranței și al încrederii. Un curcubeu pornit dintr-un suflet de copil, pentru care țara ar fi fost a doua iubire.

Ion TURNEA

Ceasuri bune și ceasuri rele

De câte ori nu auzim expresia „ceasul rău” atunci când cineva pățește vreo nenorocire.

Conform credințelor strămoșești ceasurile zilei pot să fie bune, dar pot să fie și rele ori obișnuite. Ziua are mai multe ceasuri bune, însă cel care începe o activitate într-un ceas rău, nu o sfârșește cu bine. Cel care se naște într-un ceas bun are o viață fericită, iar cel ce se naște în ceasul rău, o viață plină de necazuri. Unii bătrâni puteau gici viitorul copilului în funcție de ceasul din zi sau noapte, de ceasul în care s-a născut.

Când pleci într-o călătorie, de nu pleci într-un ceas bun, poate să fie fatală.

Există și descântece populare care să te ferească de ceasul rău potrivit mitologiei românești. Unele le întâlnim și în volumul lui Romolus Vulcănescu

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

„Mitologie românească“. „Ceas rău cu pocitură, / Ceas rău cu săgetătură, / Ceas rău cu spaimă, / Ceas rău de cu seară, / Ceas rău de la miezu'-noptii, / Ceas rău de cu ziuă, / Să te duci pe munți, / Pe sub munți, / C-acolo-s a tale curți! / C-acolo-s mese așternute / Și pahare umplute / Și scaune așternute, / Pentru tine gătite! / Acolo să trăiești, / Acolo să vecuiești, / De (numele persoanei) să nu gândești“.

Tot conform tradițiilor populare omul trebuie să fie atent la cuvintele ce le spune, căci, dacă rostește un cuvânt nepotrivit, într-un ceas rău, se poate împlini și aduce după sine amărăciune. „Din bătrâni se spune / Că sunt ceasuri bune / Și că rele sunt. / Vai de-acei ș-acele / Care-n ceasuri rele / Zic vre un cuvânt!“ (Vasile Alecsandri)

Potrivit folclorului există trei ceasuri rele, atât în ziua de marți, cât și sâmbăta, dar și în ziua a treisprezecea a lunii. Etnologul Romulus Vulcanescu vorbește despre ceasurile rele începând cu miezul nopții până spre ora trei dimineața consemnând că intervale de timp cele mai periculoase sunt cuprinse între 1:30 și 2:00 și între 3 și 3:30.

Credințele occidentale consideră ceasurile rele „ora diavolului“ sau „ora vrăjitelui“

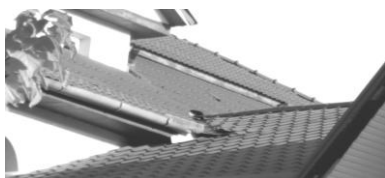
Ceasul bun este numit și ceasul cel norocos, cel care îți aduce mulțumire și împlinire. Duminica este ziua cu ceasuri bune, căci se celebrează victoria binelui asupra răului, la fel și ziua de luni, începutul de săptămână e marcat sub auspiciul ceasurilor bune. Orice activitate începută luna se poate desăvârși cu bine joia.

Ceasul bun mai este considerat și ceasul de zi, pe când cel rău, întunecat, cel de noapte.

E bine ca omul să fie atent mereu la ce spune și ce face spre a se feri de ceea ce este rău.

Ion TURNEA

Limita de hotar

În ultimul timp omul nu se mai mulțumește cu „liniștea colibeii sale“, ci aleargă să adune cât mai mulți arginți spre a-și construi palate vremelnice pe acest pământ. Dacă cineva vede că un vecin și-a zugrăvit casa în roz, acel cineva îl imită asemenea turmei de oi care după o singură oaie se aruncă toate în prăpastie. Dacă cineva și-a pus un moț la casă și ceilalți își pun două sau trei.

Mai nou predomină grandiosul. Toată lumea vrea să construiască monumente care să se înalțe asemenea Turnului Babel până la cer. Lăcomia de a

demonstra că ei sunt cei mai harnici, cei mai bogați, cei mai cei, a început să roadă omul ca un vierme depărtându-l de adevăratele valori, de omenie, de înțelepciune.

De curând un vecin s-a gândit să-și renoveze un turnuleț la acoperiș, să-l înalțe cât mai sus și astfel a reușit să-l modifice în așa fel, încât l-a urcat peste acoperișul casei mele nerespectând nicio limită de hotar, mai mult decât atât încăllecându-l și făcând în acest mod și o gaură în tabla de pe acoperiș. Conform Art. 612 din „Noul cod civil“, distanța minimă în construcții, limite legale, limitele juridice ale dreptului de proprietate privată este de minimum 60 de cm. „Orice construcții, lucrări sau plantații se pot face de către proprietarul fondului numai cu respectarea unei distanțe minime de 60 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau prin regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin. Orice derogare de la distanța minimă se poate face prin acordul părților exprimat printr-un înscris autentic.“

Acolo unde rușinea de a face rău aproapelui, nu mai există, se risipește orice urmă de omenie și negreșit totul în jur nu mai are limite, grandiosul urcă în văzduh dornic să ajungă la tronul lui Dumnezeu până ce oamenii se lovesc cu capul de pragul mărginirii neputințelor pământești.

Când nu mai ai limite, greșești și atunci când greșești, de fiecare dată cineva este rănit. E bine să se păstreze în toate o limită, acea limită de hotar pentru a evita tot ceea ce este rău.

În viață totul trebuie să se încadreze în niște limite. Mereu trebuie să ai o limită în toate, limită de viteză, limită la mâncare, limită la băutură. Când depășești limita atragi după sine numai probleme. Mâncarea fără saț atrage după sine boli, asemenea și băutura. Grandiosul aduce după el lipsa demnității. E bine ca în toate să se păstreze o limită, acea limită de hotar. Când treci hotarul calci toate regulile vieții omenești și atragi după sine probleme și suferință.

Ion TURNEA

Oamenii de la sat și legile lor nescrise

Oamenii de la sat au legile lor nescrise. Au o viață simplă dar energică. Ziua începe la sat foarte devreme. Nici nu se aude primul cântec al cocoșului, ora 5⁰⁰, adeseori chiar 4⁰⁰ pe timp de vară, că omul de la țară își ia de la capăt treburile gospodăriei sale. Femeile atâta focul și fac mâncarea, se îngrijesc de animale, bărbații, dacă e o zi de coasă, nu mai pierd timpul prin ogradă, se duc la holdă și încep să taie brazdă după brazdă, ca până la prima rază de soare, femeile ce au terminat treburile în ogradă, ajunse și ele în holdă, să spargă fânul ca să se usuce mângaiat de căldura solară. Dacă nu e o zi de coasă, ci o zi de sapă, de adunat holda: cartofi, porumb, păsulă, curcubete, tulei, mere, prune ..., femeile se

trezsc înaintea bărbaților, pregătesc mâncarea și merg împreună la lucru. Când bărbații seamănă holdele, femeile se îngrijesc de grădina din spatele casei. Ziua de lucru se termină seara, odată cu venirea vitelor de la păscut, mulsul vacilor și terminarea tuturor treburilor din gospodărie, în jurul orei 22⁰⁰, 22³⁰ pe timpul verii, iar pe timp de iarnă, în jurul orei 18³⁰, 19⁰⁰. Cei care au oi petrec cu săptămânile pe munte sau la sălașul ce are locația în holdă și este amenajat ca o casă de vară ca să poată termina și muncile agricole.

Țăranul se ghidează nu doar după tradiționalul calendar și ceasul apărut din necesitatea vieții la oraș, ci și după semnele vremii. Știu după soare când este amiază sau, dacă primăvara se simte mai în vreme, încep munca câmpului mai repede, nu după lunile din calendar.

Viața la țară avea și frumusețile ei.

Oamenii de la țară sunt plini de viață, au simțul umorului, sunt sociabili, se ajută unii pe alții. La holdă au vecini ca și în sat, socializează, mai glumesc, se ajută când este cazul.

Tradițiile și obiceiurile sunt păstrate cu sfințenie de oamenii din mediul rural. Și au foarte multe tradiții și obiceiuri, legate de marile sărbători religioase, de momentele de trecere din viața omului (botez, nuntă, înmormântare), cele specifice zonei, ruga cu ocazia hramului bisericii din sat.

Portul celor vârstnici este cel tradițional, cu izmene și cămașă la bărbați, poale, câtrânță și ciupag la femei.

Și în privința mâncării oamenii de la sat respectă tradițiile și obiceiurile zonei, miercurea și vinerea nu fac mâncare de dulce, duminica supă, sarmalele, friptura și prăjitura sunt nelipsite în casele celor gospodari. Până și sărbătorile religioase aveau specificul lor culinar.

Oamenii de la sat sunt foarte credincioși, biserica ocupă un loc central în viața lor, însă pe cât sunt de religioși, pe atâta și de superstițioși sunt.

Satul are farmecul lui. E atât de diferită viața din această lume simplă, plină însă de responsabilități, de viața de la oraș. Cu toate că oamenii de la sat muncesc mult, știu să se bucure și de frumusețile vieții și să petreacă alături de cei dragi în armonie, departe de stresul atât de specific vieții la oraș.

Oamenii din mediul rural sunt oameni simpli și muncitori, înzestrați cu înțelepciune, chiar dacă unii nu au avut posibilitatea să studieze. Ei au o înțelepciune nativă. Pe bătrânii satului, dacă-i ascuți, constai că sunt adevărate enciclopedii ale înțelepciunii populare. Sunt de o modestie rar întâlnită. Ei îi respectă pe toți cei din jur.

Oamenii din mediul rural muncesc mult, la serviciu, acasă în gospodării mari, la holdă, au grijă și de animale. În toată munca lor găsesc un echilibru. Ei prețuiesc frumusețea vieții, iar dragostea pentru familia lor ocupă primul loc, știu să trăiască viața din plin, simt bucuriile, uită repede necazurile, sunt atâta de energici, încât alături de ei ți se pare viața doar raze de soare.

ISTORIE / MONOGRAFIE / FOLCLOR

Romulus FRÎNCU

Generalul Moise Groza (1844-1919)

La data de 2 februarie 1844, în comuna Obreja (județul Caraș-Severin), se naște Moise Groza, fiu al unui grănicer. A fost unul dintre bănățenii care a avut un rol esențial în Războiul de Independență din 1877.

Tânărul Moise a intrat în serviciul militar al Imperiului Austro-Ungar, după ce a absolvit, în 1866, Școala Militară din Viena. Este avansat la gradul de sublocotenent și participă la Bătălia de la Custoza (24 ianuarie 1866), unde este rănit.

În 1873, îndeplinind funcția de ofițer în armata austro-ungară, a fost însărcinat cu stabilirea liniei de frontieră între Imperiu și România în Munții Siriului. Acolo l-a întâlnit pe generalul Florescu, ministru de război al României care i-a propus transferul în armata română.

În anul 1873, Groza intră în Armata Română. Generalul este cunoscut mai ales datorită eroismului de care a dat dovadă în bătălia pentru cucerirea redutei Grivița, acesta înaintând sub o ploaie de gloanțe, deși calul îi fusese împușcat. Pentru aceste fapte este decorat cu medalia „Virtutea Militară”, distincție oferită până atunci doar altor doi ofițeri.

Datorită faptelor de adevărat curaj și chibzuință militară dovedite pe timpul războiului este decorat cu „Steaua României” și avansat la gradul de maior.

În anul 1903 a fost numit comandant al Diviziei a IV-a din București, la cererea M.S. Regele Carol și sub șefia Prințului moștenitor Ferdinand.

În anul 1906, Groza este victima unei tentative de înlăturare din Armată, printr-o pensionare forțată, într-o acțiune de „epurare” îndreptată împotriva ofițerilor proveniți din teritorii din afara Vechiului Regat. Carol I s-a opus acestei decizii, luate de Ministerul de Război, refuzând să semneze decretul de pensionare, caz unic în cei 40 de ani de domnie a regelui.

A fost președintele Societății Românilor de peste Munți.

Moise Groza a locuit o perioadă de timp, spre sfârșitul vieții, împreună cu familia sa, la Brăila. Casa unde a trăit generalul există și astăzi, pe strada Frumoasa nr. 9.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Groza a fost căsătorit cu Elena Cornelia (1854-1925), fiica publicistului și academicianului Iacob Mureșanu (1812-1887), verișorul celebrului Andrei Mureșanu (1816-1863), autorul versurilor Imnului Național „Deșteaptă-te, române!”. Fiica sa, Livia Groza s-a căsătorit cu avocatul Gheorghe Ioanițiu.

În Arhiva Mureșenilor s-a păstrat corespondența purtată cu soția, socrul și cumnatul său în timpul Războiului de Independență.

La Brăila a fost ajutat de fiica sa, Lidia Ioanițiu Groza, până când, din cauza unei poliartrite reumatoide, și-a dat ultima suflare, la vârsta de 75 de ani. Eroul de la Grivița s-a stins din viață la data de 8 aprilie 1919, fiind înmormântat în Cimitirul „Sf. Constantin”.

La ultima sa aniversare a primit un tort pe care era scris mesajul „Trăiască România Mare!”. A plâns de emoție și de tristețe pentru că știa că în Banat nu se mai putea întoarce.

Generalul Moise Groza este patronul spiritual al Inspectoratului Județean de Jandarmi Timiș.

Preot Romulus FRÎNCU

ISTORICUL VECHII BISERICII DIN CIMITIRUL PAROHIEI BĂUȚARUL INFERIOR (1847-1936)

Parohia Băuțarul Inferior a luat ființă abia în jurul anului 1800, fiind parohie greco-catolică.

Până în anul 1811 această parohie a cuprins și comuna politică Băuțarul Superior. Din acest an s-a separat de Băuțarul Inferior, folosind însă în comun biserica parohială din Băuțarul Inferior, până în anul 1840, când noua parohie Băuțarul Superior, și-a zidit locaș propriu, devenind cu totul independentă.

Din anul 1811 și până în anul 1948 parohia a fost parte a comitatului Hunedoara (mai apoi județul Hunedoara), aparținând „Districtului protopopesco al Ulpiei Traiane”, cu sediul la Grădiște (Sarmisegetuza).

Ca locaș de închinăciune, care a deserved, până în anul 1811, și obștea unită a Băuțarului Superior, s-a folosit o bisericuță de lemn, înălțată în anul 1788. Aceasta era succesoarea altei ctitorii din bârne, de la începutul secolului al XVIII-lea, menționată doar în tabelele comisiei de conscriere Buccow din anii 1761-1762. În anul 1839 s-a inițiat construcția unui edificiu mai trainic, din piatră; locașul, situat în mijlocul cimitirului, a fost finalizat abia în anul 1847.

În urma vizitei canonice din 19 decembrie 1852, vicarul unit Ștefan Moldovan al Hațegului (1852-1857) nota: „La începutul secolului al 17-lea, satul nu au fost aici, ci în alt loc, de cătră sud, tot în acest hotar, lângă apa Marga, însă de acolo pe rând s-au mutat aici, ca într-un loc mai larg și mai

desfătat, și și-au clădit, cu începutul secolului al 18-lea, una bisericuță de lemn, carea de injuriile timpului slăbindu-se, tocmai sub rezelul turcic de sub Iosif II-lea, au trebuit să lase negata biserica care atunci o clădeau de lemn, însă această putere neținând mult, după retragerea turcilor, tot întru acel an, 1788, au finit biserica și de atunci până acum, înmulțindu-se poporul foarte, la anul 1847, au zidit cu fundament tare biserica de acum de zid, cu părăți înalți, cu ferești mari, cu turn înalt că, în frumusețea structurii acoperișului, este unul din cele de frunte a țării. Are această biserică în lungime 8°, în lățime 3 ½° și e pusă pe una ridicătură de pământ. Cum pășești pe ușa din coastă în biserică, deodată se arată că ai intrat într-un locaș domnesc vrednic de al său nume. Sus, biserica e boltită în semicerc cu bârne chingi, așa încât un capăt al lor razimă pe zid de cătră turn și celelalt pe fruntariul altarului și apoi, cu structura blănită, precât nu se cunoaște ca și cum ar fi de zid. Așa e măiestrită și la altar, jos pavimentul de piatră În turn e până acum numai 1 clopot de 25 #, cu înscrisul 1811, și 1 toacă de fier turnat. Hramul bisericii e «Profetul Ilie». Cintirimul are în jur 78°.”

Referitor la același locaș de închinăciune, episcopul unit al Lugojului, Victor Mihaly (1875-1894), completa, la 14/26 iulie 1882, următoarele: „Cercetându-se biserica, s-a aflat că aceea este construită pe fondul intravilan, care are estensiunea de 849°; se află înconjurat cu gard slab, deci se dispune a se îngrădi cu zid de piatră.” Ctitoria este „din material solid, edificată la anul 1837, acoperită cu praștilă și conservată cu spesele comunei bisericesti; în stare bună, se dispune văruierea pe din lăuntru și din afară.” De asemenea, la 3/15 martie 1885, Avel Pop Bociat (1885-1901), protopopul Ulpiei Traiane, aprecia că „biserica se află în stare bună și frumos decorată. Pe monumentul constator din lespezi late, dar necioplite, ar fi a se înlocui cu poditură de scânduri.” Potrivit vicarului unit Iacob Radu (1902-1912), biserica „din Bonțarul de Jos, prea mică pentru numărul locuitorilor, are un turn frumos și e așezată pe un loc ridicat, de se vede de departe.” Aceasta a dăinuit până în anul 1936.

Locația acestei biserici vechi este actualul cimitir al satului, atestat din 1834, loc în care într-adevăr au fost identificate urmele unei vechi construcții de zid. Pe teren sunt vizibile urme de ziduri la suprafața solului, în special în partea de est, unde curbura absidei altarului, clădită din șist cristalin, alternat cu piatră de râu legată cu mortar, oferă o imagine clară a monumentului și a epocii în care a fost ridicat. Urme de zidărie se disting pe tot traseul zidurilor, dar mai clare sunt în zona fostului portal și a turnului de pe partea de vest, unde este bine vizibilă o treaptă de intrare și pe partea de nord. Zidul de sud este în cea mai mare parte suprapus de o construcție modernă (după 1928), o magazie construită cel puțin parțial din materialul provenit din demolarea vechii biserici, în care sunt păstrate diferite ustensile și unelte folosite în ritualul de înmormântare. Deși cea mai mare parte a materialului de construcție a fost refolosit la construirea noii biserici, terenul vechii biserici din cimitir apare astăzi ca o ridicătură, ca o movilă ce se ridică cu cca 1 metru deasupra nivelului cimitirului. Biserica a fost,

se pare, de dimensiuni modeste, cu o lungime totală de 17,50 metri, în care se cuprinde atât altarul dinspre răsărit, cât și tumul clopotniță de pe latura de vest. Prezența turnului pe latura de vest este atestată de o fotografie realizată înainte de 1920, în care monumentul este din păcate doar parțial vizibil. Lățimea maximă a edificiului este de cca 6,50 metri. Altarul se prezintă ca un semicerc cu diametrul de 3,50 metri.

La fel ca și în cazul majorității vechilor biserici din zonă, este foarte probabil ca monumentul să fi suferit numeroase intervenții, adăugiri sau modificări, în diferite etape constructive, toate acestea urmând să fie dezvăluite în momentul în care biserica va beneficia de o cercetare arheologică sistematică.

BIBLIOGRAFIE:

1. Zeno Karl Pinter, *Moșia medievală a Palei și identificarea vechii biserici din Băuțar (județul Caraș Severin)*, în Studii de istorie a orașelor. În onorem Paul Niedermaier, București - Brăila, 2017, pp. 594-606;
2. Florin Dobrei, *Aspecte din trecutul bisericesc a două sate „hunedorene” din Banatul montan: Băuțar și Bucova (jud. Caraș-Severin)*, în volumul *Vocație și misiune în Biserica lui Hristos*. Volum omagial închinat Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma (coord. Daniel Alic), Caransebeș, 2009, pp. 142-155.

Biserica parohială din Băuțarul de jos

Biserica parohială din Băuțarul de jos este una dintre cele mai mari biserici de pe Valea Bistrei. Purtând hramul „Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul” biserica a fost zidită între anii 1927-1928, fiind construită din cărămidă, în stil baroc vienez, după planul arhitectului Constantin T. Purcariu, din Lugoj și Iosif Ternovici. Este un edificiu dreptunghiular de mari dimensiuni, prevăzut cu două absidole laterale semicirculare. Dimensiunile sunt: lungime 30 m, lățime 10 m și înălțime 29 m. Altarul nedecroșat, poligonal cu trei laturi, este prelungit printr-o navă spațioasă, suprapusă, în partea sa apuseană, de o clopotniță masivă, flancată de două turnulețe octogonale. În clopotniță sunt montate două clopote ce cheamă la rugăciune credincioșii, din anul 1929. Biserica a fost târnosită în luna iulie 1929 de către episcopul greco-catolic Valeriu Frenț.

Restaurări exterioare au fost executate la acoperiș, în anul 1963, schimbându-se cu unul de tablă zincată. În 1970 s-a reparat exteriorul și s-a vopsit acoperișul, iar în 1988 s-a reparat și s-a zugrăvit biserica, a treia oară. sub preotul Ioan Nicola. Pictura a fost executată între anii 1999-2001, de pictorul Cosma Ioan și fiul său Remus din Timișoara. Iconostasul este zidit, pictat tot de pictorul Cosma Ioan. Preasfințitul Dr Laurențiu Streza a sfințit biserica, la 1 iulie 2001, cu acest prilej fiind așezate în piciorul Sfântului Prestol părțile din sfintele moaște. Pardoseala este din plăci de mozaic. Mobilierul este din stejar. În octombrie 2004 s-a montat centrala termică a bisericii și a fost mocheta. Ulterior, mocheta a fost schimbată în mai 2017. Între anii 2006-2008 a fost renovat complet exteriorul, înlocuindu-se crucea de pe turla mare, geamurile, ușile și candelabrele. În 17 august 2008, Preasfințitul Părinte Episcop Lucian

Mic, a binecuvântat biserica parohială din Băuțarul de Jos, după efectuarea lucrărilor de reparații la exteriorul bisericii. Cu acest prilej a hirotosit întru iconom pe evlaviosul preot paroh Dorel Popescu. Biserica a fost vizitată în luna mai a anului 1905 de către episcopul greco-catolic Vasile, în februarie 1995 de către Preasfințitul Emilian Birdaș, în 19 octombrie 2003, 25 ianuarie 2004 și în 7 și 20 februarie 2005 de către Preasfințitul Dr. Laurențiu Streza, iar în 23 decembrie 2018 de către Preasfințitul Lucian Mic, cu ocazia binecuvântării casei parohiale după efectuarea lucrărilor de amenajare și înfrumusețare. Cu acest prilej Preasfințitul Lucian l-a hirotosit sachelar pe părintele paroh Trandafir Silvășan, cel care s-a îngrijit alături de credincioșii încredințați spre păstorie, din mai 2017, să renoveze casa parohială.

La biserică se află două lingurițe din argint, o cutie de argint pentru cuminecătură, un potir de argint în filigran, ce au fost donate de Constantin Udrea, în 1880. În strună, existau câteva cărți bisericești vechi, și anume o serie de Octoihuri din anii 1887, 1917 și 1918. Matricolele botezaților, cununaților și decedaților se păstrează din anul 1900.

Corul de copii al bisericii a fost înființat între anii 1900-1903, sub îndrumarea învățătorului Simion Câmpeanu, apoi i-a înlocuit, în 1908, sub conducerea învățătorului Ioan Zepa, corul mixt compus din adulți, pe trei voci, cu partituri de Ioan Vidu, fiind condus apoi de către învățătorul Enache Gheorghe Camber. În 1937 -1940 învățătorul Ioan Diaconescu întărește corul mixt, adăugând și alte partituri noi din Sfânta Liturghie. Corul a avut patruzeci de membri, dintre care amintim pe sopranele: Ilioni Erzilia și Cătălina Erzilia (fata ei). Elena Opruț, Ileana Silvășan (nepoata părintelui Silvășan Trandafir din Bucova), Trandafira Nicola, Letiția Stăncioni, Ana Câmpianu, Floare Țița Nedeloni, Maria Găină, Rozina Lupu, Eva Boldea, Ana Sârbu, Florica Opruț, Gheorghita Staicu, Maria Agliceru, Șofronia Mârza, tenor Alexandru Raca, Valer Silvășan (fratele părintelui Silvășan Trandafir din Bucova), Zorian Iovănescu, Zăhărie Opruț, Vidu Aglicer, Trandafir Sârbu, Dionisie Boldea, Petru Silvășan, Gheorghe Găină, Ioan Raca, Nosu lui Nica, Iova Popovici, Domnosie Obrejan, Iulian Maciovan, Frîncu Romulus, Gabriș Cornel, dirijor Dionisie Maciovan. Răspunsurile la sfintele slujbe le-au dat, de-a lungul vremii, cantorii: Sebastian Boldea (1929-1950), Dionisie Maciovan (nepotul protopopului Romul Raca), Gheorghe Micșoni. Părintele Ioan Nicola a instruit un grup de cântăreți bisericești, grup format din: Trandafir Silvășan (nepotul părintelui Silvășan și actualul preot paroh), Călin Tuștean, și fratele său Ioan Tuștean, Trandafir Tuștean, Victor Tuștean, Cornel Gabriș și tatăl său Ioan Gabriș, Vidu Agliceru și fiul Octavian Agliceru și Ioan Raca. Apoi a rămas Ioan Gabriș, între ani 1980-1992, Iova Popovici. care a cântat de tânăr până când Dumnezeu l-a chemat la El. Între 2001-2009 cântăreț bisericesc a fost Romulus Frîncu, fiul fostului secretar al comunei, având examenul de asimilare.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Au ajutat preotul la serviciile divine crâsnicii: Raca Mihai (bunicul primului episcop Ioan Raca), până în 1961, din acest an până în 1990 ajută Gheorghe Ilioni, apoi Romulus Tămășilă (gimerele lui Gheorghe Ilion), din 1990 până în anul 1994, iar din anul 1994 până în anul 1998 Nicolae Matei, din anul 1998 până în 2003 Viorel Alboni, din anul 2003 până în ianuarie a anului 2004 Romulus Tămăcilă, din septembrie 2004 Pompei Tuștean, Călin Tuștean, Dumitru Troncotă, iar în prezent Flaviu Ilincari.

Șirul preoților care au slujit în parohie: preot Iacob 1769, preot Ianes Raca 1780, preot Martin Raca 1820-1821, preot Zaharie Pop 1821 -1824, preot Martin Raca 1825, preot Gheorghe Albulescu 1826-1857, preot Isaia Popa, preot Manasie Pop, preot Ioan Albulescu (administrare interimară până în anul 1862), preot Antoniu Sora 1862 - 1889 preot Andrei Ionașiu din luna iulie a anului 1882 până în luna noiembrie a anului 1886, preot Romul Raca (fiul al satului, protopop al Ulpiei Traiana), din luna ianuarie a anului 1887 până în anul 1917, apoi administrată de preot Ioan Peteanu (paroh la Băuțarul superior) între 1917-1919, preot Vaier Paveloni, (venit de la Orăștie) din data de 15 august 1919 până în luna august a anului 1934, preot Ioan Oltean din data de 5 septembrie 1934 până în luna ianuarie a anului 1950, (plecând apoi la Timișoara), preot Eugen Bârsan, din data de 1 februarie 1950 până în luna septembrie a anului 1961, (apoi pleacă la Teiuș), preot Mihail Bozovici, (venit de la Valea Bolvașnița), din data de 1 octombrie 1961 până în data de 1 aprilie 1968, suplinește preotul Victor Stoica, (paroh în Băuțarul superior). Din data de 1 iulie 1968, vine de la parohia Vrani, protopopiatul Oravița, preotul Ioan Nicola, ce slujește până în data de 1 martie 1990, când este numit protopop de Caransebeș, iar apoi este suplinită de preotul Traian Dobromirescu din Caransebeș, din data de 1 martie 1990 până în 30 iunie 1990, când, de la parohia Măgura vine preotul Cornel Costina ce slujește din data de 1 iulie 1990 până în 1 martie 2004, după care se transferă la parohia „Schimbarea la față” – Govândari, din Reșița, apoi revine părintele protopop Ioan Nicola slujind din data de 1 mai 2004 până în 30 decembrie 2004, iar din 1 ianuarie 2005 până în 1 mai 2005 slujește părintele arhimandrit Visarion Joantă. Din a treia zi de Paști, adică din data de 3 mai 2005, este instalat părintele Dorel Popescu, venit de la parohia Valeadeni, protopopiatul Reșița, până la 30 aprilie 2017, când se transferă la parohia „Pogorârea Sfântului Duh” cartier Pipirig din municipiul Caransebeș. De la 1 mai 2017 până în prezent slujește părintele Silvășan Trandafir, fiu al satului, absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad.

BIBLIOGRAFIE:

3. Florin Dobrei, *Aspecte din trecutul bisericesc a două sate „hunedorene” din Banatul montan: Băuțar și Bucova (jud. Caraș-Severin)*, în

volumul *Vocație și misiune în Biserica lui Hristos*. Volum omagial închinat Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma (coord. Daniel Alic), Caransebeș, 2009, pp. 142-155;

4. Dudaș, Dănuț, „Minunățiile Văii Bistrei”, Editura Marineasa, Timișoara, 2006, pp. 29-37.

**MICROMONOGRAFIA PAROHIEI
„SFÂNTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL”
BĂUȚARUL INFERIOR – PROTOPOPIATUL CARANSEBEȘ**

A. Istoricul comunității parohiale

Atestat sub această denumire doar în anul 1750, comuna Băuțar (termen provenit din regionalismul „băuță”, anume bolovan-piatră de râu) a fost compus, în vechime, din două părți distincte, anume Pala Inferior și Pala Superior. În anul 1424, moșia Pala se afla în stăpânirea familiei Cădeștilor, din Râu de Mori, care și în anul 1430 stăpânesc „Alsopala et Felsewpala” (Pala de Jos și Pala de Sus). În privința toponimului Pala, este foarte probabil ca el să vină de la palancă – Palank, prin existența în aceste locuri a unor întărituri ale drumului rămas din antichitate, întărituri vizibile în teren, în secolele XVII-XVIII. Mai este posibil ca toponimul Pala să provină dintr-un antroponim (Pavel, în maghiară – Pál).

Parohia Băuțarul Inferior este situată în comuna Băuțar, județul Caraș-Severin, pe valea râului Bistra, la jumătatea distanței dintre Municipiul Caransebeș și orașul Hațeg, întinzându-se pe o distanță de 3 Km. Se învecinează la est cu parohia Băuțarul Superior, la sud cu parohia Marga, la vest cu parohia Vama Marga, iar spre nord cu parohia Rusca Montană.

Biserica Ortodoxă Română din Băuțarul Inferior, Protopopiatul Caransebeș, Episcopia Caransebeșului, are hramul „Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul”, prăznuit la data de 20 iulie.

Parohia Băuțarul Inferior a luat ființă abia în jurul anului 1800, fiind parohie greco-catolică. Până la acea dată, cu siguranță existase, cu mici intermitențe, o altă parohie, ortodoxă, martora întregului zbucium confesional al vremii.

Până în anul 1811 această parohie a cuprins și comuna politică Băuțarul Superior. Din acest an s-a separat de Băuțarul Inferior, folosind însă în comun biserica parohială din Băuțarul Inferior, până în anul 1840, când noua parohie Băuțarul Superior, și-a zidit locaș propriu, devenind cu totul independentă.

Din anul 1811 și până în anul 1948 parohia a fost parte a comitatului Hunedoara (apoi județul Hunedoara), aparținând „Districtului protopopesco al Ulpiei Traiane”, cu sediul la Grădiște (Sarmisegetuza). La 21 octombrie 1948, într-un cadru festiv, s-a anunțat revenirea oficială a clerului și credincioșilor uniți la Biserica strămoșească.

Între anii 1948-1950 parohia ortodoxă a aparținut de protopopiatul Hațeg (Arhiepiscopia Sibiului), iar din anul 1950 de protopopiatul Caransebeș (Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului) odată cu încorporarea localității

Băuțar în raionul Caransebeș (Regiunea Banat). Din anul 1994 aceasta se găsește sub jurisdicția reactivatei Episcopii a Caransebeșului.

B. Istoricul bisericii parohiale

Ca locaș de închinăciune, care a deservit, până în anul 1811, și obștea unită a Băuțarului Superior, s-a folosit o bisericuță de lemn, înălțată în anul 1788. Aceasta era succesoarea altei ctitorii din bârne, de la începutul secolului al XVIII-lea, menționată doar în tabelele comisiei de conscriere Buccow din anii 1761-1762. În anul 1839 s-a inițiat construcția unui edificiu mai trainic, din piatră; locașul, situat în mijlocul cimitirului, a fost finalizat abia în anul 1847.

În urma vizitei canonice din 19 decembrie 1852, vicarul unit Ștefan Moldovan al Hațegului (1852-1857) nota: „La începutul secolului al 17-lea, satul nu au fost aici, ci în alt loc, de cătră sud, tot în acest hotar, lângă apa Marga, însă de acolo pe rând s-au mutat aici, ca într-un loc mai larg și mai desfătat, și și-au clădit, cu începutul secolului al 18-lea, una bisericuță de lemn, carea de injuriile timpului slăbindu-se, tocmai sub rezelul turcic de sub Iosif II-lea, au trebuit să lase negata biserica care atunci o clădeau de lemn, însă această putere neținând mult, după retragerea turcilor, tot întru acel an, 1788, au finit biserica și de atunci până acum, înmulțindu-se poporul foarte, la anul 1847, au zidit cu fundament tare biserica de acum de zid, cu păreți înalți, cu ferești mari, cu turn înalt că, în frumusețea structurii acoperișului, este unul din cele de frunte a țării. Are această biserică în lungime 8°, în lățime 3 ½° și e pusă pe una ridicătură de pământ. Cum pășești pe ușa din coastă în biserică, deodată se arată că ai intrat într-un locaș domnesc vrednic de al său nume. Sus, biserica e boltită în semicerc cu bârne chingi, așa încât un capăt al lor razimă pe zid de cătră turn și celelalt pe fruntariul altarului și apoi, cu structura blănită, precât nu se cunoaște ca și cum ar fi de zid. Așa e măiestrită și la altar, jos pavimentul de piatră ... În turn e până acum numai 1 clopot de 25 #, cu înscrisul 1811, și 1 toacă de fier turnat. Hramul bisericii e «Profetul Ilie». Cintirumul are în jur 78°.”

Referitor la același locaș de închinăciune, episcopul unit al Lugojului, Victor Mihaly (1875-1894), completa, la 14/26 iulie 1882, următoarele: „Cercetându-se biserica, s-a aflat că aceea este construită pe fondul intravilan, care are estensiunea de 849°; se află înconjurat cu gard slab, deci se dispune a se îngrădi cu zid de piatră.” Ctitoria este „din material solid, edificată la anul 1837, acoperită cu praștilă și conservată cu spelele comunei bisericesti; în stare bună, se dispune vâruirea pe din lontru și din afară. Campana sunt două, una cumpănește 75 kilograme, alta de 35 kilograme”, ambele „cu inscripțiunea: «Hațeg 1868». Casa parohială este edificată la anul 1828, din material de lemn, cu 2 încăperi de locuit, cuină, cămară, acoperită cu praștilă. Preotul șade în casa parohială și ține cancelaria în chilia laterală, unde se află arhivul și protocoalele matriculare, așezate în un stelagiu, sub încuietoare.” De asemenea, la 3/15 martie 1885, Avel Pop Bociat (1885-1901), protopopul Ulpiei Traiane, aprecia că „biserica se află în stare bună și frumos decorată. Pe monumentul constator

din lespezi late, dar necioplite, ar fi a se înlocui cu poditură de scânduri.” Potrivit vicarului unit Iacob Radu (1902-1912), biserica „din Bonțarul de Jos, prea mică pentru numărul locuitorilor, are un turn frumos și e așezată pe un loc ridicat, de se vede de departe.” Aceasta a dăinuit până în anul 1936.

ARHITECTURA

Locașul de cult actual, cu hramul „Sfântul Prooroc Ilie”, a fost construit, din piatră și cărămidă, în stil baroc-vienez, obișnuit în Transilvania, între anii 1927-1928, după planurile arhitectului Constantin T. Purcariu din Lugoj, de către „antreprenorii” Enrich Finz și Iosif Ternovici. Este un edificiu dreptunghiular de mari dimensiuni, prevăzut cu două absidiole laterale semicirculare. Dimensiunile sunt: lungime 30 m, lățime 10 m și înălțime 29 m. Altarul nedecroșat, poligonal cu trei laturi, este prelungit printr-o navă spațioasă, suprapusă, în partea sa apuseană, de o clopotniță masivă, flancată de două turnulețe octogonale. Pardoseala este din plăci de mozaic, iar mobilierul este din stejar. Acoperișul este din tablă zincată. Bolta este din lemn, ovală. Renovări s-au derulat în anii 1963, 1970, 1988. În anul 2004 s-a montat încălzirea centrală și a fost pusă mochetă pe pardoseală. Între anii 2006-2008 a fost renovat complet exteriorul, înlocuindu-se crucea de pe turla mare, geamurile, ușile și candelabrele. A fost târnosită în iulie 1929 de episcopul unit Valeriu Frenț. La 1 iulie 2001, P.S. Laurențiu Streza, Episcopul Caransebeșului a sfințit biserica, așezând sfinte moaște. Binecuvântarea lucrărilor executate la exteriorul bisericii a avut loc la data de 17 august 2008 de către P.S. Lucian Mic, Episcopul Caransebeșului.

PICTURA

În perioada anilor 1999-2000, locașul de cult a fost împodobit iconografic la interior de către pictorii Ioan și Remus Cosma din Timișoara, în tehnica tempera grasă. Sfințirea picturii și a lucrărilor exterioare s-a făcut la 1 iulie 2001, de către P.S. Laurențiu Streza, Episcopul Caransebeșului. Noul iconostas al bisericii a fost montat în anul 2003.

MONUMENTE

În curtea bisericii se află o cruce de marmură, înaltă de aproximativ 2 m, ridicată în memoria eroilor satului căzuți pe câmpul de luptă în cele două războaie mondiale.

CASA PAROHIALĂ

Casa parohială actuală, construită din cărămidă și acoperită cu țiglă, a fost ridicată între anii 1971-1977 și a înlocuit o clădire din lemn din anul 1897. Ea cuprinde o bucătărie, o cămară, două dormitoare, o cameră de lucru (unde se țin ședințele Consiliului parohial), un birou, o baie și un hol. Matricolele botezaților, cununaților și decedaților datează din anul 1900.

ȘIRUL PREOȚILOR

Lista preoților parohi (greco-catolici până în anul 1948) ce au slujit în Băușarul Inferior nu a putut fi reconstituită decât parțial: Iacob (1769), Ianeș

Raca (1780), Martin Raca (1820-1821), Zaharia Pop (1821-1824), Martin Raca (1825), Gheorghe Albulescu (1826-1857), administratori: Isaia Popa din Sarmizegetusa, Manase Pop din Zeicani și Ioan Albulescu din Bucova (1857-1862), Antonie Sora (1862-1882), Andrei Ionaș (1882-1886), Partenie Bârlea (1886-1891), Romul Raca (1891-1917), administrator Ioan Petean din Băuțarul de Superior (1917-1919), Valeriu Paveloni (1919-1934), Ioan Oltean (1934-1950), Eugen Bârsan (1950-1961), Mihail Bosovici (1961-1968), administrator Victor Stoica din Băuțarul de Superior (1968), Ioan Nicola (1968-1990), administrator Traian Dobromirescu din Caransebeș (1990), Cornel Costina (1990-2004), administrator Ioan Nicola din Caransebeș (2004), administrator Arhimandrit Visarion Joantă din Caransebeș (2005); Dorel Gheorghe Popescu (2005 - 2017). Actualul preot paroh este Silvășan Trandafir (din 1 mai 2017).

CÂNTĂREȚI, CRÂSNICI ȘI EPITROPI DE SEAMĂ

Au dat răspunsurile la sfintele slujbe cântăreții: Simion Câmpeanu, Ioan Zepa, Enache Gheorghe Camber, Ioan Diaconescu, Domnosie Manciovan, Petru Silvășan, Sebastian Boldea, Gheorghe Micșoni, Ioan Gabriș, Cornel Gabriș, Vidu Agliceru, Silvășan Trandafir (acum preot paroh), Călin Tuștean, Ion Tuștean, Trandafir Tuștean, Victor Tuștean, Ioan Raca, Sorin Raca, Emanuel Boran, Mihai Obrejan, Romulus Frîncu.

Au ajutat preotul la serviciile divine crâsnicii: Raca Mihai, Gheorghe Ilioni, Romulus Tămășilă, Nicolae Matei, Viorel Alboni, Pompei Tuștean, Călin Tuștean, Dumitru Troncotă, Flaviu Ilincari.

Epitropi au fost: Ioan Raca, Iulian Maciovan, Septimiu Silvășan, Armie Micșoni, Flore Anton, Ambrosie Bălan, Daniel Stăncioni.

C. Cimitirul

Parohia are un singur cimitir. Acesta datează din anul 1834.

D. Activități culturale din trecut.

Date despre activitatea culturală mai devreme de anul 1900 nu avem. Prin purtarea de grijă a Părintelui Romul Raca, colaborator apropiat al cunoscutului folclorist ardelean Ioan Pop Reteganul, între anii 1900-1903, i-a ființat corul de copii al bisericii sub conducerea învățătorului Simion Câmpianu, apoi în anul 1908 se înființează, de către învățătorul Ioan Zepa, corul mixt compus din adulți, pe trei voci, cu partituri de Ioan Vidu, condus apoi de către învățătorul Enache Gheorghe Camber. Între anii 1937-1940, învățătorul Ioan Diaconescu întărește corul mixt, adăugând și alte partituri noi din Sfânta Liturghie. Corul a avut 40 de membrii. Au urmat la pupitru: minerul Ioan Grozav, cântărețul de strănă Domnosie Manciovan, învățătorul Gheorghe Beg, profesorul Dumitru Jompan și caransebeșanul Paul Victorin. Părintele Ioan Nicola a instruit un grup coral până în anul 1990.

Adriana RADU

Moș Crăciun pentru cei mici

Moș Crăciun cu sacu-n spate,
Multe daruri ne-a adus,
Poezii și cântece minunate,
Noi i-a m spus.

Sub brăduțul de pe hol,
Cadouri copiii găsim,
Jucării, frumos miracol;
Ne jucăm și povestim.

Dariana NEDELCU

Poezie de Crăciun

Într-o zi a sosit
Zăpada și un frig mare,
Și cu ea un moș călare

Și cu sacul în spinare,
Pe la copii a venit,
Căci Crăciunul a venit.

Alina Ioana VASILE

Familia mea

Sora mea este drăguță,
Ca o floare de micuță,
Parfumată, cu fundiță,
Roz ca și o garofiță.

Și ea mă iubește pe mine
Și mă-ndeamnă spre bine.

Pe mama eu o iubesc,
Mult de tot eu o cinstesc,

Tatăl meu muncește tare,
Pentru familia lui mare,
El este un tată bun
Și o să vină înainte de Crăciun.

Dariana Agnes MEZDREA

Iarna

Cu fulgi mari și mici
Ce cad încetișor,
Peste lume, în pași unici,
Iarna a întins covor.

Îngerăși, bulgări grămadă.

Toți copiii, hai afară!
În zăpadă după școală,
Să facem oameni de zăpadă,

Pe Moș Crăciun îl așteptăm,
Cu drag noi îi urăm,
Pe la noi iarna să vină,
Casa să ne-o facă plină
De bucurii, sănătate,
Fericire și de toate.

Adina ROI

Magia iernii

Când mă uit pe geam văd fulgi de nea în bătaia vântului. Parcă cerul îmi spune că a venit iarna.

Gânduri imortalizate în bătaia penitei

Copacii înghețați de frig zâmbesc cu surâsul de gheață ce i-a cuprins bucată cu bucată. Iarba de cristal sclipește ca niciodată, o poți asemăna cu smaraldul.

Eu am făcut oameni, oameni de zăpadă.

Oamenii de zăpadă odată creați îmi zâmbeau.

Totul e magic.

Când mă uit spre brazii cu acel verde, atât de splendid ce nu-l pot descrie, mi se umezesc ochii de bucurie.

Da. Am rămas fără cuvinte în fața magiei iernii.

Aerul cald iese din casă afară și pare că se transformă în fulgi de zăpadă.

Văd aceste minuni ale iernii care par a fi magie. Iarna asta este magică.

Gerhard NEGRU

Moș Crăciun

Toți copiii îl cunosc,
Pe Moș Crăciun cel mărinimos,
Care de Crăciun vine
Cu multe cadouri pentru tine,
Se strecoară tiptil

Și în timpul cel util,
Când tu noaptea te-odihnești
Și nu poți ca să-l ochești,
Copii buni, răi, de vor fi,
Cadouri ei vor primi.

Denisa Maria PINTILIE

Magia Crăciunului

Când mă uit pe geam,
Văd numai zăpadă,
Stratul cel de nea,
S-a întins pe stradă.

Ninge cu fulgi mari,
Eu sunt bucuroasă,

Oameni de zăpadă,
Fac când ies din casă.

Un nou strat de ceață,
Cu fulgi mari de gheață,
Totul cuprinde
Și mereu se-ntinde.

Andrei ROMANUC

Moș Crăciun s-a îmbolnăvit

Toți copiii îl cunosc pe Moș Crăciun și Moș Crăciun îi cunoaște pe toți copiii.

Moș Crăciun cu elfii săi lucrează tot anul ca să pregătească cadourile copiilor. Moșul primește câte șapte mașini de la poșta cu scrisori, special pentru el.

Până acum în atelierul Moșului nu au fost zile în care cineva să fi lipsit, dar de data asta Moșul nu mai era cu elfii și era în pat răcit.

Elfii nu au știut ce să facă, iar Moș Crăciun văzând acest lucru le-a spus:

- Dragii mei, nu vă panicați!

- Dar, Moșule, mâine este Ajunul! răspunse un elf.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

- Trebuie să umpleți sania cu cadouri și să dăruieți copiilor toate jucăriile, spuse Moșul.

Elfii au plecat la drum. În câteva ore elfii au reușit să împartă toate jucăriile copiilor. Toți copiii au fost bucuroși să vadă cadourile sub brad.

Când elfii s-au întors, Moșul se simțea mai bine, dar ideea este că trebuie să-i ajutăm pe cei dragi la nevoie.

(Sursa de inspirație: desenele animate)

Alexandru LĂCĂTUȘ

Mamei de 8 MARTIE

Dragă mamă, te iubesc,
Mai mult decât pe mine te
îndrăgesc,
Ești frumoasă, iubitoare,

Ai o inimă foarte mare,
Ai ochi verzi, strălucitori,
Mie și fraților mei călăuzitori.

Iulia Alexandra VASILE

Prietenie

Prietenia este minunată,
Este și puțin fermecată,
Te poți juca,
Te poți distra,

Multe lucruri în comun aflăm,
Noi cei ce-mpreună alergăm,
Cât e ziua de lungă, până-n seară,
Pe la școală și pe-afară.

Ligia SCHIPOR

Moș Crăciun a venit

Într-o noapte Moș Crăciun a venit,
La trei copii cu sacul plin a sosit,
În camera copiilor a intrat,
Sacul jos el a dat,

Dulciuri și jucării în papucii
pregătiți a adăugat,
Pe urmă la alți copii a plecat,
Cei trei copii mult s-au bucurat,
Că Moș Crăciun i-a vizitat.

Lucas RADU

De Paști

Iepuraș alb, iepuraș,
Unde mergi tu drăgălaș?
Te duci cumva la oraș
Și în coș ai ouă încondeiate,
Pentru copii frumos ornate?

- Ia mă duc după mure,
Pe cărare, prin pădure,
Mă ascund pe sub șopron,
Și când dormi, încetișor,
Eu de Paști vin la tine,
Să îți amintești de mine.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Gânduri imortalizate în bătaia peniței
O călătorie prin lumea cuvintelor cu elevii de gimnaziu

TEATRU

Melisa MONTOI

Gânduri despre teatru

Teatrul e tot ce vrei: joc, bucurie, tristețe, dezamagire, fericire, căldură, artă, zâmbete, aplauze.

Fiecare dintre noi este o floare ce aparține unui buchet: Șeherezada.

Unul dintre noi este fericirea, celălalt tristețea, iar noi toți împreună suntem emoția. ♥

Mă bucur că fac parte din acest buchet, trupa de teatru „Șeherezada“ alături de celelalte flori pe care le iubesc atât de mult. ♥

Imnul Șeherezadei

Autor:

prof. Ana-Cristina POPESCU

Refren:

*Azi, mâine, Șeherezada,
Spune-ți povestea, povestea ta,
Șeherezada,
Povestea celor 1001 de nopți,
Povestea când alergai pe scenă
Și în aplauze zâmbeai și plângeai!
Șeherezada! Cine ești tu?
Cine ești tu? Șeherezada!*

Și totul a început pe o scenă,
Luminile cădeau pe fața ta
Și tu-ți spuneai povestea fermecată

Și publicul te asculta,
Iar tu spuneai, trăiai,
Așa era, așa ai rămas,
O floare de colț,
O lumină pe-o umbră de scenă.

Te-ai înălțat, ai alergat, ai zburat,
Odată cu poveștile tale,
Ai crescut actori, pe aripi de nori,
Ai zâmbit, ai povestit,
Ai plâns, ai râs,
Ți-ai spus povestea moralizatoare,
O secundă dintr-o viață
Ce-a ars odată cu ultimul act.

Andrada Brîndușa KESZEG

Ilie

Piesă de teatru într-un act

(cu unele completări după publicarea în volum)

Personaje:

Povestitorul	Ana - fiica	Un om din sat
Preotul	preotului	Copilul 1
Preoteasa	Studentul 1	Copilul 2
Ilie - copilul	Studentul 2	Copilul 3
rămas orfan	Studentul 3	Copilul 4

Decorul: O cameră de zi.

(La o masă preoteasa curăță legume – cartofi, fructe – mere etc. Pe masă sunt vase de bucătărie. La masă sunt și scaune, dar poate să le curețe și în picioare, cu fața la public. Le poate și tăia și pune într-o oală. Pe un scaun, la masă stă și preotul citind dintr-o carte de rugăciuni. Așa se deschide cortina. În timp ce ea curăță legume pe scenă vine povestitorul și rostește replica de mai jos. Povestitorul după ce-și spune replica se așază la o masă în partea stângă unde are o carte, un caiet pe care își poate nota câte ceva și de unde se ridică când trebuie să povestească din nou. Se poate sonorizare.)

Povestitorul: Demult, într-o căsuță, de la marginea unui sătuc uitat de lume, locuia un băiat pe nume Ilie. Rămăsese orfan de curând, căci părinții i se prăpădiseră într-un accident rutier, iar băiatul trăia singur, deoarece nu avea rude în sat. Singura lui alinare și singurul sprijin veneau de la Dumnezeu și de la preotul satului. Așa mic cum era se resemnase și așa cum auzise într-o predică, la biserică, a înțeles că în viață nimic nu este întâmplător. Chiar dacă sătenii încercau să se ferească de el, chiar dacă copiii nu se jucau cu el, deoarece spuneau că e amărât, băiatul mergea foarte des la biserică. Părintele își îndemna enoriașii să-l ajute pe copil, fiecare după posibilități, dar trecuse ceva timp și nu venea niciun ajutor din partea lor. Văzând că viața lui Ilie e foarte grea, preotul și preoteasa au stat și s-au sfătuit despre cum ar putea să-l ajute pe băiat.

(Povestitorul se retrage. În tot acest timp preoteasa pregătește mâncare. Preotul stă pe un scaun în lateralul mesei, scaunul îl punem frumos cu fața la public și puțin înclinat spre masă. E și în partea opusă un scaun unde preoteasa decojește legume, căci la un moment dat în timp ce-și joacă rolul și vorbește, mai curăță, vorbește, poate să se așeze și jos, poate să se mai și ridice)

Preotul: Mă tot gândesc și mă tot frământ cum să fac să-l ajut pe Ilie. Am încercat din răspuțeri să-i fac pe credincioșii parohiei și nu numai, să înțeleagă că baiatul are nevoie de ajutor urgent din partea noastră a tuturor, dar pe o

ureche le intră ceea ce le spun, iar pe cealaltă le iese. Ori nu au ascultare față de mine, ori eu nu am putere de convingere, ori sunt creștini doar cu numele.

Preoteasa (încetinind munca, către preot): Am văzut cât ai încercat sa-l ajuți pe bietul copil. Ceea ce mă uimește la el este faptul că, deși a suferit mult odată cu pierderea părinților nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Nici nu trag bine clopotele pentru a chema credincioșii la biserică și Ilie e prezent. Unde mai pui că mai și cântă privesne. Eu sunt convinsă că e un băiat deosebit.

Preotul: Nu știu dacă ești și tu de acord dar eu aș vrea să-l luăm la noi acasă, ca să nu mai stea singur. Ana, fata noastră, e de o seamă cu el, dar la cum am crescut-o cred că s-ar bucura să aibe un tovarăș de joacă.

Preoteasa (încântată): Cum să nu fiu de acord cu acest lucru? Hai, să mergem să-l aducem pe Ilie.

Preotul: Mă duc eu! Văd că ai mult de lucru!

Preoteasa: Așa este!

(Preotul pleacă. Preoteasa își continuă munca. Preotul se întoarce.)

Preotul (mergând la preoteasă și oferindu-i o floare.):

Preotul: O floare pentru doamna mea!

Preoteasa: Ce drăguț! Mulțumesc! (Primește floarea bucuroasă. Dacă dorește îi poate da și un sărut pe obraz.)

Preotul: Acum pot să plec să-l aduc pe Ilie.

Preoteasa: Da, părinte! Mergi în pace!

Povestitorul: Aflând că de acum încolo va avea un tovarăș de joacă, Ana s-a bucurat foarte mult. S-a bucurat și Ilie, dar simplul fapt că își va părăsi casa, casa lui așa micuță cum era, îl întrista puțin, căci era moștenirea lui, iar teama de necunoscut îl neliniștea. Totuși simțea o bucurie aparte. Știa că nu o să mai fie singur. Se va putea bucura și el de căldura, de armonia unui cămin. Viața lui va începe să curgă pe un drum luminos.

(Povestitorul se întoarce la masă.)

(Pe scenă apar copilul 1, copilul 2, copilul 3, copilul 4, Ana și Ilie săltând, jucându-se, mimând că vorbesc unul cu altul. În mână au câte o jucărie. Se așază pe jos în formă de cerc. În mijloc pun jucăriile. Se iau de mâini – degete, le leagă și rostesc)

Toți: Degețele, mititele, vino să te joci cu ele! (se poate de două, trei ori)

Copilul 1 (se ridică, pleacă spre masă și se așază pe un scaun): Eu nu mă mai joc!

Copilul 3: Iarăși el! Mereu se supără fără să-i facem nimic!

(Copiii se joacă cu jucăriile din cerc – îmbracă păpușa sau cu o mașinuță – ce au.)

Copilul 4 (către Ana): Încearcă să-l lămurești să se joace cu noi! Pe tine sigur te ascultă!

Ana (se ridică, se apropie de copilul 1 și îl trage de o mână, dar acesta nu se lasă ridicat de pe scaun): Mereu ești mofturos! Vino cu noi la joacă!

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Ilie (vine și el spre Ana și o ia de altă mână): Ană, lasă-l!

Ana: Cum să-l las? Cine se crede el? Mereu face doar ce dorește!

Ilie: Fii îngăduitoare! Lasă-l!

Ana: De ce să-l las, Ilie? De ce?

Ilie: Așa e bine, Ana! Trebuie să lași de la tine, ca să fie bine!

Ana: Cum poți să fii așa îngăduitor, Ilie?

Ilie: Lasă-l!

Ana: Bine! Vino cu mine în grădină să-ți arăt ce am descoperit! (Îl trage pe Ilie de mână după ea părăsind scena.)

Copilul 3: Acum au plecat și ei.

Copilul 2: Las că vedeți ce o să-i fac supărăciosului!

(Copilul 2 se ridică de la masă, se duce la copilul 1 și îl ciufulește.)

Copilul 1 (sare de pe scaun supărat): Ce te-a apucat?

Copilul 2 (ajungând în partea opusă a mesei): Nu mă prinde, supărici! Nu mă prinde, supărici!

Copilul 1: Îți arăt eu ție cine e supărici!

(Cei doi încep să alerge unul după altul.)

Copilul 2: Prinde-mă, dacă poți!

Copilul 1: Tu crezi că te pui cu mine?

Copilul 2: Ești tare, dacă mă prinzi!

Copilul 1: Îți arăt eu ție, numai să mai râzi de mine!

Copilul 2: Prima dată să mă prinzi! Nu mă prinde, supărici!

Copilul 1: Pun eu mâna pe tine.

Copilul 2: Haide! Prinde-mă!

(Copilul 1 și 2 părăsesc scena alergând unul după altul.)

Copilul 4: Acum au plecat și ei. Numai noi am mai rămas.

Copilul 3: Eu zic să mergem și noi în grădină să ne jucăm.

Copilul 3 și 4 strâng jucăriile și părăsesc scena în timp ce Bogdan începe sonorizarea. Povestitorul se ridică de la masă.

Povestitorul:

Anii au trecut, iar copiii au crescut mari, ajungând la vârsta la care trebuiau să își aleagă drumul în viață. Ilie era un tânăr fermecător, cu ochi albaștri, senini, iar vocea sa era atât de plăcută auzului. Nici Ana nu era mai prejos, căci devenise o domnișoară în adevăratul sens al cuvântului: frumoasă, cu părul blond asemeni spicelor de grâu, iar ochii aveau culoarea murelor. Preotul însă observase de ceva timp că Ilie e cam abătut.

(Pe senă apare preotul cu o biblie. Se așază la masă și citește. În timp ce citea apare Ilie. În timp ce Ilie apare Bogdan încetează sonorizarea.)

Ilie: Sărut mâna, părinte!

Preotul (se ridică): Ilie! Ai venit de la școală? Ce bucurie!

(Se îmbrățișează cei doi)

Preotul: Ia stai lângă mine!

(se așază pe câte un scaun.)

Preotul: Ilie, ce se întâmplă cu tine? De ceva timp te văd îngândurat. Ți-am făcut vreo nedreptate?

Ilie: Doamne ferește, părinte! Cum să-mi faci dumneata vreo nedreptate? Dumneata cel ce m-ai crescut întocmai ca pe copilul dumitale?

Preotul: Atunci spune-mi ce ai! Să vedem cum te pot ajuta. Doar știi că există cu voia lui Dumnezeu o ieșire din orice situație.

Ilie: Părinte, a venit vremea să iau o hotărâre, dar nu o pot lua de unul singur. Dumneavoastră m-ați îngrijit încă de mic, mi-ați călăuzit pașii, iar acum trebuie să mă ajutați să-mi găsesc calea în viață.

(Apare în scenă și preoteasa cu o tavă cu ce doriți voi – fructe sau prăjituri sau suc, ca să toarne în pahare.)

Preotul: Ilie, noi te-am ajutat și o să te ajutăm și de acum încolo, indiferent de calea pe care o vei urma.

Preoteasa (turnând suc în pahare): Ne-ai fost drag, băiete, încă de mic, ne ești drag și acum. Orice vei dori să faci în viață, noi îți vom fi alături, iar poarta casei noastre va rămâne mereu deschisă pentru tine.

Ilie: Dumnezeu să vă dea sănătate și să vă răsplătească pentru tot binele ce mi l-ați făcut, doamnă preoteasă. (către preot) Părinte, știi și dumneata că am citit Biblia cu luare aminte, știu toate rânduielile bisericești, crezi că aș putea să mă fac preot?

Preotul: De ce să nu poți, Ilie? Dumnezeu te-a înzestrat cu un glas deosebit. Eu nu am vrut să te influențez în vreun fel, dar m-am gândit că această meserie ți se va potrivi ca o mănășă, mai ales că tu ești un băiat liniștit și cumsecade.

Ilie : Dacă și dumneata crezi că aș fi capabil, aș vrea să merg să mă înscriu la școală.

Preoteasa (oferindu-le suc): Vom merge și noi cu tine, ca să-ți fim alături.

Ilie: Vă mulțumesc din suflet încă o dată. Cred că nu-mi ajunge întreaga viață, ca să vă pot mulțumi și sa vă pot răsplăti pentru tot ce ați făcut și faceți în continuare pentru mine.

Preoteasa: Băiete, nouă nu trebuie să ne mulțumești pentru nimic, căci am făcut ceea ce am crezut de cuviință. De am făcut bine, de am făcut rău, tu singur ne poți judeca, dar trebuie să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru darul ce ți l-a dat, fiindcă nu oricine are chemare spre preotie.

(Cei trei servesc suc, pe urmă pleacă de pe scenă, întâi Ilie și părintele în părți diferte, pe urmă preoteasa după ce strânge de pe masă. Bogdan în tot acest timp – sonorizare După ce pleacă preoteasa povestitorul se ridică de la masa lui)

Povestitorul: Ajungând la Școala Teologică, Ilie s-a străduit, ca să fie mereu fruntaș la învățătură, iar străduința lui nu a fost în zadar. Se afla la final. Examenul de licență bătea la poartă.

(Pe scenă apar studenții 1, 2, 3 și Ilie cu câte o carte și se așază la masă.)

Studentul 1 (către Ilie): Care-i tema lucrării tale de licență.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Ilie: Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul

Studentul 2: L-ai ales pe Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul, că-i porți numele?

Ilie: Nu. Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul e hramul bisericii din satul meu. La data de 20 iulie, când Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului Mare Proroc Ilie Tesviteanul vă invit și pe voi să veniți la Sfânta Liturghie, pe urmă la horă în sat.

Studentul 3: Bucuroși de invitație. Suntem încântați (către celilalți) nu-i așa?

Studentul 1: Mai încape vorbă?

Studentul 2: Venim, sigur că venim!

Ilie: Dar voi ce pregătiți pentru lucrarea de licență?

Studentul 2: Eu am ales să vorbesc despre Maria Egipteanca. Mereu m-a impresionat puterea ei de a renunța la viața cea păcătoasă spre a trăi o viață plină de sfințenie, de pustnic în deșert.

Studentul 1: Da, ți se potrivește.

Studentul 2: Nu înțeleg?

Studentul 1: Înveți să duci o viață de pocăință.

Studentul 3: Mai lăsați paiul din ochiul aproapelui! Uite! Eu am ales să vorbesc despre Sfântul Ignatie Teoforul, cel purtat și purtător de Dumnezeu. (către studentul 1) dar tu?

Studentul 1: Despre Sfântul Ierarh Nicolae.

Studentul 2: Ce frumos! Ce daruri mai primeam de Sfântul Nicolae în copilărie!

Studentul 1: Să vezi ce daruri primești tu acum, dacă nu înveți.

(Studentii răsfoiesc cărțile, pe urmă se retrag pe rând. După ce s-au retras povestitorul se apropie de mijlocul scenei.)

Povestitorul: În studenție Ilie o întâlnea uneori și pe Ana, când venea acasă. Era și ea plecată la școală, dar în alt oraș. Odată cu trecerea timpului nu o mai privea ca pe o tovarășă de joacă sau ca pe o soră, parcă ceva se întâmpla cu el. De câte ori o privea rămânea îngândurat. Prinsese drag de ea, dar nu avea curajul să spună nimănui acest lucru. Băiatul nu vroia să-i supere pe cei ce îi oferiseră adăpost și dragoste părintească. Ce putea să facă bietul de el în această situație? Dragostea, bat-o vina, pusese stăpânire pe el, dar se considera nevrednic de a cere mâna Anei. Preotul care văzu starea băiatului, l-a întrebat într-o zi ce-l apasă.

(Povestitorul se întoarce la masa lui. Dintr-o parte și alta apar Ilie și preotul ce se întâlnesc la mijlocul camerei.)

Preotul: Ilie ce e cu tine? Te văd îngândurat, dar de această dată cred că e ceva greu ce te apasă.

Ilie (luându-l de mâini pe preot): Părinte, am ceva să vă spun, dar aș vrea să fie și doamna preoteasa de față.

(Preotul o cheamă pe preoteasa, apoi către Ilie:)

Preotul: Preoteasă!

(către Ilie): Să ne așezăm la masă! (Se așază.)

Preotul: Preoteasă! Ilie vrea să ne vorbească!

Preoteasa: (Din culise): Vin acum!

Preotul: Am chemat-o, dar spune-mi s-a întâmplat ceva grav? Nu mă mai fierbe atât. Am și eu o vârstă.

Ilie: Mai grav de atât nu se poate.

Preoteasa (care tocmai intrase în cameră): Doamne ferește, Ilie, dar ce s-a întâmplat atât de grav, încât noi să nu știm nimic până acum.

Ilie: Nu știu cum să încep, nu pot să-mi ridic privirea din pământ de rusine față de dumneavoastră. Știți că în curând termin școala și mi se apropie vremea de însurătoare. Cunosoc și eu o fată, mi-e dragă, dar e frumoasă și înstărită, iar din această cauză nu cred că se cade să-i cer mâna, fiindcă eu sunt un biet orfan...

Preoteasa: Bată-te norocul, să te bată, Ilie! Ce sperietură am tras! (Către preot) Uită-te și tu la el! Auzi, orfan! Nu l-am crescut ca pe fiul nostru? Frumos este, preot va deveni în curând. Ce altceva îi mai trebuie, ca să fie în rând cu oamenii înstăriți din sat? Spune-ne numele fetei și vom merge numaidecât în peșit.

Ilie: Stați, că nu este așa ușor. Nu, nu pot s-o fac, fiindcă eu o iubesc pe Ana, fiica dumneavoastră.

Preotul: Băiete nu contează dacă e fiica noastră sau altă fată. Ești un băiat deosebit, căci Dumnezeu ți-a dat cel mai de preț dar și anume respectul.

Preoteasa: Ai stat Ilie și te-ai frământat atâta amar de vreme, te-ai chinuit fără să spui nimic și asta numai din respect față de noi.

Ilie: Nu am vrut să vă supăr. Dacă nu m-ați fi întrebat, nu ați fi aflat niciodată motivul frământării mele.

Preotul: Nu trebuie să te rușinezi în fața noastră, fiindcă și noi am fost tineri odată. Noi ne bucurăm, dar cea care decide e Ana. Ai vorbit cu ea?

Ilie: Nu am avut curajul să îi spun ce simt.

(Preotul o chemă pe Ana)

Preotul: Ana!

Ana (din culise): Da, tată! Vin! (Vine pe scenă.)

Preotul: Fată dragă, Ilie vrea să vorbească ceva cu tine. Eu cu mama ta ne retragem.

(Tinerii rămân singuri)

Ilie (o ia de mână și se așază pe scaune unul lângă altul): Ană, mai deunăzi am încercat să-ți spun, dar nu am reușit gândindu-mă la ce vor spune părinții tăi, dar acum că mi s-a luat o piatră de pe inimă vreau să-ți mărturisesc că îmi ești dragă și vreau, dacă și tu vrei, să ne căsătorim.

Ana: Să ne căsătorim? Noi?

Ilie: Știam că așa vei reacționa! Până la urmă cine sunt eu?

Ana: Nu știai nimic! Nu ai înțeles nimic.

Ilie: Ce să înțeleg?

Ana: Am copilărit împreună, mergeam la biserică, ne împărtășeam, cântam pricesne, ne jucam, am crescut ca frații, Ilie. Odată cu trecerea timpului să știi că și eu am prins drag de tine. Vreau să mă mărit cu tine.

Ilie: Și tu?

Ana: Firesc, doar că eu eram mereu pusă pe glume, plină de joc și nu aveai cum să intuiești acest lucru.

Ilie: Ce bucurie! Hai să le dăm vestea cea mare și părinților, căci i-am lăsat destul să aștepte.

Ana: Tată! Mamă!

(Cei doi vin.)

Preotul: După cum văd cred că ați luat hotărârea.

Ana: Da, tată!

Preoteasa: Va felicit din toată inima. Să dea bunul Dumnezeu să aveți o căsnicie lungă și frumoasă.

Preotul: Ilie, ai fost copilul nostru, de acum încolo să nu mai spui că ești amărât. Dumnezeu a avut grijă de tine în toate clipele vieții, ți-a călăuzit pașii, ți-a luminat calea.

(Se feliță. Pe scenă apare un om din sat cu o ploscă cu răchie.)

Om din sat: Să trăiască mirii! (Închină luând o gură din băutură) O să fie cea mai frumoasă nuntă. Eu zic să o fixați chiar de hramul bisericii, de Sfântul Ilie. Am pregătit și niște cântece de pe la noi. Ia ascultați! (ia chitara și începe să cânte.) Personajele părăsind scena: O să fie nuntă mare! Nuntă ca la noi în sat, niciunde nu s-a aflat

Povestitorul: Așadar în viață nu contează dacă ești bogat sau sărac sau orfan, căci Dumnezeu are grijă de noi toți deopotrivă, fiindcă fiecare om are darul său primit de la Dumnezeu. Și Ilie a avut darul său pregătit de Bunul Dumnezeu pentru el și încă ce dar! A ajuns să slujească în Biserica cea Sfântă ca binefăcătorul lui, în biserica cu hramul Sfântul Prooroc Ilie Tezvitianul.

(Povestitorul 5 întinde mâinile în stânga și în dreapta după actorii ce vin, se iau de mâini și se închină publicului.)

Gânduri imortalizate în bătaia peniței
Cronică literară la volumul „Cîpul din ceață”,
autor Ana-Cristina Popescu

Daria-Maria SOLYMOȘI

Cartea mea preferată

Fiecare om a avut o carte preferată, una care i-a atras atenția, una pe care nu a lăsat-o jos până nu a gătat-o de citit. La fel am și eu una. Titlul ei este „Cîpul din ceață” a scriitoarei Ana-Cristina Popescu care îmi este și dirigintă. Nu am lăsat-o jos până nu am terminat-o de citit. Avea acel suspans de ce se va întâmpla mai departe, așa că nu terminam bine capitolul, că mă apucam de următorul. În mintea mea era o bătălie. O parte îmi spunea să citesc mai departe, iar cealaltă să mă opresc, că am citit destul. Până la urmă m-am oprit, doar jumătate de oră, căci nu am rezistat tentației să află ce se mai întâmplă cu Cireașă și Carla. Am avut o presimțire la începutul cărții de ce se va întâmpla cu cei doi, iar presimțirea mea a fost bună. Se pare că intuiția nu mă înșală niciodată.

Am spus ceva de Cireașă și Carla. Poate v-ați dat seama deja că este vorba de doi copii. Dar poate vă întrebați de ce „Cireașă”? Ei bine, e doar o poreclă. Numele lui era Marian Anca, un băiat nedreptățit de toți profesorii. Copiii erau sfătuiți de profesori să nu se mai apropie de el niciodată. Carla, o fată care și-a dat seama că totuși nu e așa cum spuneau profesorii, a început să vorbească cu Cireașă și să se întâlnească. Așa au crescut și după mulți ani au fost împreună.

Așa se întâmplă când ai o carte preferată. Nu te poți opri din citit până nu o gați.

PROZĂ / ESEU

Daria-Maria SOLYMOȘI

Lumea, un labirint fără ziduri

Lumea este ca un labirint fără ziduri. Mergi prin ea, dar totuși te afunzi, te pierzi și nu găsești ieșirea cu niciun chip.

Lumea e mare, atât de mare, încât habar nu ai încotro o să ajungi.

Pentru început o iei pe un drum și mergi, mergi până ce ajungi într-un punct anume, iar când ai atins acel punct nu mai știi pe unde ai venit. Ești prizonierul aceluia loc.

Dacă nu vine cineva să te salveze, ești mort. De ce? Fiindcă nimeni nu încearcă să te salveze pe

tine, ci pe el. Am citit undeva că „Într-o lume egoistă, doar egoiștii reușesc!“ Această zicală am mai auzit-o și într-un film pentru copii de vârsta mea, copii de unsprezece - doisprezece ani.

M-am gândit ce ar însemna asta și de ce ar pune-o într-un film de copii, deoarece îi îndeamnă într-un fel să fie egoiști.

Prima parte este adevărată. Lumea de azi chiar e egoistă. Dar într-o lume egoistă, tot oamenii buni câștigă. Cu cât lumea devine mai egoistă, cu atât labirintul devine mai încurcat pentru cei buni. Labirintul fără ziduri ar trebui să fie lumea bună, iar cei ce se pierd în el să fie cei egoiști. Într-o lume frumoasă, doar cei buni reușesc!

Daria-Maria SOLYMOȘI

Darurile divine ale naturii

Întotdeauna noi suntem înconjurați de darurile divine ale naturii. Suntem scăldați în lumină în fiecare zi. Păsările cîrpesesc și se joacă prin copacii înmuguriți de căldura soarelui de primăvară. Albastrul unic al cerului senin ar trebui să ne facă să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru minunile ce ni le-a dăruit.

În timp ce primeam daruri divine, eu trăiam într-o ceață deasă, nemărginită, fără să mă bucur de

aceste lucruri minunate petrecute chiar în fața mea.

Oamenii nu sunt mulțumiți niciodată. Iarna e prea frig sau vara e prea cald sau toamna plouă prea mult.

Ei trăiesc într-o continuă nemulțumire, în loc să mulțumească pentru ceea ce primesc de la Dumnezeu.

Ar trebui să ne bucurăm, să ocrotim și să mulțumim pentru darurile divine ale naturii primite de la Dumnezeu.

Daria-Maria SOLYMOȘI

Grădina sufletului meu

Grădina sufletului meu este ca o oază de lumină când sunt veselă, dar când sunt tristă se întuneacă și devine un loc părăsit și uitat.

Este o grădină cu flori plantate parcă de Dumnezeu. Sunt veșnic

înflorite și parfumate. Chiar dacă plouă, ele sunt protejate de o bulă de aer.

Grădina sufletului meu este o grădină vie și parfumată.

Miriam BARBU

În copac

Într-o zi am fost lăsată în grija bunicilor, deoarece părinții aveau o treabă de rezolvat.

Bunica s-a pus să-mi citească o poveste foarte interesantă, dar pe la jumătatea povestirii ațipea și îmi spunea aceeași frază de vreo două ori. Înainte să se gate povestea, bunica a adormit de tot. Eu când am văzut că a adormit, m-am furișat pe ușa camerei și am ieșit pe ușa din spatele casei. În grădina din spatele casei bunica avea foarte mulți copaci. Am luat la alegere și m-am urcat într-un nuc. Nucul era înalt și frumos, dar mi s-a părut mie că el era un pic înalt în vârful. Atunci curioasă și grăbită am urcat până în vârf. În vârf era o frunză imensă. Cum am ajuns lângă ea o forță puternică m-a atras și am intrat în frunză. În frunză era o țară frumoasă unde toți oamenii zburau și aveau aripi. Eu eram singurul om care nu putea să zboare. De ciudă am vrut să mă întorc înapoi la bunica, dar nu știam cum trebuie să fac. Dintr-o dată două ființe masculine au venit la mine. Eu le-am povestit tot ce s-a întâmplat și ei au încercat să mă ajute, dar nu știau nici ei. Atunci eu le-am cerut niște aripi.

Cei doi mi-au adus niște aripi, dar mi-au spus că după două ore aripile dispar. Eu le-am luat și m-am dus cu ei să-mi prezinte acea lume. Am fost foarte șocată când am văzut. Toți erau plini de veselie și toți erau tineri. Ei mi-au spus că pe acea lume nu există bătrânețe.

Înainte să se împlinescă două ore cei doi m-au atenționat și mi-au spus să cobor pe pământ. Ei m-au întrebat dacă vreau să rămân la ei, dar eu le-am spus că nu pot, căci știam că bunica se va trezi și se va speria dacă nu mă va găsi.

Atunci am ieșit cu greu din acea frunză.

Când am ieșit totul în jur era alb. Venise iarna. Atunci mi-am dat seama că două ore pe lumea aceea la noi erau două luni.

Am intrat în casă și bunica când m-a văzut m-a luat în brațe și m-a întrebat unde am fost.

I-am povestit totul, apoi am plecat acasă și le-am povestit părinților.

În fiecare an mergeam să-i vizitez pe prietenii mei dintr-o altă lume.

Pictură: ȘTEȚ DANIEL

Daniel ȘTEȚ

Călătoria spre o altă dimensiune

Fragment

Când eram copil mic îmi plăceau foarte mult poveștile cu super eroi și îl băteam la cap pe bunicul meu să îmi citească cât mai multe. O dată el a hotărât să schimbe puțin tema și mi-a citit niște povești cu extraterestri.

După o vreme bunicul a adormit, chiar atunci când am prins gustul poveștilor. Am încercat să-l trezesc, dar zadarnic. În cele din urmă m-am dus și eu la culcare și am avut un vis.

Hmm! Visul era despre o dimensiune unde se aflau apelelini, o dimensiune foarte liniștită până la apariția roboților extraterestri care cu ajutorul unor bombe hipernucleare au încercat să distrugă toată planeta și să-i arunce pe apelelini într-o altă dimensiune.

...

Aly Titel – Lifa

Călătorie în timp

Fragment

Era o zi răcoroasă de toamnă. Totul era pustiu pe străzi, nu era nici urmă de viețuitoare, iar în jur se vedea doar ceață, o ceață deasă care trozneala a neliniște.

Plimbându-mă liniștită observ că lângă un felinar era cineva, mă apropi încet și văd un tânăr înalt, îmbrăcat la costum, dar cel mai ciudat lucru, purta ochelari de soare pe o vreme ca aceea. Eu fiind o persoană extrem de curioasă l-am întrebat politicos și în același timp ironic despre taina ochelarilor

Țintit către mine își dă ochelarii jos, iar ochii acestuia erau de un verde fosforescent ce m-au îndemnat s-o iau la goană de teamă.

Când m-am oprit din fuga nebună am început să zăresc ochii aceia pretutindeni ca în cel mai cumplit coșmar.

...

Naomi ADAM

O excursie prin Calea Lactee

Fragment

Este o zi superbă de octombrie. Deși a ruginit frunza în vii, iar pădurea ni se arată în culori pastelate, soarele este încă generos cu noi și ne răsfață cu raze fierbinți, mângâind natura somnoroasă parcă.

Împreună cu prietenele și colegii de la cercul de astronomică am hotărât ca la finalul săptămânii să facem o vizită unor colegi din Calea Lactee ce trăiesc pe cea mai apropiată stea, Meteea. Am făcut cunoștință cu ei pe rețeaua de socializare intergalactică, bineînțeles în limbajul interplanetar Feist Pleinet. Nu după mult timp am primit și o invitație. Urma să vizităm școala, laboratoarele, terenurile de sport și câteva obiective turistice. Cei mai simpatici mi s-au părut Zurilei, Zurilai, cei doi frați elevi de la Liceul de Fizică al Universului, dar și Maryzün, o fată simpatcă, mai mare decât noi, studentă în anul I la Institutul de cercetare și proiectare a Veiculelor Intergalactice.

Deși elevii de pe Meteea erau tot timpul veseli și puși pe glume, aveau o alioră bizară fiind mici de statură, foarte slabi, cu un cap enorm comparativ cu trupul, foarte mobili și ageri.

...

Salome Hadasa GYARAKI

Primăvara, o eternă sărbătoare

E dimineață. Mă trezesc din pat, mă uit pe geam și rămân uimită. Văd o fată blondă și foarte frumoasă. Ea îți întinde zâmbetul peste câmpii și acestea se acoperă de verdeață și flori frumos colorate.

Perfect. E momentul să ies afară.

Ies afară. Mă duc pe o câmpie să adun flori.

Fix în momentul când am ajuns pe câmpie, fata blondă trecu pe lângă mine și îmi zâmbi duios. După ce-am adunat câte trei flori din fiecare, am plecat spre casă să i le arăt mamei.

Ajunsă acasă m-am dus în camera mamei, i-am arătat florile și mama m-a întrebat de unde le-am adunat, iar eu i-am răspuns că le-am adunat de pe câmpia din fața casei. Mamei nu-i venea să creadă, fiindcă numai ce au trecut zilele moorâte, friguroase, numai ieri ce a fost ger și pe câmpie nicio floare.

Surprinsă a ieșit și mama afară și a văzut câmpia plină de flori multicolore. Mamei i se părea că era doar un vis. Atunci am început să-i povestesc mamei

despre acea fată blondă. după ce i-am povestit mi-a spus că acea fată blondă era Zâna Primăverii care a adus mireasma parfumului îmbietor. Din ziua aceea au fost doar zile călduroase și frumoase.

Cu adevărat acea fată blondă a fost Zâna Primăverii care a adus eterna sărbătoare.

Mario MIHĂILĂ

Leon, exemplul copiilor

În vremurile anilor 2000, acest băiețel numit Leon era în clasa a V-a și era singurul copil silitor din clasa lui.

Colegii acestui băiat erau neinteresați când venea vorba de școală, dar Leon dorea să ajungă cineva când va să fie un adult. Colegii lui îl credeau fraier sau credeau că-și pierde timpul învățând, dar când și-a terminat studiile de la gimnaziu a ajuns la liceu și s-a înscris la cel mai bun profil din acea vreme. După ce a promovat examenul de bacalaureat, s-a înscris la facultate, iar nota lui Leon de admitere a fost pe măsura muncii și perseverenței lui.

După ce a terminat studiile a devenit profesor de matematică.

Colegii lui din gimnaziu l-au căutat și l-au întrebat ce puteau face ei acum, niște oameni adulți fără slujbe, la care Leon le-a răspuns că ar fi trebuit să învețe când au avut ocazia, dar că niciodată nu e prea târziu să găsească o muncă care să le facă cinste.

Acum Leon are o viață frumoasă fiind profesor de matematică care îndrumă copiii să învețe și-și transformă materia în una interesantă îndrumându-i să aprecieze învățătura.

Mario MIHĂILĂ

Avem nevoie de modele în viață?

O curiozitate de întâlnită cu care oamenii se confruntă este dacă avem nevoie de modele în viață.

În primul rând ce este un model în viață. Păi un astfel de model ar putea fi cineva sau ceva după care te-ai putea inspira pentru a realiza anumite lucruri. După părerea mea, un model de urmat este esențial pentru a realiza diverse lucruri.

Imaginează-ți că practici un sport și îl practici pentru prima dată, nu prea ai habar despre ce e vorba, nu? La un moment dat ai învățat regulile jocului, dar cum să devii mai bun? Păi ai putea să urmezi un profesionist, să respecti ceea ce face el. Acesta este un model. Modelele în viață nu trebuie neapărat să fie persoane necunoscute ție, modelele pot fi și persoanele din jurul tău, ca de exemplu un vecin, un coleg de clasă sau chiar un membru al familiei tale. Modelele te ajută să privești lumea dintr-o altă perspectivă. Dacă nu ai avea modele în viață nu prea ți-ai da seama de anumite lucruri. Un exemplu de model ar putea să fie părintele Trandafit din nuvela Popa Tanda. El a fost un model pentru locuitorii satului Sărăceni. Acesta, prin puterea exemplului personal, a putut schimba un sat întreg. Dacă nu ar fi fost un model pentru săraceni, aceștia ar fi rămas săraci și leneși.

Mario MIHĂILĂ

Dilema rupturii timpului

Fragment

Lumea în care trăim e și poate să fie neprevăzută. Poate oamenii pot inventa mașinării uluitoare unde poți să vezi ce se întâmplă în afara lumii cotidiene, dar mai există ceva, acel ceva.

Această poveste este despre o lume intergalactică, din sfera timpului și a dimensiunilor. O insulă într-o lume paralelă cu a noastră care seamănă, dar se și diferențiază de Terra, e acea lume intergalactică.

Acea insulă era singura sursă de pământ de pe acea planetă interdimensională. Ea ocupă doar 0,0094 % din toată suprafața planetei, restul e înconjurat de H₂O sau mai bine zis un singur ocean. Pe această insulă s-au făcut niște studii și se speculează că ar avea forma Portugaliei.

Cercetătorii Terrei studiau insula interdimensională până când o capsulă mică aterizează pe suprafața insulei. Din această capsulă din metal intergalactic care nu poate fi pătrunsă de absolut nimic, se iese un humanoid cu pelerină neagră și pe această pelerină se afla un aparat cu care așa zisul extraterestru cu o masă de viziune hologramică care pare ca din viitor, scana suprafața din jur. Această entitate cu formă umană își făcuse o mică bază pe insula intergalactică cu materialele disponibile.

În cursul a trei zile și trei nopți humanoidul și-a construit o bază de analize și teste în partea central-vestică a insulei. Locuitorii insulei păreau înspăimântați, dar entitatea dimensională pe care o să-l numim Visătorul, nu dorea decât să ajungă în dimensiunea lui.

...

Eu sunt

Mario MIHĂILĂ

Eu sunt Mario

Salutare! Mă numesc Mario, am 14 ani, am plecat pe drumul spre 15 ani și studiez în localitatea Oțelu Roșu la Școala Gimnazială Nr. 3.

Eu consider lumea ca pe o șansă, o unică șană de a experimenta fericirea, starea de bine, căci aceasta este sensul tuturor oamenilor cu care trăim în această lume muritoare. Alți oameni văd moartea ca pe o groază, ca pe cel mai rău lucru posibil care ni se poate întâmpla nouă, oamenilor și sunt de acord cu părerea lor într-un fel. Eu văd moartea ca pe o nouă șansă, șansa ta, omule, șansa de a trăi o nouă viață divină și nemuritoare. Motto-ul meu este următorul „Privește partea plină a paharului!“, căci în viață fericirea este ceea ce contează. În opinia mea, mai bine ești un om simplu, dar care este fericit, decât cel mai celebru, bogat sau chiar laudat om de pe această planetă, dar nu găsești fericirea nicăieri.

Date personale despre mine ar fi că iubesc sportul, practic volei, materia mea preferată este matematica și că pe lângă română, pot vorbi engleză decent și puțină germană.

Mario MIHĂILĂ

Jertfa pentru creație Fragment

Când auzim cuvântul creație ne putem gândi la o cascadă de asocieri ale acestui cuvânt.

De exemplu unii pot asocia acest cuvânt cu setea de a aduce pe pământ ceva unic, deosebit, nemaipomenit. Alții se pot gândi doar la sine, cum își pot face o casă, cumpăra o mașină, dar alții se gândesc la aproapele lor, cum pot crea o soluție să oprească foamea, cum pot să găsească un leac pentru bolile letale.

Creația poate să fie ceva deosebit, ceva sfințit, un dar de la Dumnezeu, dar cu orice dar vine și un preț ca și în zicala „Ca să primești trebuie să dai!“ Pentru creație trebuie să jerfești ceva. Pentru a găsi o soluție împotriva foametei trebuie să sacrifici timp, pentru leacul celor mai multe boli îți poți sacrifica chiar propria sănătate. Și Dumnezeu și-a sacrificat propriul fiu pentru sfințirea și iertarea propriei creații.

...

Creația este acel ceva ce-l căutăm până și în râurile înghețate sau în văzduhul albastru ce te îndeamnă la aripi.

Bogdan MIHAI

Eu sunt Bogdan

Eu sunt Bogdan, un copil de 13 ani ce vede viața ca și corzile unei chitări. Dacă pui o notă greșită, melodia nu mai este în armonie. Eu cred că sunt un copil ce respectă oamenii din jur, dar și un copil ce respectă regulile. Eu am ochii câprui și părul castaniu. Cred că sunt un om cu destul de multă cultură generală. Învăț bine la școală, dar la română nu sunt prea priceput, de fapt la gramatică, fiindcă la literatură mă descurc puțin mai bine.

După cum am spus, eu văd viața ca pe corzile unei chitări. Știți de ce? Fiindcă eu ivesc să cânt la chitară, dar și din voce. Muzica mă ajută să scap de toată harababura creată în mintea mea.

Ei bine, așa sunt eu, un copil, pot să zic isteț, dar cu emoții la gramatică și care iubește muzica.

Ovidiu ȘTEFONI

Eu sunt Ovidiu

Mă numesc Ștefoni Ovidiu, am paisprezece ani, sunt din județul Caraș Severin, localitatea Oțelu Roșu și îmi efectuez studiile la Școala Gimnazială Nr. 3.

Sunt o persoană de treabă, de încredere, sinceră, prietenoasă, loială, harnică, o persoană pe care te poți baza de fiecare dată când ai nevoie. Părul meu este șaten scurt, înălțimea mea este 1, 79. Îmi plac toate anotimpurile, dar în special iarna, pentru că este zăpadă, este Crăciunul care mă face să mă simt enorm de bine, mai ales când mama face o grămadă de bucate, mâncăruri care îmi plac mie. Crăciunul îmi place și pentru că de fiecare dată când intru în casă simt miros de cozonac și de brad natural.

Îmi plac foarte multe sporturi, ca de exemplu fotbalul, tenisul, voleiul, sporturi pe care le practic în curtea școlii împreună cu prietenii mei.

Mai mult fotbalul îmi place, pentru că-l urmăresc și la televizor și-l practic de pe la vârsta de șase ani.

La școală, chiar dacă nu mă omor cu ea, îmi place, pentru că mă întâlnesc cu prietenii mei, râdem, glumim, ne simțim bine. Nu spun asta că să vă arăt că nu mi-ar place învățătura. E importantă cunoașterea. E bine să fii înțelept. Nu sunt eu elevul care să buchisească mai mereu, departe de mine acest lucru, dar, fără

să mă laud, am fost mereu printre primii la învățătură. Acum sunt în clasa a VIII-a și trebuie să buchisesc și eu mai mult, căci e vorba de viitorul meu. Materile mele preferate sunt cam puține, însă chiar mă pasionează. Ele sunt sportul, limba germană, fizica, biologia și limba și literatura română, normal, pentru că această materie o fac cu mătușa mea, o doamnă senzațională, îngăduitoare, care dacă o mai supăr eu sau mai greșesc la un test mă iartă și îmi explică unde am greșit. O să îmi lipsească foarte mult la liceu.

Pe ce mă bazez eu în viață sunt optimismul și pozitivismul, pentru că, dacă ai lucrurile acestea două te vor face un om pozitiv, mai motivat în orice ai face și un om cu multă speranță.

Raluca TĂU

După întuneric vine lumina

Uneori te simți copleșit de întunericul ce se apasă puternic pe umerii tăi și simți că doar acea speranță de evadare te ține încă în poziție verticală. Pare că fără acea poziție verticală totul se năruie și urmează să te pierzi într-o lume în care zâmbetele și râsetele sunt doar niște acțiuni involburate pe care le încadrezi într-un tablou fictiv.

La capătul fiecărui tunel întunecat apare lumina. Exact ca și în viață, lumina apare atunci când supraviețuiești întunericului, atunci când demonstrezi că tot ceea ce ai îndurat a fost o șansă pe pentru a fugi pe porțița care te duce spre acea împlinire și liniște a sufletului.

Contează ca atunci când îți croiești drumul spre lumină să mergi tot înainte, să nu privești înapoi și să nu te amăgești. Nu te demoraliza crezând că nu vei ajunge niciodată la capătul tunelului.

Viața e linia ferată, iar noi suntem trenul. Ne urmăm ruta pe calea ferată înfruntând întunericul tunelelor care semnifică durerea și ne alintăm cu razele soarelui odată cu ieșirea din tunele.

Viața nu e doar despre rute pline de lumină, e despre acele rute care chiar și dacă mai au mici scăpări de întuneric își găsesc calea spre soare.

Francesca ȘTICA

Iepurașul dintre maci

Era o dimineață frumoasă de vară. Am hotărât cu părinții mei să mergem într-o excursie. Zis și făcut! Am urcat în mașină și am plecat.

Deodată, în fața ochilor noștri se întindea un covor roșu de maci, parcă așteptând sosirea noastră.

Am coborât din mașină și am fugit spre câmpia cu maci. Peisajul era mirific.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

M-am aplecat să culeg câțiva maci și deodată am simțit că mișcă ceva la picioarele mele. Era un iepuraș micuț, speriat, rățăcit de mama lui. L-am luat în brațe și am fugit cu el la mașină.

L-am dus acasă, l-am îngrijit și a devenit un iepuroi pe cînst pe nume Polly.

Francesca ȘTICA

Un suflet norocos

Era iarnă. Eu și prietenii mei am plecat la săniuș pe Brici.

Ajunși acolo găsim un puiuț de cățel. Tremura foarte tare. L-am pus pe săniuș, l-am învelit cu haina mea, iar când am ajuns acasă am luat cămașa de lucru a tatei, am cusut mânecile și am umplut-o cu paie și am mai cusut-o odată în formă de scaunel. Mai apoi l-am luat pe mititel și i-am făcut o băiță caldă, i-am pus o lesă micuță,

roșie, care se potrivea perfect cu blănița lui bej. Mai apoi l-am dus în camera mea și am dat drumul televizorului.

Era foarte fericit.

A doua zi am mers cu tata și noul cățeluș la veterinar.

Ajunși acolo am aflat că e un mic vânător de rasă, Viazla.

Peste două săptămâni a urmat vaccinul. Am fost cu el în sală. După ce am terminat am plecat acasă. Puiulețul era foarte obosit. Când am adormit începe să se miște și să vină cu pași greoi până la patul meu. Îl urc în pat, îl învelesc și se cocoloșește în brațele mele.

Atunci am aflat că un suflet norocos și-a găsit stăpânul.

Francesca ȘTICA

Muzeul clasei a VI-a A

După ce fiecare elev al clasei noastre a povestit la ora de limba română impresile și emoțiile trăite atunci când au pășit pragul diverselor muzee vizitate, am hotărât cu toții să înființăm un muzeu al clasei noastre.

După ce ne-am consultat am stabilit că vom înființa un muzeu literar dedicat dramaturgului I. L. Caragiale. Zis și făcut!

Am studiat împreună biografia marelui scriitor și am început să adunăm documente și fotografii care îl reprezentau pe acesta. Le-am ordonat și le-am așezat cronologic pe unul din pereții clasei.

Astfel a luat ființă muzeul clasei a VI-a A.

Francesca ȘTICA

În vizită la casa memorială Ion Creangă

Pentru că anul acesta s-au împlinit 130 de ani de la moartea povestitorului Ion Creangă, părinții mei au hotărât că într-un periplu prin Moldova să poposim la Casa Memorială Ion Creangă din localitatea Humulești.

Am găsit o casă mică în care a copilărit și a trăit marele scriitor.

De cum am trecut pragul casei am cunoscut peisajul amintirilor din copilărie: covata pentru copil, hornul casei, sfoara cu motocei „de se jucau mâțele cu ei.”

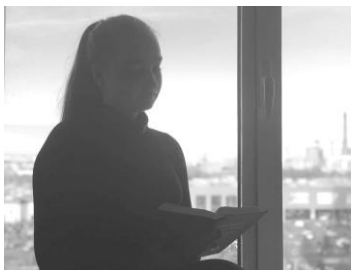
Tot aici am văzut hainele de sărbătoare și lada de zestre a Smarandei, mama scriitorului.

Am mai văzut de asemenea o masă mică cu scăunele din lemn, iar pe masă două blide din pământ cu două linguri de lemn și un ulcior, toate așezate pe un ștergar țesut în casă, războiul de țesut cu urzeala care parcă aștepta pe cineva să se așeze la țesut. Holul și cea de-a doua cameră erau destinate scrierilor povestitorului.

În timpul vizitei am avut impresia că trăiesc și eu copilăria vremurilor lui Ion Creangă.

Andrada Brîndușa KESZEG

O altfel de iarnă

Suntem la mijlocul lunii ianuarie, în toiul iernii, așa cum spun bătrânii noștri, numai că în aceste zile soarele încă ne mângâie privirile cu strălucirea sa. E drept că nu încălzește atât de tare, dar e atât de plăcut să vezi oamenii trebuind prin curțile caselor fiind totuși uimiți de mângâierea blândă a razelor solare.

Am așteptat cu nerăbdare vacanța de iarnă, cu sărbătorile și jocurile acestui anotimp dar ea, doamna iarnă, a fost atât de zgârcită cu noi astfel încât pe meleagurile noastre nu a vrut sub nici o formă să trimită norii pufosi. O așteptam cu atâta nerăbdare... așteptam chiar și o iarnă urâcioasă, așa cum îi e felul, numai că de această dată iarna se zbătea, se chinuia să aștearnă pe pământ dar era ceva ce nu o lăsa, era ceva ce încă nu-i dădea voie. Nu avea destulă putere sau vroia să ne surprindă?

Nici Crăciunul nu a fost așa de frumos fără albul imaculat al zăpezii. Abia după Anul Nou iarna a început să-și intre cu adevărat în drepturi căci într-o după-amiază ninsorea a început. Fulgi mari, rari și pufosi îmi mângâiau fața cu atingerea lor ușoară. Am întins palmele ca să prind cât mai mulți dar în momentul în care îmi atingeau pielea mâinilor se transformau în picături de

apă.Simțeam o mângâiere ușoară și catifelată. De mic copil îmi plăcea să alerg printre fulgii de nea,să mă prind în dansul lor însă de această dată totul era atât de diferit. Bucuria mea s-a risipit repede prea repede .Fusese doar o amăgire a iernii. Fulgii ce împânziseră văzduhul încă nu aveau puterea să aștearnă un strat imaculat peste tot ce era negru și trist. Cu cât orele treceau cerul devenea tot mai posomorât, apoi a început să ningă. A nins toată noaptea... A nins când mai repede când mai încet,când cu fulgi mari și pufoși,când cu fulgi mici scânteietori, schimbându -și tot timpul direcția, zăpada pregătind întreg ținutul pentru un somn lung.

Dimineață ochii mei văzură strada acoperită, streșinile îngreunate, crengile copacilor împodobite iar brazilii îmbrăcați în haine albe îmi părea că țin cerul pe umeri.Frumoasă priveliște numai că fulgii dispărușeră că prin minune.Totul era alb și strălucitor căci cu cât soarele se înălța mai sus cu atât strălucirea nesfârșitelor întinderi albe era tot mai puternică, înlăcrimându -mi ochii. Această strălucire a soarelui a adus cu ea zile friguroase și nopți geroase,nopți în care pocneau gardurile înghețate, trosneau lemnele în sobe, iar eu încercam să scriu câteva cuvinte despre anotimpul acesta ciudat.Am reușit să ne bucurăm , în cele din urmă, de câteva zile de sănăuș,doar de câteva zile deoarece capricioasa Crăiasă a Zăpezii a fugit să își scuture cojocul pe alte meleaguri. A fugit la fel cum a sosit, soarele ivindu -se zilnic pe cerul senin.Doar locurile umbroase ne mai aminteau că am avut parte de magia albă,în rest întreaga natură stătea în așteptare presimțind venirea primăverii. La fel că întreaga natură mă simțeam și eu. Pe de o parte știam că încă este iarnă dar speram că va rămâne pe alte meleaguri.Și cum să nu simt aceste lucruri din moment ce în grădina mea, printre frunzele uscate, s -au ivit ghiociei. O, da... florile speranței, florile reînvierii naturii au înflorit la mijlocul lunii ianuarie, în toiul iernii. Chiar nu știu ce să mai cred. E clar că iarna încă mai are un cuvânt de spus și poate să-și arate adevărată fire mai târziu dar e cât se poate de adevărat că florile ce vestesc an de an primăvara au înflorit. Cine poate să știe ce se va mai întâmpla? S -au schimbat timpurile, s -au schimbat oamenii... La fel se întâmplă și cu anotimpurile. Nu de puține ori i am auzit pe cei vârstnici spunând: „Toate s-au schimbat" sau „Nu mai sunt ierni ca cele ce erau când eram copii".

Andrada Brîndușa KESZEG

Călătorie în viitor

Era o zi frumoasă de vară. Eleonora, o fetiță de 12 ani își petrecea zilele însorite de vară citind câte o carte în grădina din spatele casei.

Citea tot felul de cărți, iar în ultima vreme a început să citească și cărți științifico-fantastice.

Familia sa avea o grădină frumoasă înconjurată de un gard de verdeață. privind puțin într-un colț al grădinii, Eleonora zări o făptură ciudată. Nu, nu era un animal sălbatic. Era o creatură bizară, verzuie, cu codița în sus și mai avea nenumărate piciorușe. Fetița se sperie văzând-o, iar când o auzi vorbindu-i se înspăimântă și mai tare.

- Nu te speria, nu ai de ce să te temi, nu-ți fac niciun rău.

- Dar cine ești tu? M-ai sperit atât de tare! Nu ai cum să mă cunoști sau să mă vezi, deoarece eu sunt un aas ...

- Un aas?

- Da, un aas care locuiește pe planeta Aas.

Îmi pare rău că am citit despre această planetă într-una din cărțile pe care le-am împrumut de la bibliotecă, dar de la a citi despre tine și a te vedea lângă mine e o cale atât de lungă. Mai degrabă este o imagine ireală.

Nu ne este nimic ireal aici. Nu oricine mă poate vedea. Tu ești un omuleț mai special. Ai fost înzestrată cu puteri supranaturale.

- Puteri supranaturale? Eu? Eu care din cauza răutăților copiilor m-am atașat atât de mult de acest loc și de cărți? Dacă aș fi avut puteri supranaturale, așa cum spui tu, aș fi putut să le atrag atenția în vreun fel celor din jurul meu sau poate aș fi observat.

- Ca să-ți demonstrez că ai puteri, întinde mâna spre locul din care am venit.

Eleonora întinde mâna tremurândă spre locul indicat.

Cât ai clipi s-a iscat un vârtej, apoi în fața lor a apărut un portal, un portal asemenea celor despre care citise în cărțile SF. Portalul nu era altceva decât o punte de legătură dintre două lumi. Însoțită de prietenul ei extraterestru, în câteva clipe a ajuns la destinație.

Un loc în care erau oameni dar și creaturi ciudate. Clădirile erau mari, dar întunecate. La intrarea uneia dintre ele era un afiș mare scris într-o limbă necunoscută Eleonorei.

- Ce scrie acolo? întrebă ea nedumerită.

- Încearcă să pătrunzi în mintea mea și vei afla răspunsul.

- Cum să pătrund în mintea ta?

- Gândește-te la ceea ce ți-am spus. Ai puteri supranaturale. Fetița a pătruns în mintea aasului și reuși să citească titlul mare a afișului „CONVENȚIA VIITORULUI“. Tema conferinței se referea la Noul Val, adică la lucrări științifico-fantastice apărute în anii 1960-1970. Unele cărți îi trecuseră micuței prin mâini. Ce căuta ea aici? Atâtea lucruri i se întâmplaseră în ultimul timp, încât abia acum înțelegea că era cu adevărat o persoană specială.

Acum înțelegea de ce se simțea atât de atrasă de grădina casei sale. Se simțise specială dintotdeauna, dar niciodată nu a crezut că va ajunge să călătorească în timp. Voia să se întoarcă acasă, dar îi era teamă să nu se piardă într-o lume paralelă. A întins mâna, iar portalul a apărut ...

Într-un timp relativ scurt a trăit într-o realitate alternativă, a trăit între prezent și viitor. Dorea să ajungă cât mai repede în grădina casei sale, căci doar acolo se simțea în siguranță.

Da ... grădina casei sale, locul în care a început totul.

Andrada Brîndușa KESZEG

Avem nevoie de modele în viață

Încă din cele mai vechi timpuri dascălul a ocupat un rol important în societate, fiind privit cu multă apreciere și respectat, iar acest loc ar trebui să-l ocupe și azi în societatea în care trăim.

Scopul dascălului este de a-și îndruma elevii, de a deveni el însuși un izvor de inspirație pentru ei și de a reuși să ajungă la inimile lor, încercând să-i modeleze asemenea olarului care modelează o bucată de lut.

Am început clasa a cincea lăsând, cu părere de rău, în urmă, anii petrecuți alături de doamna mea învățătoare. Priveam cu teamă spre viitor, iar faptul că de acum încolo aveam profesori la fiecare materie mă făcea să-mi pun întrebarea: „Oare mă voi descurca?” După primele zile în care am făcut cunoștință cu doamna dirigintă și ceilalți profesori eram din ce în ce mai încrezătoare și mai hotărâtă că pot să rămân un elev bun între cei buni.

Prima oră de limba română ... Pot spune că după acea oră chiar mi-am pus întrebarea „Ce aș dori să fac în viață?” Doamna profesoară de limba română este o persoană specială din toate punctele de vedere. Înzestrată cu frumusețe, bunătate, decență, modestie și înarmată cu multă răbdare, ne-a vrăjit încă din prima oră. Pentru a ne cunoaște mai bine, ne-a pus să scriem o scurtă compunere. Era prima mea compunere din clasa a V-a. Am încercat să scriu cât mai caligrafic și să-mi redau cât mai corect ideile. Reacția dânzei nu a întârziat să apară. M-a încurajat să mai scriu și să citesc mai mult, pentru că doar astfel îmi voi îmbogăți vocabularul. Am rugat-o să-mi recomande câteva cărți. De mic copil mi-a plăcut să citesc, dar acum totul era mai interesant. Pentru mine era limpede ca lumina zilei. Visul meu era și este și acum să devin profesoară de limba română. Pe lângă meseria de dascăl, doamna profesoară este și scriitoare. A scris multe cărți, deci este un scriitor în adevăratul sens al cuvântului.

În clasa a V-a am avut prilejul de a mă număra printre membrii trupei de teatru „Șeherezada“, trupă ce a jucat câteva din piesele scrise și regizate de către doamna profesoară, dânsa fiind și coordonatorul trupei. Am avut onoarea să joc în aceste piese, dar am avut marea onoare să lecturez câteva din volumele pe care le-a scris. Și cât de frumos scrie! Atât de frumos scrie, încât am încercat și eu. Nu am ținut niciodată șirul lucrărilor. Scriam din plăcere, o idee azi, una mâine, peste alte câteva zile reveneam cu alte idei. Era ca o joacă de-a v-ați

ascunselea. Uneori îmi găseam repede cuvintele, alteori mai greu sau câteodată deloc.

Cel mai frumos și cel mai special cadou din viața mea l-am primit. De la cine credeți? De la doamna profesoară. Adunase cu grijă lucrările mele, iar în preajma sărbătorilor de iarnă ieșise de sub tipar o carte pe care era numele meu. Nici în visele mele cele mai frumoase nu credeam că mi se va întâmpla mie una ca asta. Se pare că cineva acolo sus mă veghează, iar aici pe pământ cineva mă pomenește în fiecare rugăciune și tot aici cineva încearcă să mă transforme dintr-o bucată de lut într-un vas frumos. Doamna profesoară a avut mereu încredere în mine. S-a bucurat pentru reușitele mele, dar nu s-a întristat niciodată pentru eșecuri, ci m-a încurajat să merg mai departe. În momentul în care un dascăl spune unui elev ce nu a reușit să obțină premii la un concurs „Important este faptul că ai participat, căci acolo erau elevii cei mai buni dintre cei mai buni“, nu ai cum să nu-l respecti. Niciodată nu a considerat un rezultat slab ca pe un capăt de drum, ci mai degrabă ca pe o provocare, acordându-ți în continuare încredere.

Recent doamna profesoară a fost invitată la o emisiune radio, emisiune în care trebuia să vorbească despre profesie și despre cărțile pe care le-a scris. Ascultam cu sufletul la gură cu câtă ușurință răspundea la întrebări, citând fragmente din operele marilor scriitori sau chiar din Sfânta Scriptură. Cum să nu-ți dorești un astfel de model în viață?

Nu era un răspuns care să nu ne includă și pe noi, elevii de azi sau pe cei de ieri. Se spune că „Omul sfințește locul“. Acest lucru l-a făcut și doamna profesoară uimindu-i pe radioascultători.

Cei ce au intervenit telefonic au avut doar cuvinte de laudă, numind-o dascăl în adevăratul sens al cuvântului, nu doar profesor, pentru că vorbea atât de frumos și cu multă bucurie despre elevii săi. Aș putea să scriu ore în șir despre modelul meu în viață, căci aș avea multe, multe de povestit, căci doamna profesoară are o inimă mare, dăruind fără să aștepte nimic în schimb.

Mi-aș dori să-i calc pe urme acestui dascăl minunat. E greu ... E foarte greu, când cel din fața ta este înzestrat cu o bunătate sau o modestie aparte și de parcă nu ar fi de ajuns este dotat cu o super inteligență pe care a acumulat-o de-a lungul timpului.

Eliana PĂDURARU

17.09.2000 / luni, după-masa

Filă de jurnal

Încă o zi posomorâtă.

Toți elevii din liceul acesta sunt niște adunături de oase și carne. Tot ce știu e să facă ce li se spune. Exact ca niște roboți. Egh. E imposibil. Din tot liceul ăsta nu poți găsi nici măcar o persoană cu care

să ai o discuție normală. Au niște grupuri în care sunt persoane doar cu același interes. Și toți se îmbracă la fel! Tocilarele poartă hanorace largi și au părul scurt sau prins în coadă, fițoasele alea nenorocite poartă niște haine decoltate și fuste scurte, doar ca să atragă atenția băieților. Dezgustător! Majoretele sunt îmbrăcate colorat și au părul prins în codițe. Ce adorabil! Mai bine aș îmbrățișa un cățeluș, decât să arăt așa. Și e acel cuplu ... Acei porumbei ce se giugiulesc nonstop. Luați-vă o cameră! Doamne ... Toți sportivii liceului sunt așa de narcisiști și tocilarii încep să plângă, dacă iau un B. Adică, hei! Am D pe linie și nu mă plâng! Artistele școlii sunt totuși preferatele mele. Au o imaginație mai bogată decât Bill Gattes și sunt mai talentate decât Bob Ross, chiar dacă pare imposibil și totuși încearcă să se perfecționeze din ce în ce mai mult. Vestimentația lor e uimitoare. Dacă aș încerca să desenez ca ele aș ajunge să mă holbez la o foaie goală timp de 10 ore. Au un singur defect totuși. Dacă nu ești interesat de arte și nu poți vorbi despre toți pictorii și desenatorii posibili, nici nu se sinchisesc să te bage în seamă.

Guess o să rămână singură cu jurnalul meu.

Melisa MONTOTI

Era o noapte, o călătorie și un vis

Cred că majoritatea textelor încep cu „Era o zi ...”, așa că m-am cam săturat de acest început. Am de gând să încep altfel ...

Era o noapte senină de vară. Luna era atât de frumoasă pe cerul plin de stele. O noapte ca asta nu se poate rata așa de ușor, așa că am întins o pătură pe iarba proaspăt tunsă de câteva ore. Câinele meu, Pluto, îmi ținea companie. Stăteam, îl mângâiam și mă uitam la cer. Mă întrebam ce este și cu viața asta. Mă întrebam de ce există dorințe. Cu speranțele? Așa că m-am gândit că a venit vremea să-mi împlinesc un vis, să mă duc la Disneyland cu Pluto.

Am făcut bagajele, ne-a îndreptat spre aeroport și am urcat în avion. Am ajuns acolo în câteva ore. Totul era mult mai frumos, dacă lui Pluto nu-i era rău. A fost pentru prima dată la el cu avionul. Când ne-am dat jos din avion el nu putea să stea în picioare.

La Disneyland a fost minunat, dar a venit vremea să plecăm și acasă. Îmi era frică că lui Pluto îi va fi iar rău, dar se pare că de data asta nu a pățit nimic.

A fost o călătorie plăcută, doar că am avut parte și de niște surprize neașteptate.

Melisa MONTOI

Joi, 23.05.2019

Filă de jurnal

Dragul meu prieten de confesiune,

Azi, 23 mai 2019, a fost o zi cu multe emoții pentru noi elevii claselor a VI-a de la fiecare școală. Evaluarea Națională de la matematică ajunsese la noi mai repede decât ne așteptam, așa că încercam să ne controlăm emoțiile și să scriem tot ceea ce era mai bun pe filele albe ce așteptau să se umple de albastru.

Supraveghetoarele intraseră în clasă și împărțiră subiectele. Le-am răsfoit, iar privirea mea a rămas blocată asupra unei probleme. Nu mă așteptam deloc să fie o astfel de problemă cu cerc. Deși nu era grea, am uitat modul de rezolvare, așa că de acolo s-a dus totul. Am scris la toate problemele sigură pe mine, iar asta m-a descurajat puțin.

După ce am terminat de scris m-am dus în baie și am plâns până ce a venit Denisa la mine și m-a scos afară din baie, iar acolo am dat nas în nas cu acel C.

C. a văzut că plângeam, iar eu știam că nu trebuie să afle motivul, pentru că acel motiv era absurd, iar până la urmă i-am spus și nu a râs de mine. Mi-a spus frumos că nu trebuie să plâng când alții au început demult să râdă.

A fost o zi foarte ciudată, iar dacă mi-ar spune cineva că mă poate duce în trecut la ziua aceea, m-aș duce.

Melisa MONTOI

Eu sunt Melisa

Mi s-a spus că trebuie să vorbesc despre mine, iar asta nu este prea ușor. Omului îi este frică să scrie despre el, așa că eu în acest moment încerc să îmi las frica să mă cuprindă și să scrie ea acest autoportret.

Sunt Melisa, am 13 ani și sunt în clasa a VII-a, sunt singură la părinți și sunt înconjurată de oamenii pe care eu îi numesc prieteni, iar acești prieteni sunt primii care s-ar bucura de răul meu.

Acestea cred că sunt lucrurile principale care le spune un om când se prezintă, dar lucrurile despre mine nu se opresc aici.

Cel mai mare vis al meu este să intru la Facultatea de Medicină, dar mai e până acolo. Îmi place mult să ascult muzică, să joc teatru, iar cel mai mult îmi place să stau în casă să mă uit la televizor sau să citesc. Prefer să mă uit singură la televizor sau să citesc decât să stau afară cu oameni care bârfesc sau nu se simt bine în compania mea.

Nu mai am timp, dar promit că data următoare când îmi voi mai face autoportretul voi atinge lucruri mult mai sensibile.

Melia Montoi

Jocul

Fragment

Întinericul se așternea peste un oraș din Turcia, iar natura și-a închis ochii și visa.

Soarele își pierdea încet, încet din culoarea sa galbenă care te liniștește și se ascundea după nori. Luna apăre pe bolta cerului înstelat și era mai marea ca niciodată. În jur totul era liniștit până când faimoasa liniște a fost stricată de un țipăt de copil dintr-o casă. Copilul se juca cu sora lui Fazan, iar aceasta îl închise după ce a închis-o și el de nenumărate ori. Era convins că pe el n-o să-l închidă nimeni niciodată, că el e cel mai bun la Fazan din toată școala, dar uite că nu a fost chiar așa.

O fetiță blândă, blondă și cu zâmbet larg a reușit să-și închidă fratele.

Personalitatea băiatului s-a schimbat după un simplu juc în care a fost închis

...

Costi DRAGU

11.10.2019

Ziua de luni

Filă de jurnal

Azi, Dinu, m-a întrerupt și m-a rugat, dacă într-adevăr îi sunt prieten, să schimb numele eroinei în Laura. Am decis să o fac, dar tot nu mă ajută cu nimic. Trebuie să mă gândesc la detalii ce m-ar completa. Ar fi drăguț să poarte și ea ochelari, să fie puțin mai scundă, dar în special, să fie tocilară.

Doamne, bine ar fi! îmi zic chiar acum. Sunt destul de obosit, dar mai scriu niște idei pentru roman aici în jurnal.

Cred că ar fi mai bine să-l fac o dramă liceeană. Fratele meu e în clasa a XII-a și cu siguranță o să mă ajute.

După ce am vorbit cu el m-am pus să scriu idei.

Intru în liceu. E iarnă, coșmarul meu. Aici bine nu ajung, că, încă de la intrare strigă un elev după mine și aruncă cu un bulgăre de zăpadă înghețat. Am închis ochii. Când i-am deschis am observat că bulgărele ce-mi era destinat mie, a fost încasat de o fată din fața mea. Am privit-o în ochi și i-am spus: „Unm, cred că ai încasat un glonț pentru mine. Te-a durut?“. Fata mi-a zâmbit și mi-a răspuns „Nu sunt lovită“.

Da, fata pentru romanul meu a fost găsită.

Denisa BACHMAȚCHI

Eu sunt Denisa

Mă numesc Denisa și am 13 ani. Pentru o fată de 13 ani îmi schimb personalitatea foarte des. Mă plictisesc rapid de ceea ce reprezintă normalul. Deși sunt genul clasic de elevă de clasa a VII-a care se îmbracă mereu într-un hanorac și o pereche de blugi, spre deosebire de alte colege de la mine din clasă care sunt pasionate de modă, îmi plac ținutele acestor fete, însă nu m-aș îmbrăca ca ele. În fiecare dimineață mă îmbrac cu ce haine găsesc în dulap fără să stau să le sortez.

În ciuda faptului că îmi schimb personalitatea foarte des, aspectul meu rămâne același, fără vreo modificare, același hanorac, aceeași freză.

Astăzi vreau să fiu hipiotă, să rămân calmă indiferent de situație, iar mâine poate vreau să fiu genul de fată tăcută care stă să citească în bancă sau genul de fată care râde mult și este energică. Niciodată nu vei putea afla la ce să te aștepți de la mine.

Cât despre aspectul fizic, am culoarea ochilor mai ciudată. Unii spun că sunt verzi, alții că sunt albaștri sau gri. Culoarea părului se închide pe an ce trece. În copilărie părul era auriu, acum auriul și-a pierdut lumina alergând spre șaten. Înălțimea mea este de 1, 50, dar îmi place să fiu scundă.

Asta sunt eu, Denisa.

Ariadna BUDA

Eu sunt Ari!

Bună! Eu sunt Ari, de fapt mă cheamă Ariadna, dar niciodată nu mi-a plăcut numele meu, mi se pare chiar prea încurcat.

Nu îmi place să fac portrete fizice, mai ales al meu, pentru că frumusețea unei persoane constă în mult mai mult decât aparențele. Eu obișnuiesc să spun „Mai bine să fiu grasă cu un viitor, decât slabă fără.” Acum să nu vă imaginați că aș fi o grasă, dar prefer să nu vorbesc despre aspectul fizic.

Mereu m-am simțit ca un om pe dinafară, chiar dacă nimeni nu știe asta. Mereu am simțit că locul meu nu e aici sau acolo, pentru că am altă mentalitate. Încerc să mă camuflez printre oameni, dar ajung să dau cu stângul în dreptul.

După cum unii știu, iubesc muzica și în iarna lui 2019 m-am dus într-o tabără rock. Acolo nu trebuia să mă mai prefac. Toți erau parcă pe aceeași pagină cu mine. M-am simțit așa bine să fiu înconjurată de oameni care nu se prefac că mă suportă. Dar acest lucru nu a durat prea mult. A trebuit să mă

întorc acasă la cei care mă batjocoreau și încă o fac. Mereu m-am gândit „E trecător...” Se pare totuși că nu e. Pot doar să visez la clipa în care îi voi lăsa pe toți în urmă și voi pleca undeva unde voi fi apreciată. Până atunci nu-mi rămâne decât să-mi spun în fiecare seară „E trecător...”.

POEZIE

Robert CIUCĂ

Robert mă numesc
Și teatrul eu iubesc,
Ca în viață să înaintezi
Prin teatru un ghid să vezi!

Eu sunt Robert

Teatrul de folos e celui care,
Adaugă la tot ce are,
Ce-a învățat pe scenă,
Ca sa scape de orice problemă.

Ariana Maria GRAD

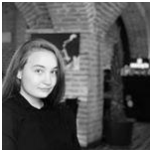

Ariana mă numesc,
În clasa a VI-a B mă
pregătesc,
De viața și viitor
Și ca totul sa fie ușor.

Eu sunt Ariana

Eu muncesc cu mult spor,
Prietenii îi iubesc,
Profesorii îi cinstesc,
Pe părinți eu mulțumesc.

Andrada Brîndușa KESZEG

Puii de barză...

E primăvara...
Atât de frumos e
afară
Păsările călătoare încep să apară
La fel ca-n fiecare an,
Berzele-și respectă al lor program
Iute cuibul să-l repare
Apoi se călesc la soare.
Ore-ntregi, ore de-a rândul
Colindă cei doi pământul
Apoi ouăle clocesc
Până puii se ivesc.
Tot așa, deci tot cu rândul

Cutreieră părinții pământul
Ca să aducă de mâncare
Puilor cu gura mare.
Trecu timpul, puii-s mari
Dar au devenit strengari
Si cum toate au început
Hoinari ei au devenit.
Văzând că acum sunt mari
Și s-au făcut cam hoinari
Părinții alt loc au căutat
Pe pui să se descurce i-au lăsat.
Cum toate au un început,
Și un final neprevăzut
Arșița verii a venit
Oameni și vietăți a moleșit

Iar cei trei pui de barză
Din cuib s-au risipit
Umblând nesiguri pe stradă
Ca și cum s-ar fi rătăcit.
Pe șoseaua fierbinte
Ei agale pășesc
Făcând câte un slalom
Printre mașini dar șoferii
Cu multă grijă îi ocolesc
E vară, iar puii de barză
Din cuibul lor au coborât
Atât de aproape am fost de ei
Încât puteam să-i ating
Dar nu, eu am încercat doar să-i
feresc
De pericolele ce-i pândesc.
De când lumea s-a făcut,
Până azi n-a mai văzut
Barza să o poți poza
Chiar lângă mașina ta.
Că să vadă mulți, minunea,
A venit televiziunea
Cei trei pui sunt azi vedete
Că niște doamne cochete.
E vară... E arșiță mare
Puii au pornit-o agale
Printre mașini doar că acum
Pentru unul dintre ei e ultimul drum
Căci un șofer prea grăbit
Din câte se pare
Să-l evite n-a putut
Fiindcă avea viteza prea mare
Așa că l-a lovit foarte tare.
Puiul, înainte de a-și da ultima
sufare
A mai bătut puțin din aripi
Încercând ca să zboare
Să se înalțe în zare
Dar a rămas pe pământ,
A rămas lăcrimând
Cu ochii deschiși către soare...
E vară... Arșița mare

Iar puii rămași
Își văd fratele cum moare
Privind neputincioși
Când la el, când la soare.

Dascălul

Dascălul e omul care
Te-nconjoară cu răbdare,
El îți dă zilnic povață,
Lucruri bune te învață.

Mulți cred că este ușor,
Ca să fi azi profesor,
Dar din câte am văzut eu,
Să predai lecții, chiar e greu.

Drumu-i lung și anevoios,
Să ridici un elev de jos,
Să-l înveți și să-l îndrumi,
Uneori trec chiar ani buni.

Dascălul e om și el,
Nu renunță chiar defel,
La elevul ce-i cuminte,
Ce vrea să meargă înainte.

Dascălul e omul care
Vrea să te vadă om mare,
Pentru asta mai concret,
Merită doar respect.

Satul uitat

A trecut timpul peste sat
Azi nu mai e ce-a fost odat'.
Ulițele sunt cam goale,
Nu mai e o șezătoare.

Cei tineri sunt azi plecați
În alte locuri înstrăinați,
Au rămas aici bătrânii...
Au rămas doar ei și câinii.

Gânduri imortalizate în bătaia peniței

Nu se mai aude coasa
Ce tăia brazda de fân ,
Nu se mai aude toaca
De pe bradul cel bătrân,
Căci copiii-s duși departe
Doar de sărbători mai vin.

Tot mai mare -i buruiana
Pe morminte -n cimitir,
Nu se mai aude doina
Iar colinda tot mai puțin.

Încovoiat azi stă cireșul,

Supărat și fără vlagă
Nici vecinul ,nici nepotul
Nu mai urcă să -l culeagă.

La scăldat nu mai e vorbă
Nu mai vezi pe nimenea,
Lângă râu sunt mărăcini
N-are cine îi tăia.

Uite așa a trecut timpul
Peste mine ,peste sat
Când mă gândesc m-apucă plânsul
Ce e azi...ce a fost odat'.

Pictură: Daniel Șteț

*Tipar executat
la Tipografia Opanis
Tel.: 0727837844: 0743901318
www.tipografieopanis.ro*

ISBN 978-606-012-130-5